CATALUNYA CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXX • Núm. 1.558 • 2,20 €

30 • juliol • 2009

«Sabem el que som,
però ignorem el que podem ser»
William Shakespeare

Un incendi causa mort i desolació als ports de Tortosa-Beseit

Víctimes del foc

La força del vent i l'augment de les temperatures es van aliar a favor de l'incendi declarat als ports de Tortosa-Beseit, concretament al terme municipal d'Horta de Sant Joan. Més d'un miler d'hectàrees de bosc cremades i la mort de quatre bombers era el resultat de la catàstrofe. L'arxiprest de la zona, Mn. Jordi Centelles, destacava a *Catalunya Cristiana* la solidaritat i col·laboració de tots els habitants de la comarca, i el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, demanava pregàries pels difunts i el final d'aquesta greu catàstrofe. De la seva banda, el bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, va fer el diumenge dia 19 de juliol a la tarda una visita de solidaritat amb els afectats pel greu incendi que va causar una víctima mortal a Cabanabona, a la comarca de la Noguera.

Pàg. 2 i 15

«PREGUEM PEL DESCONSOL DE TANTS DAMNIFICATS PEL FOC»

Testimoni de Mn. Bonifaci Fortuny, administrador parroquial de Cabanabona

Pàg. 21

IGNASI FARRERES, EXCONSELLER DE TREBALL I PRESIDENT DEL CENTRE D'ESTUDIS ECONÒMICS I SOCIALS

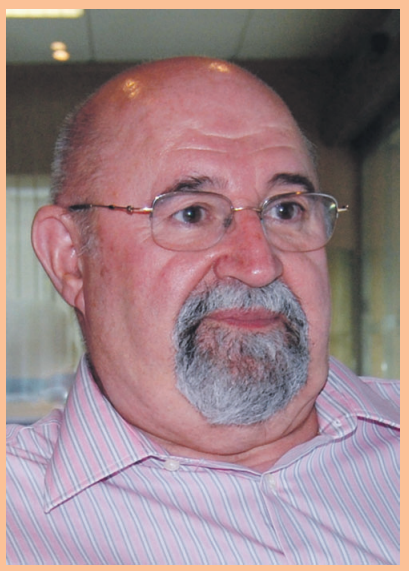

«No és cert que el mercat per ell mateix resolgui les desigualtats»

Commoció per l'assassinat d'un nou missioner espanyol a Cuba

Amb només cinc mesos de diferència dos sacerdots espanyols han mort assassinats, en estranyes circumstàncies, a Cuba. El darrer d'ells, el P. Mariano Arroyo, de 73 anys, va ser trobat sense vida el 13 de juliol passat. Tot i que inicialment les coincidències dels dos assassinats van donar peu a diverses hipòtesis, tot apunta que el mòbil de tots dos crims ha estat el robatori.

Pàg. 6

Creix l'interès arreu de Catalunya per la iconografia oriental

Les icones desperten cada vegada més interès a Catalunya. En els darrers anys s'han posat en marxa diverses iniciatives, tallers i cursos que impulsen el coneixement de la iconografia oriental. Fins i tot cada vegada és més freqüent l'aparició d'artistes que se senten seduïts per aquest art sagrat tan vinculat des de fa segles a l'Orient cristià.

Pàg. 19

Polèmica llei dels centres de culte

El 15 de juliol passat va ser aprovada al Parlament de Catalunya la nova i polèmica llei dels centres de culte, que respon a un triple objectiu: facilitar l'exercici del dret de llibertat de culte, donar suport als ajuntaments a l'hora de garantir aquest dret i vetllar per unes condicions adients pel que fa a la seguretat i higiene dels locals. La nova llei, tot i que millorada respecte de l'avantprojecte original, ha deixat un regust agredolç en el si de l'Església catòlica, sobretot pel que fa a l'obligatorietat d'adaptar, en el termini de cinc anys, els centres de culte ja existents.

Pàg. 3 i 4

Us oferim íntegrament l'encíclica «CARITAS IN VERITATE», en la versió catalana de la Conferència Episcopal Tarraconense

I al *catcrist estiu* d'aquesta setmana:

1 Anem al Festival de Músiques de Torroella de Montgrí

2 Hilari Raguer ens descobreix el regne de Redonda

4 i 5 Fem la ruta de la Tarragona paleocristiana

Editorial

Professionals del risc

Quatre bombers han mort tràgicament a Horta de Sant Joan (Terra Alta) intentant de sufocar un gran incendi que semblava controlat: una paret de roca va impedir que els quatre homes poguessin fugir de les flames quan la direcció del vent va canviar de sobte i van quedar enxampats. Els morts no són mai anònims: els finats són Jaume Arpa, de 45 anys, veí de Tremp, casat amb una veïna de la localitat, i a punt de ser pare; David Duaigües, de 29 anys, fill d'Almatret, però resident a Lleida; Ramon Espinet, de 47 anys, natural del Palau d'Anglesola i veí de Mollerussa, i Jordi Moré, de 40 anys, casat i pare de bessons, veí de la Pobla de Segur. En el moment d'escriure aquestes línies també hi ha dos ferits greus: Josep Pallàs, de 36 anys, que té cremades en el 75% del cos, i Pau Costa, de 31, en estat crític, amb el 50% del cos cremat i amb complicacions respiratòries i renals. No, ni els morts ni els ferits no són mai anònims, encara que sembla que ens hàgim acostumat a les xifres fredes dels diaris: al darrere de cada mort hi ha un nom i uns cognoms, una història personal i un itinerari vital que queda estroncat tràgicament. Un periòdic del nostre país es va proposar de donar sempre que fos possible el nom i el cognom de les víctimes en circumstàncies tràgiques. Això ajuda a personalitzar i a apropar als lectors la sort d'aquests germans en l'existència.

Els bombers morts formaven part del Grup de Reforç d'Actuacions Forestals, que és com la punta de llança dels bombers de la Generalitat, un cos que va ser creat l'any 1988 arran dels grans incendis que aquell any van assolar la Catalunya Central. Els seus integrants són una barreja d'homes d'acció i analistes de laboratori. És una unitat tècnica: de primer analitzen l'orografia, la direcció del vent i la humitat per tal de preveure com es comportarà el foc, i després actuen, entren a les zones més dures amb eines especials i tècniques específiques i noves. Durant la seva actuació tenen sempre un company que controla l'acció i que avisa els altres. En aquest cas, tot va anar massa ràpid. Els bombers són veritables professionals del risc. Són audaços però no temeraris. Es juguen la vida per tots. A Nova York, després del terrible atemptat de l'11 de setembre del 2001, la popularitat d'aquest cos i dels policies locals va créixer espectacularment entre la població civil. Cal que hi hagi una desgràcia d'aquesta magnitud perquè cobrem consciència del servei abnegat que presten aquests ciutadans?

L'Església també acompanya els bombers; a l'arxidiòcesi de Barcelona, per exemple, hi ha una pastoral del trànsit, bombers i cossos de seguretat. A moltes altres diòcesis, encara no hi ha una delegació específica. Cal que tota la comunitat creient prengui consciència de com n'és, d'important, acompanyar el servei d'aquests homes que, voluntaris o professionals, per salvar vides, es juguen la pròpia, pels altres. Per tots.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta
Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire
Lingüista: Montserrat Pibernat
Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande
Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA;* Guillem Farré, *CASTELLÓ;* Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA;* Cristina Sànchez, *MALLORCA*; Marta Nin, *ROMA;* Ramon Estany, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA;* Víctor M. Cardona, *TORTOSA;* David Codina, *URGELL;* Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*
Col·laboradors: Fabrizio Assandri, Pilarín Bayés, M. José Camps, Agustí Codinach, Francesc Gamissans, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan A. Mateo, Victòria Molins, Francesc Nicolau, Peio Sánchez, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Andreu Sotorra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja
Redacció, administració, publicitat i promoció:
C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775
a/e: **redaccio@catalunyacristiana.cat** *(Redacció)*
a/e: **administracio@catalunyacristiana.cat** *(Administració i subscripcions)*
a/e: **publicitat@catalunyacristiana.cat** *(Publicitat)*
Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat
Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa
Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura
Gerent: Òscar Corominas
Publicitat: Josep Harris
Promoció: Alfons Miralles
Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)
Autoedició i compaginació: Carlos Aguado
Impressió: *Impressions Intercomarcals, SA* Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per OJD

Membre de la **UCIP**
International Catholic Union of Press

Membre de l'**APPEC**
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 111,30 €
Gibraltar i Portugal: 111,30 €
Resta d'Europa: 181,70 €
Amèrica i Àfrica: 217,06 €
Àsia i Oceania: 290,38 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Sabem el que som, però ignorem el que podem ser» *(William Shakespeare. Poeta i autor dramàtic anglès. 1546-1616)*

Tots tenim un «tresor amagat» dins nostre, ocult en les profunditats de la nostra ànima; una riquesa incalculable, una grandesa superior a les més altes i aplaudides glòries humanes; dins nostre hi ha «la clau» que ens obre la porta a la saviesa, a una «Llum» superior a les llums terrenals, fins i tot a allò més transcendent: «A la divinitat.» Quina llàstima que amb tants viatges a llocs i països que les propagandes hàbils i interessades ens venen per excelsos paradisos, no sapiguem «viatjar cap al nostre interior»! Però en totes les èpoques molts «ho han sabut i ho han fet»; i els ha resultat tan sublim, renovador i joiós, que no han pogut deixar de fer-ho totes les vegades que han necessitat impregnar les seves vides d'idealisme i altura, amb l'embriaguesa de l'entusiasme i amb el cor feliç bategant.

LA TIRA DEL PRIMER PLA *Per Pilarín*

en primer pla

Aprovada la llei dels centres de culte

Els centres existents tindran cinc anys per adequar-se a la normativa de seguretat

Carme Munté
Barcelona

Amb l'arribada massiva de la nova immigració, va arribar també la necessitat dels fidels d'altres religions de tenir espais on viure i compartir la fe. Va ser aleshores que van començar a emergir les protestes veïnals davant l'obertura de les primeres mesquites i quan es va fer palesa la disparitat de criteris dels ajuntaments a l'hora de concedir els permisos necessaris.

Aquests antecedents són els que trobem al darrere de la gènesi de la nova llei dels centres de culte, aprovada el 15 de juliol amb el suport dels tres partits del Govern (PSC, ERC i IC) i de CiU, i amb un triple objectiu segons ha manifestat la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya: facilitar l'exercici del dret de llibertat de culte, donar suport als ajuntaments a l'hora de garantir aquest dret i vetllar per unes condicions adequades pel que fa a la seguretat i higiene dels locals.

Tal com manifestava satisfet Josep-Lluís Carod-Rovira, vicepresident del Govern, «és una llei capdavantera a Europa» i «profundament democràtica, que obre ulls a noves realitats socials i les empara legalment». Carod-Rovira afegia que és una llei «per facilitar el dret fonamental de l'exercici de llibertat religiosa», una norma «que permet que als llocs de pràctica regular de culte els corresponguin les mesures de seguretat, higiene i dignitat pròpia d'aquests centres».

Les esglésies tindran cinc anys per adaptar-se a la normativa.

El consens polític assolit, però, no ha estat fàcil, i ha estat el resultat d'un llarg procés. Durant la preparació de la llei es van consultar les principals confessions religioses presents a casa nostra, que van assenyalar els punts més discutibles del projecte. Mons. Jaume González-Agàpito o el Dr. Antoni Matabosch van ser alguns dels que van intervenir en la Comissió Parlamentària que estudiava la nova llei, en aquest cas en representació de l'arquebisbat de Barcelona.

En una intervenció molt crítica, el Dr. Antoni Matabosch va comparèixer el 8 d'octubre del 2008 a la Comissió Parlamentària que estudiava la llei. Va titllar la llei d'innecessària, d'intervencionista i es va lamentar de l'ambigüitat sobre quins locals quedaven afectats. Com a conclusió de la seva intervenció, el Dr. Matabosch va afirmar sense embuts que «aquesta llei vol resoldre problemes de les comunitats sorgides per la immigració (…) i complica més les que no tenien problemes fins ara».

La Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya es va mos-

(Segueix a la pàgina següent)

Mn. Antoni Matabosch: «La llei és innecessària»

Mn. Antoni Matabosch va comparèixer el 8 d'octubre del 2008 al Parlament de Catalunya per donar la seva opinó a propòsit del projecte de llei sobre els centres de culte o de reunió amb fins religiosos. La seva compareixença, en nom de l'arquebisbat de Barcelona, va ser força crítica davant d'un projecte de llei que plantejava molts interrogants. La llei finalment aprovada continua plantejant interrogants i problemes. Mn. Matabosch respon a les nostres preguntes a títol personal.

—Vostè afirma que gràcies a les esmenes finalment aprovades la llei dels centres de culte presenta menys inconvenients. En quins aspectes, doncs, ha millorat en relació amb el projecte inicial?

—En primer lloc ha millorat pel que fa a l'objecte mateix de la llei, que ha deixat de ser una llei sobre els «centres de culte o de reunió amb finalitats religioses» a ser simplement una llei dels centres de culte. En el projecte de llei quedaven inclosos, en la literalitat del que es deia, tots els complexos parroquials (rectories, centres parroquials, llocs de catequesi, etc.). En treure els «centres de reunió amb finalitats religioses», sembla que l'àmbit de la llei queda restringit als temples i prou.

Una segona qüestió que ha millorat respecte del redactat inicial és el concepte de laïcitat. D'aquesta manera, veiem que no es tracta d'una laïcitat negativa, sinó d'una laïcitat que reconeix el dret de les religions a existir i que, per tant, garanteix el dret de llibertat religiosa. D'altra banda, sí que s'ha tret una al·lusió al «respecte al laïcisme» que s'havia introduït recentment, i que crec que és absolutament anticonstitucional. Era una cita d'una Declaració que han signat un seguit de ciutats del món (inclosa Barcelona!) i que no té cap valor jurídic.

També valoro com a positiu el fet que la llei no s'apliqui als llocs de culte ubicats en centres hospitalaris, assistencials i educatius, cementiris, tanatoris o centres penitenciaris, així com als centres que formen part de l'Inventari del Patrimoni Cultural Català. De fet, però, a Barcelona hi ha pocs temples en aquest Inventari i un no sap ben bé si és millor caure en el foc o en les brases.

—Quines continuen sent les seves principals objeccions a la llei?

—La primera és que continuo pensant que la llei és innecessària. Reconec que hi ha criteris molt diversos en els ajuntaments respecte dels centres de culte, especialment pel que fa a l'obertura de nous locals d'algunes confessions o religions en els baixos d'habitatges. Calia homogeneïtzar els criteris. Però això s'hauria pogut fer amb una norma de rang més inferior que una llei, que implica un reglament que desconeixem. D'altra banda, els problemes més freqüents provenen dels veïns dels immobles o del barri que no volen, malauradament, certs centres de culte a prop.

Jo no sóc jurista, però n'hi ha molts que afirmen que la llei pot ser inconstitucional. Ho raonen així: l'article 16 de la Constitució espanyola diu que la llibertat religiosa és un dret humà fonamental. L'article 81 diu que el desenvolupament de l'article 16 només es pot fer per llei orgànica, que és un dret exclusiu de les Corts Generals de l'Estat. Per tant, un parlament autonòmic no pot ni modificar ni alterar el dret a la llibertat religiosa, ni el seu exercici individual o col·lectiu. Aquesta llei, afirmen, podria ser contrària a la Llei Orgànica de Llibertat Religiosa (Art. 2.2) que garanteix «el dret de les esglésies, confessions i comunitats religioses a establir llocs de culte o reunió amb fins religiosos». És un tema delicat, i no sé si s'ha tingut prou en compte.

—Què en pensa sobre el tema de la retroactivitat?

—La llei diu que els centres de culte existents actualment tenen cinc anys per adaptar-se a les normes de seguretat que determinarà el reglament i que els centres ho han de comunicar als ajuntaments respectius. La principal preocupació que tenim (i ara parlo des de la Delegació d'Economia de Barcelona) és el poc marge de temps, només cinc anys, per adequar els centres de culte existents a les condicions de seguretat que establirà el reglament. La veritat és que jo no sé en aquests moments què vol dir adaptar en cinc anys les mesures de seguretat de les esglésies. En primer lloc perquè no sé què dirà el reglament; en segon lloc, perquè desconec els canvis que s'haurà de fer i els diners que costarà, en cinc anys, només! Què passarà amb una església gòtica o romànica en què per mesures de seguretat ens exigeixin, per exemple, tenir diverses sortides d'emergència? En aquest moment no sé si podrem aguantar la despesa econòmica que suposarà. A més, la llei no compromet el govern a pagar cap obra.

—A la diòcesi de Barcelona, a quantes esglésies afecta?

—Afecta uns 700 llocs de culte que estan a l'arquebisbat de Barcelona (s'exclouen, com he dit abans, els que estan en escoles, hospitals, etc.).

—En la seva intervenció al Parlament de Catalunya vostè també va demanar que es tingués en compte la realitat religiosa del país.

—Sí, l'article 7 de la llei diu que les administracions públiques han de garantir un tracte igualitari i no discriminatori en les cessions i les autoritzacions per activitats esporàdiques d'ús religiós d'equipaments o espais públics o en l'ocupació de la via pública. Crec que aquest article s'hauria pogut matisar tenint en compte l'arrelament numèric de cada confessió. Igualtat no és el mateix que uniformitat, ja que la igualtat implica donar respostes adequades a cada circumstància a fi que tots els drets siguin reconeguts. Cal tenir en compte la realitat religiosa del país. En altres països, a l'hora d'expedir llicències o espais públics, es tenen en compte certs criteris com són el nombre de fidels d'una religió, el nombre de demandes, etc.

Montserrat Coll, directora general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya

«El Govern pot atorgar ajuts per adaptar els locals ja existents»

—Per què la nova llei de centres de culte era una llei necessària?

—Calia donar suport legal als ajuntaments a l'hora de facilitar l'obertura de nous centres de culte. La nova llei ajuda a garantir que es pugui exercir el dret fonamental de llibertat religiosa. També calia cobrir un buit legal relatiu a les condicions tècniques dels locals, que feia que se'ls apliquessin normatives com ara la llei sobre policia de l'espectacle o la llei que regula les activitats nocives i perilloses. La nova llei preveu establir unes condicions de seguretat i de salubritat que hauran de reunir els centres de culte, com és lògic que tinguin els locals de concurrència pública del segle XXI, però específiques i adequades a aquests centres.

—En quin sentit la nova llei ajudarà a evitar els problemes que sorgeixen davant de l'obertura de mesquites o altres centres de culte?

—Normalment, no sorgeixen problemes davant l'obertura de centres de culte. En casos d'oposició d'alguns veïns o d'algun sector —que són l'excepció—, amb aquesta llei, els ajuntaments tindran més força per permetre nous centres, perquè hauran fixat urbanísticament i, per tant, de manera pública, on estarà especialment admesa la seva implantació i perquè tindran una normativa clara sobre els requisits que hauran de reunir els locals.

—Què implicarà l'obligatorietat dels consistoris de preveure sòls on s'admetin els usos de caràcter religiós?

—Implicarà determinar una zona o zones del municipi, d'equipaments comunitaris i, per tant, a prop de la ciutadania, on estigui permesa l'obertura de centres de culte. Com que aquesta previsió s'ha de fer d'acord amb les necessitats i les disponibilitats, caldrà que les confessions religioses participin en el procés de formulació del pla urbanístic municipal i manifestin als ajuntaments les seves necessitats. Aquesta obligació dels consistoris no inclou donar terrenys ni finançar locals.

—Un cop aprovada la llei, cal establir ara un reglament amb les condicions que han de garantir la seguretat i higiene de les instal·lacions i evitar molèsties a terceres persones. Els centres de culte existents en el moment de l'aprovació de la llei i no inclosos en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català tindran un termini de cinc anys per complir-les. Què hem d'entendre per condicions bàsiques?

—Les condicions bàsiques de seguretat quedaran especificades en el reglament. Caldran uns requisits mínims pel que fa a aforament, evacuació i mesures antiincendis. La llei diu que, en cap cas, les condicions no podran ser més estrictes que les ja establertes per als locals de concurrència pública, i que hauran de ser adequades i proporcionades, per no impedir ni dificultar l'activitat que es porta a terme als centres de culte.

—La inversió que això suposarà trobarà col·laboració econòmica per part del Govern? Quina partida pressupostària es preveu?

—La llei diu que el Govern, d'acord amb les seves disponibilitats, pot atorgar ajuts per adaptar els locals ja existents. Des de la Direcció General d'Afers Religiosos, prioritzarem aquest concepte en el pressupost que se'ns assignarà per a l'any 2010.

—Una de les qüestions que preocupa és el poc marge de temps per adequar-se a la normativa.

—Les entitats responsables dels centres existents que no estiguin inclosos en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català (que és molt més ampli que el Catàleg) poden demanar al Departament de Cultura que inscrigui en l'Inventari aquells centres concrets que tinguin un mínim valor històric, arquitectònic o artístic; o bé tindran cinc anys des de l'aprovació del reglament per adaptar-se a la normativa. Al final d'un procés de mesures sense caràcter sancionador previst en la llei, l'Ajuntament haurà de tancar el centre que no compleixi els requisits. Però no crec que hi hagi cap església que no pugui complir unes condicions mínimes de seguretat de les persones.

—La llei també regula que les administracions tindran un tracte igualitari i no discriminatori en les cessions i autoritzacions per a activitats esporàdiques d'ús religiós d'equipaments o espais públics o en l'ocupació de la via pública. Per què finalment s'ha optat per no reconèixer l'arrelament numèric de l'Església catòlica?

—Un tracte igualitari i no discriminador en les cessions esporàdiques d'equipaments o espais públics no significa pas no reconèixer el grau d'implantació de cada confessió religiosa, i cada municipi coneix la seva realitat; significa que no n'hi ha d'haver cap que quedi marginada. Si hi ha més peticions d'una confessió per raó del nombre dels seus membres o si cal un lloc més o menys gran, l'Ajuntament haurà de tenir-ho en compte. La funció d'una llei és una altra que declarar quin és l'arrelament numèric de cada tradició o confessió religiosa.

—Aleshores, quin serà el criteri davant de qualsevol conflicte?

—La llei diu que els ajuntaments han de preveure sòls on s'admetin els usos de caràcter religiós d'acord amb les necessitats, i que han de tenir en compte la informació i les dades contingudes en els plans d'ordenació urbanística municipal, en els quals podran participar les confessions religioses. Per tant, caldrà respondre segons les peticions.

—Com valora el concepte de laïcitat el redactat final de la llei?

—Molt positivament. Perquè, davant els malentesos, deixa clar que la laïcitat és el respecte a totes les opcions religioses i de pensament i als seus valors. La laïcitat o distinció entre el poder polític i les confessions religioses i altres creences, permet l'espai on caben totes les opcions legítimes que han de conviure en una societat plural i democràtica.

(Ve de la pàgina anterior)

trar receptiva a molts suggeriments i la tramitació parlamentària va permetre replantejar aspectes excessivament limitadors. Finalment, el consens assolit pels partits del Govern i CiU ha estat rebut amb satisfacció per algunes confessions religioses (el Consell Islàmic de Catalunya i el Consell Evangèlic de Catalunya s'hi han mostrat favorables) però amb una certa preocupació en el cas de l'Església catòlica.

Articles preocupants

La nova llei dels centres de culte estipula l'obligatorietat que els plans d'ordenació urbanística municipal han de preveure sòls amb la qualificació de sistema d'equipament comunitari on s'admetin els usos de caràcter religiós de nova implantació. Aquesta previsió, detalla la llei, s'haurà de fer d'acord amb les necessitats i les disponibilitats del municipi. La llei també estableix una llicència municipal d'obertura i ús, que serà necessària per poder iniciar les activitats d'un nou lloc de culte.

Una de les qüestions que preocupa especialment l'Església catòlica és el caràcter retroactiu de la llei. Així, tal com afirma la llei, «els centres de culte de concurrència pública existents en el moment de l'aprovació d'aquesta llei [no inclosos en l'Inventari del Patrimoni Cultural Català] han de complir les condicions bàsiques de seguretat que estableixi el reglament […]. L'adaptació s'ha de fer en el termini de cinc anys a partir de l'aprovació del reglament. A aquests efectes, els titulars dels centres han de comunicar als ajuntaments que compleixen els requisits esmentats».

Agustí Codinach

L'obertura d'oratoris islàmics ha comportat alguns conflictes.

Si bé la llei també preveu que el Govern podrà atorgar ajuts per a l'adaptació dels locals a les prescripcions d'aquesta llei, no per això des de l'Església catòlica es deixa de veure amb preocupació el cost econòmic que suposarà adequar el gran nombre d'esglésies existents arreu de Catalunya a les normes de seguretat que establirà el reglament.

El reglament, que s'haurà d'aprovar en el termini d'un any des de l'entrada en vigor de la llei, establirà «les condicions tècniques i materials mínimes de seguretat, salubritat, accessibilitat, protecció acústica, aforament, evacuació i per evitar molèsties a tercers que han de complir els llocs de culte de concurrència pública». Amb tot, diu el redactat de la llei, «les condicions establertes per reglament no poden ser en cap cas més estrictes que les ja establertes per als locals de concurrència pública».

Hem de tenir en compte que arreu de Catalunya hi ha més de 2.500 centres catòlics, si bé resten el marge de l'àmbit d'aplicació de la nova llei els llocs de culte situats en centres hospitalaris, assistencials i educatius, cementiris, tanatoris i centres penitenciaris i els situats en espais de titularitat pública o privada destinats a altres activitats principals. D'aquesta manera, la nova llei no es fa extensible als locals parroquials que acullen les activitats diverses de les parròquies.

Un altre article controvertit de la nova llei dels centres de culte és l'article 6, referent a l'ús esporàdic d'equipaments o espais de titularitat pública amb finalitats religioses. L'article afirma textualment que «les administracions públiques han de garantir a les esglésies, les confessions i les comunitats religioses un tracte igualitari i no discriminatori en les cessions i autoritzacions d'ús d'equipaments i espais públics, d'ús privatiu del domini públic, d'ocupació temporal de la via pública o d'ús de béns patrimonials per dur a terme activitats esporàdiques de caràcter religiós». Segons algunes veus de l'Església catòlica, el redactat de la nova llei ignora així la realitat històrica i sociològica de Catalunya, que professa majoritàriament la religió catòlica.

església en el món

Itàlia

Vacances «accidentades» del Sant Pare als alps italians

Benet XVI es fractura lleument el canell dret i és operat a l'Hospital d'Aosta

Redacció
Les Combes

Les minivacances del papa Benet XVI a la vall d'Aosta s'han vist esquitxades enguany per una desafortunada caiguda, totalment accidental, que li va fracturar lleument, el 16 de juliol passat, el canell dret. Per evitar més complicacions, el Sant Pare va ser traslladat l'endemà fins a l'Hospital d'Aosta, on després de fer-li una revisió completa va ser sotmès a una petita operació quirúrgica, amb anestèsia local, per reduir-li «una fractura descomposta de la mà dreta».

Segons va confirmar el director sanitari de l'hospital, Pierluigi Berti, la caiguda del Papa va ser accidental i va revelar que les proves mèdiques a les quals havia estat sotmès permetien excloure que el Sant Pare rellisqués per un desmai o altres causes.

L'operació al Papa va ser realitzada per Amedeo Emmanuel Mancini, cap de traumatologia de l'hospital valldostà, que va assegurar que el Papa podrà tornar a fer servir la mà dreta amb normalitat d'aquí a un mes. «La fractura ha tornat a ser alineada», va explicar, indicant que amb un trepant especial se li van introduir «uns filets de metall per mantenir el canell en la seva posició. Després s'hi ha aplicat un aparell immobilitzador de fibra de vidre, que té les mateixes funcions que el guix i que Benet XVI haurà de dur durant uns 30 dies». Segons Mancini, el Pontífex no tindrà cap problema per recuperar totalment les funcions de la mà i, «amb una teràpia de rehabilitació adequada podrà fins i tot tornar a tocar el piano».

A la sortida de l'hospital, la mateixa tarda del dia 17 de juliol, el papa Benet XVI somreia davant del nombrós públic congregat i saludava efusiu amb el braç esquerre, mentre al dret lluïa un aparell d'immobilització. En una declaració emesa l'endemà pel P. Federico Lombardi, *s.j.*, director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, s'afirmava que les «condicions generals del Sant Pare són bones». «Aquest matí —explicava Lombardi— ha celebrat missa i ha esmorzat. El dia es desenvolupa de manera pràcticament normal. El Papa està "aprenent" a viure amb el canell dret "enguixat" i amb els inconvenients que això implica». I afegia: «El més dolorós per a ell és haver de renunciar a escriure a mà, cosa que pretenia fer sovint aquests dies.» Això no obstant, el P. Lombardi va revelar també que el Sant Pare s'havia procurat «una gravadora per poder dictar les seves reflexions en no poder fer servir amb facilitat la ploma». L'accident no ha modificat, però, el seu costum de fer «petits passejos després de dinar i a darrera hora de la tarda». D'altra banda, segons va donar a conèixer també el portaveu vaticà, Benet XVI «es comunica regularment per telèfon amb el seu germà, que d'aquí a pocs dies serà a Castelgandolfo per passar quatre setmanes amb ell, com l'any passat».

Tot i la caiguda accidental de Benet XVI, els plans del Papa en la seva estada a la vall d'Aosta no es van alterar gaire. Fins i tot va presidir l'*Àngelus* a Romano Cavanese —lloc de naixement del cardenal Bertone—, les vespres, el divendres 24 de juliol, a la catedral d'Aosta i l'*Àngelus* del diumenge 26 de juliol a Les Combes. El Papa va aprofitar les compareixences públiques per donar gràcies «amb tot el meu cor a tothom: han estat molts els que m'han mostrat, en aquest moment, la seva proximitat, simpatia, afecte per mi i han resat per mi». «Així s'ha reforçat la xarxa de pregària que ens uneix arreu del món», va afirmar. També va agrair «als metges i al personal mèdic d'Aosta que m'ha tractat amb tanta diligència, amb tanta competència i amistat i, com veieu, amb èxit —esperem-ho!— final». També va recordar «les autoritats de l'Estat, de l'Església i totes les persones que m'han escrit o que m'han mostrat el seu afecte i proximitat». «Com veieu, a causa del meu infortuni, estic una mica limitat en la meva agilitat, però la presència del cor és plena, i em trobo entre vosaltres amb gran alegria!», va acabar dient el Papa.

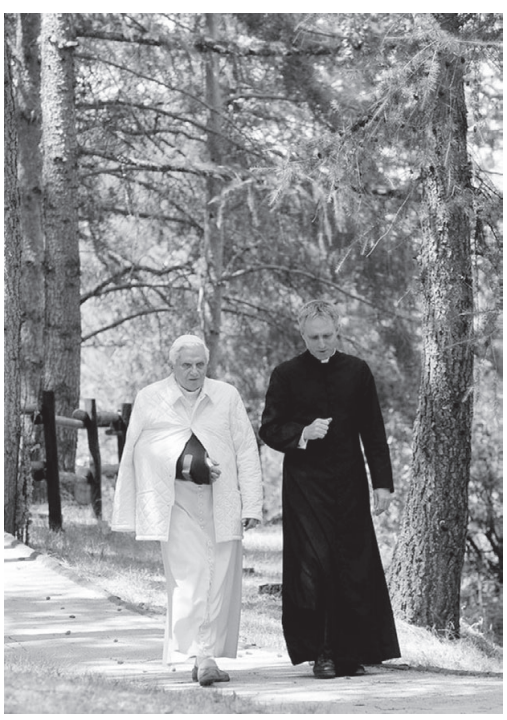

La fractura a la mà no impedeix al Papa fer vida normal.

L'estada de Benet XVI a Les Combes, iniciada el 13 de juliol passat, es va allargar, tal com estava previst, fins al dia 29 de juliol. Benet XVI es va allotjar, com ja és habitual, en una petita casa dels salesians. És el tercer estiu que el Papa passa a Les Combes, un lloc que també Joan Pau II va visitar deu vegades. Després de l'estada a la vall d'Aosta el Sant Pare passarà la resta de l'estiu a la residència de Castelgandolfo.

Benet XVI saluda «cordialment» els corredors del Tour de França

Zenit / *Les Combes*

Benet XVI va reivindicar el 21 de juliol passat els valors morals i educatius que ha de caracteritzar l'esport en un missatge enviat al Tour de França, que passava molt a prop de la casa on estiuejava.

El Papa va saludar «cordialment tots els corredors i els organitzadors d'aquesta cursa», que en la seva setzena etapa va deixar les fronteres franceses per travessar Suïssa i Itàlia, a uns tres quilòmetres de Les Combes. El Sant Pare va ampliar el seu missatge a «tots els esportistes actualment compromesos en diferents competicions, amb el desig que l'esforç en l'esport contribueixi al creixement íntegre de la persona i no es desvinculi del respecte dels valors morals i educatius».

El pare Federico Lombardi, director de l'Oficina d'Informació de la Santa Seu, va explicar que, amb el missatge, el Papa s'ha volgut unir també a l'alegria de la població de la vall d'Aosta, que ha seguit amb gran entusiasme la cursa. «Feia uns seixanta anys que el Tour no passava per la vall d'Aosta i, per tant, és vist com un esdeveniment excepcional. A més, m'han dit que el primer vencedor del Tour de França va ser un esportista de la vall d'Aosta», va explicar el portaveu en declaracions emeses per Ràdio Vaticana.

ESPANYA

Mons. José Manuel Lorca, nomenat nou bisbe de Cartagena

SIC / *Cartagena*

La Santa Seu va fer públic el 18 de juliol passat el nomenament com a nou bisbe de Cartagena de Mons. José Manuel Lorca Planes, en l'actualitat bisbe de Terol i Albarracín. La seu murciana estava vacant des del trasllat de Mons. Juan Antonio Reig Plà a la diòcesi d'Alcalá de Henares, de la qual va prendre possessió el 25 d'abril passat. Actualment, i fins a la presa de possessió del nou prelat, hi ha al capdavant de la diòcesi el sacerdot Miguel Ángel Cárceles com a administrador apostòlic.

Bisbe de Terol i Albarracín des del 2004, José Manuel Lorca va néixer a la localitat murciana d'Espinardo, diòcesi de Cartagena, el 18 d'octubre del 1949. És llicenciat en Teologia Bíblica per la Facultat de Teologia de Granada i va rebre l'ordenació sacerdotal el 29 de juny del 1975.

Mons. Lorca Planes torna com a bisbe a la seva diòcesi originària i en la qual va viure l'inici del seu ministeri sacerdotal. El 15 de gener del 2004 es feia públic el seu nomenament com a bisbe de Terol i Albarracín. Va rebre l'ordenació episcopal a Toledo el 6 de març del 2004. A la Conferència Episcopal Espanyola és membre de la Comissió Episcopal de Seminaris i Universitats.

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES
per a grans **persones** grans
Molt agraïts per la vostra estimació i ajuda
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867 - Fax 932 684 356
NIF: G-08862781 - *Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)*
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net

CUBA

Commoció per la mort d'un nou missioner espanyol a Cuba

El càntabre Mariano Arroyo va ser assassinat el 13 de juliol passat a l'Havana

Redacció
L'Havana / Cabezón de la Sal

Els assassinats, amb només cinc mesos de diferència, de dos missioners i amics espanyols a l'Havana, han causat una gran commoció a l'Església cubana. El darrer dels missioners assasnats, el del P. Mariano Arroyo, de 74 anys, va ser trobat mort el 13 de juliol passat a la parròquia de la Mare de Déu de Regla, de la qual era rector. El seu cos havia esta apunyalat, estava lligat i tenia cremades. Arroyo, que va ser enterrat el 19 de juliol al seu poble natal de Cabezón de la Sal (Cantàbria), feia més de deu anys que exercia com a missioner a Cuba, on havia desenvolupat un intens treball pastoral i era molt estimat per la gent.

Comiat del P. Arroyo a la catedral de L'Havana.

Tot i que, inicialment, les coincidències dels assassinats van donar peu a diverses hipòtesis —com ara el possible odi de certs col·lectius a capellans catòlics espanyols—, tot apunta ara que el mòbil de tots dos crims va ser el robatori. Així ho han declarat tant la policia com l'arquebisbat de l'Havana, els quals han confirmat també l'existència de dues persones diferents, i sense relació entre elles, que han estat detingudes i han confessat els assassinats. El presumpte assassí de Mariano Arroyo ha arribat fins i tot a confessar, segons recullen els mitjans de comunicació cubans, que les darreres paraules de la seva víctima van ser: «Et perdono.»

Des de l'arquebisbat de l'Havana, on s'ha viscut amb molta tristesa i estupor aquests dos crims, s'ha volgut deixar clar que successos com aquests que han involucrat dos preveres, no són gens habituals al país. «L'Església està en condicions —afirma en un comunicat fet públic— d'expressar fermament el seu rebuig a qualsevol intent de vincular un cas amb l'altre, o donar un matís religiós o polític aliè totalment a la realitat del fet criminal en ell mateix.» El P. Isidro Hoyos, missioner espanyol també a Cuba i amic personal dels capellans assassinats, assegura en una entrevista al *Diario Montañés* que mai abans no havia passat res de semblant. I continua dient: «A Cuba la gent sent veneració pels preveres, hi ha un respecte molt gran.» Fins i tot afirma que l'Havana és una de les ciutats més segures d'Amèrica Llatina. Hoyos destaca la religiositat, la coherència i l'austeritat dels dos companys assassinats i avança convençut que el pròxim 28 d'agost, després de descansar unes quantes setmanes a Espanya amb la família, tornarà novament a Cuba.

El funeral del P. Mariano Arroyo —tant a la catedral de l'Havana, el 17 de juliol passat, com a Cabezón de la Sal, dos dies més tard— va convocar una presència massiva de companys, amics i fidels que el recordaran sempre com un «capellà magnífic, proper als pobres, ple de vitalitat i entusiasme, i lliurat completament al seu ministeri». I és que Mariano Arroyo Merino (Cabezón de la Sal, 1935) va ser un missioner infatigable, que tan sols dos anys després de la seva ordenació, l'any 1960, va marxar ja cap a Xile, on s'hi va estar fins a l'any 1968. Després, durant prop d'una dècada, va exercir a Madrid com a rector i formador del Seminari. L'any 1980 va tornar a Xile, a la diòcesi de Copiapó, on va coincidir amb alguns missioners catalans.

Durant vint anys, va realitzar una gran tasca a Xile, en els moments especialment difícils de la dictadura militar. Va ser molt positiva la seva aportació, sobretot en el camp de la formació de persones i en l'animació de comunitats cristianes de base. Fou un gran amic i col·laborador del bisbe de Copiapó, Fernando Aristía, molt estimat a tot Xile, que morí fa sis anys. El 1997 es va traslladar a Cuba, quan en aquell país s'obria l'esperança d'una tolerància religiosa. Primer va ser rector de la parròquia del Pilar i, després, del santuari Nacional de la Mare de Déu de Regla, fins que va ser assassinat, la matinada del 13 de juliol passat, després d'un violent robatori a la seva rectoria. Durant els seus dotze anys a Cuba va realizar una àmplia activitat en el camp de la defensa dels drets humans, així com en l'acollida de pelegrins i en el diàleg amb el sincretisme religiós, especialment en tota la realitat de les santeries.

In memoriam

El testimoni martirial dels nostres missioners

Salvador Bacardit Fígols*

Quan els missioners —sacerdots diocesans, religiosos o laics— es disposen a complir l'encàrrec del Senyor Jesús d'anunciar l'Evangeli arreu del món, no ho fan com a iniciativa personal, sinó que és tota la seva Església local la que s'hi sent enviada. Ells, tot sentint-se acompanyats amb la pregària i el suport de la comunitat eclesial, assumeixen amb confiança els riscos i les conseqüències de la seva vocació missionera. I, si cal, la seva ofrena martirial. Així ha estat en nombrosos casos al llarg de la història del cristianisme. És per això que cada cop que mort assassinat un missioner és tota l'Església la que queda interpel·lada i commoguda.

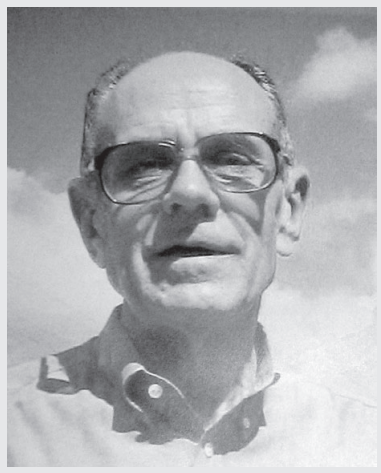

Amb un clima de profund dolor, però d'una gran intensitat eclesial, el 19 de juliol passat, va tenir lloc la celebració exequial, amb el cos present, de Mariano Arroyo Merino. La cerimònia es va celebrar a l'església parroquial de Sant Martí, on va ser batejat, en el seu poble natal de Cabezón de la Sal. Tot el poble s'hi va reunir, juntament amb el bisbe i pràcticament tot el presbiteri de Santander, familiars i primeres autoritats municipals i regionals. Hi vam participar una representació catalana perquè els missioners barcelonins hem treballat juntament amb els de Cantàbria a la diòcesi xilena de Copiapó.

Mariano Arroyo, després d'uns anys de missioner a Santiago i al nord de Xile, es va traslladar a Cuba, on va ser, primer, rector de la parròquia del Pilar i, després, del santuari nacional de la Mare de Déu de Regla. La matinada del 13 de juliol va ser assassinat després d'un violent robatori a la seva rectoria.

Feia pocs mesos que un altre missioner de Madrid, Eduardo de la Fuente, molt amic i rector d'una parròquia veïna de Mariano, va ser també assassinat. Sembla que el mòbil del crim va ser igualment el robatori, en una carretera prop de l'Havana. L'hermetisme que envolta els fets violents a Cuba ha fet difícil aclarir del tot les morts, en poc temps de diferència, d'aquests dos sacerdots espanyols.

El bisbe de Santander, Mons. Vicente Jiménez, va dir a l'homilia que el testimoni de donació de Mariano Arroyo ha de fer créixer el compromís missioner de tots els que formem l'Església. I, en acabar la celebració, Isidro Hoyos, un altre capellà de Cantàbria, també missioner a Cuba, que va acompanyar les despulles de Mariano fins a Cabezón de la Sal, va fer el perfil biogràfic del seu també amic i veí. Va destacar la seva gran qualitat humana i pastoral. Es va identificar tant amb el poble xilè i amb el poble cubà que, d'aquests pobles i d'aquestes esglésies germanes, en va fer la passió de la seva vida. Ell sabia, com els xilens i els cubans, i com la majoria dels ciutadans del països del Tercer Món, que en qualsevol moment et poden llevar la vida.

La nostra fe en Crist Ressuscitat ens porta a creure que Mariano Arroyo Merino no va perdre la vida, la va lliurar i la va guanyar en el combat pel Regne. Que el seu testimoni ens esperoni a continuar anunciant amb coratge l'Evangeli a casa nostra i arreu del món. I que per la seva intercessió sorgeixin noves vocacions missioneres en el si de les nostres comunitats.

**Vicari episcopal de Barcelona*

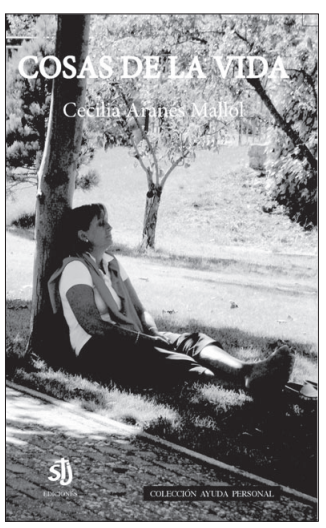

Cosas de la vida
CECÍLIA ARANÉS MALLOL

Recordant nou anys de sentiments i emocions a *Catalunya Cristiana*

Ediciones STJ
Reserveu-lo al
tel. 934 909 987

El trobaràs a totes les llibreries religioses de Catalunya i punts de venda especialitzats.

ESTATS UNITS

Trobada interreligiosa sobre la immigració a Nova York

Hi van participar dos representants cristians catalans

Natalia Reverdin Effront *
Nova York

Recentment una delegació de Barcelona, formada per set persones, va ser a Nova York convidada pel centre Interreligiós d'aquesta ciutat, juntament amb una altra delegació de la plataforma interreligiosa de Glasgow, integrada per nou persones. Des de Catalunya hi van anar dos cristians (el sacerdot catòlic Mn. Jaume Aymar i la pastora protestant Natalia Reverdin), una budista, un musulmà, dues persones del Centre Unesco de Catalunya i el regidor de convivència de Badalona. El tema proposat pel centre interreligiós de Nova York va ser la immigració i les religions.

El programa va estar molt ben preparat i va permetre als participants la possibilitat de conèixer de primera mà tot el que es du a terme, o s'intenta fer, en molts àmbits de la societat americana a favor de la comunitat. Un dels actes organitzats va consistir en un recés en una església presbiteriana, a la localitat de Stony Point, on es van presentar diverses iniciatives sobre el treball a favor dels immigrants. Es va poder comptar amb la participació de jutges, policies i un ampli ventall d'associacions solidàries, que van presentar les seves accions destinades a la integració de les persones acabades d'arribar als Estats Units.

Natalia Reverdin va participar en la trobada.

En un altre moment vam visitar un jutjat de proximitat a Harlem, la comissió de drets humans de Nova York, un jutjat que tracta els «crims d'odi», que són els que fan referència al color de la pell, a la religió, i que són castigats amb més duresa que els «crims normals» si es pot demostrar que l'insult, la bufetada, el dret o la pintada a la paret d'un centre religiós està motivat pel racisme. Uns altres espais visitats van ser el museu de l'Herència Jueva i l'Holocaust, el museu dels natius americans i el centre de recepció a Ellis Island, al costat de l'estàtua de la Llibertat, on es feia la «tria» entre els acabats d'arribar als Estats Units, fins ben entrat el segle XX. I, evidentment, la visita obligada a la Zona Zero.

Els Estats Units són un país d'immigrants i té molt en compte la noció de «comunitat». S'ha de fer tot el possible perquè la persona immigrada (fins i tot sense papers) es pugui integrar. Hi ha xarxes de biblioteques, ajudes solidàries… Per fer aquesta tasca d'acollida es compta molt amb les diferents tradicions religioses. Quan apareix un problema en un barri, per exemple, és molt freqüent que la policia o els jutges contactin amb la comunitat religiosa perquè saben que el pastor, l'imam o el rabí coneixen els problemes del barri i poden ajudar a buscar-hi solucions. Religiosament, es pot constatar com les persones treballen juntes, no tenen cap problema per entrar en un lloc d'una religió diferent a la seva.

L'any que ve, 2010, està previst que aquesta mateixa reunió se celebri a Barcelona i l'altre a Glasgow. És bo constatar experiències, aprendre de l'altre, tenir ganes i ànim de trobar solucions als problemes o reptes que es presenten. El que importa és la comunitat però, sobretot, que l'individu se senti acceptat tal com és (respectant la Constitució i els drets humans), amb tota la diversitat cultural, social i religiosa que aporta.

**Pastora protestant*

TURQUIA

Bones perspectives per al diàleg ecumènic i interreligiós

Fides / *Istanbul*

Després de l'Any Paulí s'obren perspectives noves i engrescadores per al diàleg ecumènic i interreligiós a Turquia. D'aquesta manera el P. Rubén Tierrablanca, *o.f.m.*, superior de la Fraternitat Franciscana Internacional a Istanbul, ha traçat el futur de les relacions ecumèniques i interreligioses. El P. Rubén il·lustra els compromisos i els reptes que l'Any Paulí deixa en herència a la comunitat catòlica turca: «S'arriba a ser cristià. Això és vàlid en el cas de Pau i és aquesta la realitat que ens compromet a renovar quotidianament la fe en Crist, posant a disposició tots els recursos de la nostra naturalesa humana i espiritual. La ferida profunda de les divisions entre cristians ens entristeix molt, però sobretot ens llança a un treball constant, encara que sigui lent i a llarg termini. Pel que a nosaltres ens pertoca, com a Església catòlica, en tots els seus components i tradicions rituals, com més aconseguim treballar units donant testimoni de la veritable unitat en Crist, més vàlida serà la nostra contribució a la unitat de tota l'Església de Crist. El repte és gran, però estem preparats per afrontar-lo.»

Una altra convicció que s'ha confirmat en aquest any «és l'obertura al món multireligiós i multicultural: hem de continuar aprenent a viure la nostra fe en obertura als que no són dels nostres, en fidelitat a Crist, però també en fidelitat a l'home. Anunciar Crist i donar-ne testimoni amb la vida és la nostra tasca, però sense la pretensió d'inflar estadístiques». Finalment, fa notar el P. Tierrablanca, «una crida que tots hem rebut durant aquest any ha estat la d'explicar amb simplicitat, però també amb claredat i profunditat, la història de l'Església des de l'origen i en els seus moments més significatius, viscuts en aquesta regió del món, a més de compartir la nostra experiència personal i eclesial, com a presència cristiana a Turquia, país de majoria musulmana. Ara volem assumir responsablement i obertament aquest repte: donar testimoni de la nostra esperança a tots aquells que ens la demanen». Segons el franciscà, «hem viscut durant l'Any Paulí diversos moments de renovació intensa de la nostra fe, a través de la lectura constant del relat de l'adhesió a l'Evangeli a Damasc i de la predicació de l'apòstol Pau, a més del seu ministeri, particularment a Àsia Menor, territori en què el Senyor ens vol com a evangelitzadors».

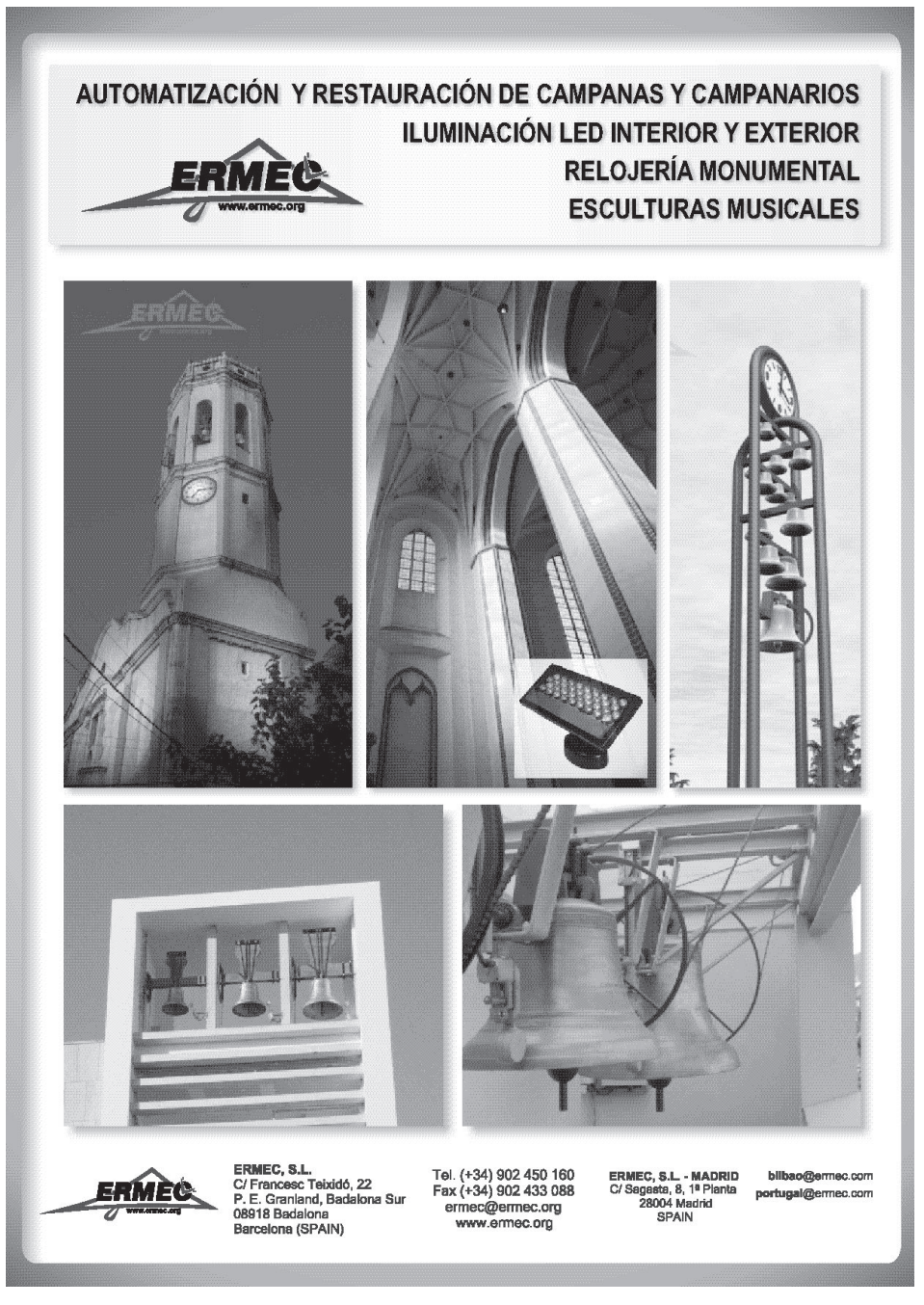

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

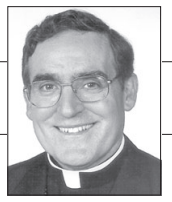

El valor de l'austeritat

La crisi econòmica que vivim a escala mundial té greus conseqüències en moltíssimes persones, famílies i institucions de la societat. A més, quan en el món tants pobles tenen fam, quan tantes llars suporten misèria, quan encara manca construir un gran nombre d'escoles, d'hospitals, d'habitatges dignes; el fet de malbaratar béns públics o privats, de fer despeses d'una ostentació social o personal es converteix en un escàndol imperdonable.

El problema de la dilapidació de béns és difícil. Què entenem per *malgastar*? És difícil en la vida privada; és més difícil en la vida pública. Tanmateix hi ha xifres terribles sobre els milions de persones que es troben en perill de mort per inanició i sobre els molts altres milions de persones que estan mal nodrides. Això ha augmentat per l'actual crisi econòmica.

És lògic que sorgeixi aquesta pregunta: has pensat quant malgastes o malbarates en la teva vida personal? Si pensem en les despeses de la vida pública, seria inútil una pregunta semblant?

Pel que fa a la vida de cada ciutadà, la solució és assumir una vida austera; és l'única justa quan hi ha injustícies escandaloses. Contra això no valen uns arguments especiosos, com per exemple els d'aquells qui els fonamenten en la propietat dels seus diners, o en els d'aquells qui els basen en les exigències de llur vida social. Atès que tots formem part de la humanitat, ningú no té dret a ser feliç ell tot sol. Perquè, com a persones, creiem en la solidaritat humana i, com a cristians, estem convençuts que el precepte de l'amor no és una paraula buida.

No malgastar vol dir no despendre sense necessitat. Però vol dir bastant més. Els criteris de l'austeritat porten a compartir allò que una persona té, pensant en tantes coses com manquen als altres. Això també es pot anomenar sacrifici o mortificació. Tanmateix sempre és una autèntica manifestació de l'amor, que en comptes d'empobrir-nos ens enriqueix com a persones i com a cristians.

L'egoisme és una malaltia que impedeix l'home de progressar, de créixer, i que, en darrer terme, provoca la pèrdua de la felicitat. Un cor on no hi ha lloc per a compartir el que es té és un cor buit. Si l'amor i la solidaritat no omplen aquest cor humà, la buidor l'empobrirà i farà que la humanitat s'allunyi de la família humana que Déu creador vol i desitja.

Veiem fàcilment que l'austeritat va ben unida a la solidaritat que demana compartir els béns que un té amb aquells qui en tenen menys o passen necessitat. Amb aquestes dues virtuts humanes i cristianes es poden elaborar solucions eficaces per superar la crisi econòmica i construir un nou sistema econòmic mundial just i solidari.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Aprofitar les vacances

En el pròleg del seu llibre *Jesús de Natzaret* Benet XVI ens confia, amb tota senzillesa i transparència, com va anar traient temps, enmig de les seves ocupacions, primer com a cardenal i després com a Papa, per documentar-se i escriure aquesta obra d'anàlisi exegeticohistòrica que és fruit d'un llarg camí interior.

Diu: «Els treballs preparatius ja els vaig començar a les vacances d'estiu de l'any 2003. Per l'agost de 2004 ja havia escrit els capítols 1-4. Després de la meva elecció com a bisbe de Roma, he aprofitat tots els moments lliures per tirar el llibre endavant.»

No és que sigui necessari escriure un llibre quan es va de vacances. Joan Pau II les aprofitava quan era jove per a viatges en canoa entre les muntanyes per les quals a l'hivern esquiava. Quan va ser Papa les va utilitzar també per a fer llargues passejades entre senderes de muntanya i per a donar forma a alguna de les seves encícliques o preparar algun dels seus grans viatges.

He volgut referir-me als últims Papes, de qui tenim tan recent memòria, però podríem citar moltes persones admirables, amants de la naturalesa, a les quals agradava trencar la seva dedicació habitual i sortir al camp, des de sant Francesc d'Assís, en la seva estimada Itàlia, fins al nostre Pere Tarrés, les petjades del qual es van marcar en la placidesa de la Vall de Núria.

Les bicicletes són per a l'estiu, es va titular una coneguda pel·lícula espanyola. Podríem afegir: i el cotxe, el vaixell i l'avió també ho són, per a l'estiu, per a gaudir-lo en família. Generalment és l'època de l'any en què la coincidència per motiu de les vacances de pares i fills permet viatjar, sigui lluny o a prop, canviar d'ambient. No obstant això, l'important és canviar de mentalitat: aprofitar els dies de vacances per viure més intensament la vida familiar, descansar i gaudir de les petites coses que potser passen desapercebudes en el dia a dia atrafegat que vivim la resta de l'any.

Recordo amb especial emoció els paisatges de la meva infància, els que van ser escenari dels meus jocs infantils, enmig d'una calor de justícia que es tolerava bé entre capbussons a les basses i piscines. El camp està en la seva esplendor, amb els seus fruits variats, i s'estén a la nostra mirada com si ens digués: no us oblideu del que és natural, de l'esforç humà dels agricultors, de les coses senzilles de sempre.

Sigui al camp, al mar o a la muntanya, recordem-nos de donar gràcies a Déu pels dies de descans, aprofitem-los per a créixer en vida interior, sense oblidar, sinó tot al contrari, l'assistència a missa i les pràctiques sacramentals. Considerem que és un temps de gràcia perquè recuperem forces, lliurem-nos a les nostres aficions i a viure una vida familiar més intensa de la millor manera possible: buscant a cada moment la felicitat dels altres.

opinió

Punt de vista

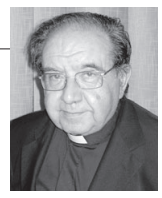

Ferran Blasi
Capellà i escriptor

De la crisi econòmica a la crítica als sistemes

Tinc la sospita que, sobre la crisi econòmica generalitzada des de l'any 2008, són poques les persones que s'atreveixen a explicar-ne de debò les causes, fins i tot entre els que considerem experts en temes de macroeconomia.

Estic segur que un no té suficients motius per retreure als perits de no haver avisat, amb temps, públicament, que aquests problemes es podien presentar, perquè tal vegada ja ho havien dit als assistents a les seves classes, i d'altra banda, no sempre devien haver tingut accés als mitjans de comunicació per parlar-ne.

Repetidament, ara, la gent els pregunta si la crisi ha estat provocada per factors que es poden conèixer científicament i, fins i tot, explicar-se matemàticament. En aquesta línia es troben els que estimen que es podia haver donat una previsió a l'estil de la meteorologia. D'altres, en les seves cavil·lacions, es pregunten si la crisi ha sorgit espontàniament, com passa moltes vegades amb una epidèmia.

Un voldria donar la culpa exclusivament als grossos, però cal reconèixer que l'home del carrer no ha estat aliè a tot això, no solament perquè n'és la víctima indirecta, sinó també perquè s'hi ha ficat personalment, o l'hi han embolicat. Això sol venir del fet que la major part dels que tenien un compte o una llibreta en un banc o en una caixa d'estalvis han cedit a la invitació d'augmentar el rendiment del seu petit capital posant-lo en un fons d'inversió i d'estar present en el joc de la borsa. I no sempre aquest improvisat financer ha pres les mesures perquè el risc fos limitat, i ha anat sempre a remolc d'aquelles desgraciades operaciones financeres dels bancs.

És cert, però, que hi ha un nombre de gent que espera que, tard o d'hora, quan hi hagi més dades, s'haurà de tornar a revisar, científicament i filosòficament, l'evolució d'aquestes crisis. Ara deu haver arribat el moment de sotmetre també a una crítica de la mateixa mena, objectiva i serena dels sistemes que tenien enfront, les diverses formes de capitalisme, que per a alguns semblava que havien quedat automàticament acreditats per l'enfonsament de les estructures que per definició eren oposades.

Que un model de societat hagi caigut no vol pas dir que hagi triomfat definitivament l'altre. Qui sap si es podrà fer una tria d'elements d'aquells dos grans sistemes que han mostrat la seva feblesa i s'esbrini si se'n pot dissenyar, entre l'un i l'altre, un que reculli el major nombre d'avantatges de cadascun d'ells, i n'eviti els inconvenients.

Tanmateix, és molt possible que puguin servir per a aquest estudi, igualment sotmetent-los a crítica, alguns tempteigs que vénen d'anys enrere, de diverses experiències europees a França, a Alemanya o als Països Escandinaus, que no deriven de sistemes tancats, que fossin producte propi de determinades ideologies en què no s'ha abandonat la base de la lliure iniciativa, però s'han volgut fer correctius a l'economia de mercat i aconseguir les convenients millores a la redistribució de la renda, o implantar una bona organització de Seguretat Social, que puguin donar resposta a les eventualitats i incidències relacionades amb la malaltia, l'atur o altres imprevistos.

I tornant a la prova de la crisi, no manquen els que pensen que hi ha motius per esperar que els que la van provocar trobin la manera de posar-hi fi.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova
Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Per obtenir les virtuts

Sant Tomàs d'Aquino (1225 – 1247), frare dominicà, va ser un gran estudiós de la «ciència sobre Déu», és a dir, de la teologia. Va escriure sobre nombroses qüestions. El seu pensament era transparent i clar. La seva *Summa Theologica* abasta tots els temes teològics.

Quan t'apropes als escrits de sant Tomàs, t'adones del seu robust pensament. La seva teologia és seriosa i innovadora. Els estudiants i els teòlegs el tenen per patró. El papa Pius V el declarà doctor —mestre— de l'Església l'any 1567.

Hi ha una preciosa pregària *Per obtenir les virtuts* que ens dóna l'alçada de l'interior d'aquest sant dominicà: «Déu tot poderós, que ho sabeu tot, font de bondat, / instal·leu-me sobre el sòlid fonament de la fe, / empareume amb l'escut de l'esperança. / Feu que la justícia m'acosti a Vós, / que la prudència m'aparti del mal, / que la temprança em sostingui en la justa mesura, / i que la fortalesa m'ajudi a suportar pacientment les adversitats.

»Concediu-me el bé que no tinc, o que el cerqui amb humilitat, / que reconegui amb sinceritat els errors comesos, / que no envegi el bé del proïsme / i que sàpiga agrair sempre els vostres dons. / Instaureu en mi, Senyor, les virtuts perquè sigui apassionat en les coses espirituals / i prudent en les tasques humanes. / Feu que la meva vida estigui orientada vers Vós, / que el meu comportament afavoreixi la meva santificació / i serveixi d'edificació per als altres, / que no em complaguin les estupideses que hi ha al meu entorn i que avorreixi tota mena de grolleria.»

A propòsit de...

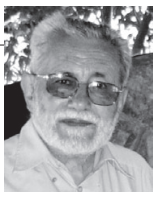

P-J Ynaraja
Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

De viatge

Fa uns quinze anys, vaig començar les meves col·laboracions setmanals amb uns articles que portaven aquest nom genèric. Viatjar ha estat per a mi, una cosa gairebé congènita. Sóc fill, germà, cosí, nebot i nét de ferroviaris. Cada any anàvem a visitar la família. La professió paterna suposava trasllats. M'ha tocat, doncs, viatjar des de la meva infantesa. Aleshores, els meus pares pretenien mantenir la relació i l'afecte familiar. El primer record que conservo és dels tres anys, l'escena a sobre d'un ase i ensenyant-me un xai a casa del meu oncle pagès, ha quedat inesborrable. Assenyalo aquest detall i altres que el van succeir a partir dels quatre anys, per advertir que el turisme no era el motiu dels nostres viatges. Fins als deu anys no vaig veure el mar perquè cap familiar no hi vivia a la vora. Confesso que vaig agafar el gust de viatjar, per trobar-me amb aquells que estimàvem.

Un altre aspecte, a més del familiar, era el religiós. Des de petit vaig veure l'interès dels meus progenitors per visitar llocs de la seva devoció. Des de les esglésies dedicades a la Mare de Déu del Carme, la meva mare, fins a l'ermita de Sieteiglesias. Aquí em va impressionar veure el meu pare que hi anava descalç des del poble, Matapozuelos, per demanar a la patrona un bon trasllat. I tornar-lo a veure, anys més tard, caminant també descalç, per donar-li les gràcies. Petits pelegrinatges, que m'han ajudat molt espiritualment.

Explico això perquè s'entengui que el pelegrinatge ha estat un fet corrent en la meva vida. Pelegrinatge, no només turisme religiós, com avui s'estila. Em vaig fer adult, em vaig ordenar sacerdot, i la meva situació em dificulta viatjar. Surto poc, encara que sembli el contrari. El que passa és que visc apassionadament els meus viatges i que els trio, si puc, pel seu valor humà o cristià. De vegades, m'han ofert anar gratuïtament a llocs mancats de contingut antropològic o religiós i no ho he acceptat. Cadascú té les seves aficions, respecto sincerament els que viatgen pel plaer d'anar a llocs desconeguts.

Penso que alguns lectors deuen tenir aquesta afició i m'ofereixo a fer-los algun suggeriment perquè en trenguin més profit. Normalment, al nostre país, aquesta temporada tothom té vacances i molts projecten itineraris per gaudir-ne. Voldria que busquessin, als indrets per on passaran, els llocs d'interès cristià que hi ha. Per entendre Europa cal conèixer les grans catedrals, els monestirs i el Camí de Sant Jaume. És qüestió de cultura. També són llocs amarats de pietat. Viure la pròpia fe, tancat en les vivències de la parròquia o de la diòcesi, empobreix l'ànima. Una prova d'això és que l'enriquiment de l'Església ho ha estat en èpoques d'intercanvi. La religiositat de França es va viure des de Lió i va arribar del Pròxim Orient. Recordeu el gran sant Ireneu, que era siri. O sant Agustí, a qui despectivament avui dia anomenarien moro. Als pares del desert, a Egipte o a la Capadòcia. La regla de sant Benet, que va modificar i perfeccionar la vida europea, està inspirada en aquells anacoretes o cenobites incipients. Els monjos de l'antiga Britània van influir positivament en la cristianització del continent. I si la fe va arribar a Amèrica i a Àfrica no hem d'oblidar que va ser gràcies als missioners viatgers. Barrejats amb els militars, els comerciants i els exploradors. Avui dia el vehicle de la propagació potser són els turistes, per tant, qui ho sigui, que no oblidi la seva responsabilitat històrica i cristiana.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
(llserrall@gmail.com)

El mecanisme del tobogan

Després de moltes pròrrogues, hem arribat a l'aprovació del model de finançament en l'òrgan que aplega els ministeris d'Economia i Política Territorial amb les comunitats autònomes. Tot i que no hi ha hagut cap vot en contra, les reaccions polítiques i mediàtiques han estat ben dispars. Com el podem valorar des de Catalunya? Una altra vegada s'ha posat en marxa el mecanisme del tobogan. Primer, pugem amb un esforç notable al capdamunt d'aquest lliscador artificial. Un cop a dalt, es tracta de deixar-se lliscar o bé t'empeny el que ve darrere i no et pots mantenir a dalt ni gaudir de la vista. La caiguda és imminent. Als parcs infantils, resulta divertit. Però en la societat i en la política és frustrant. Analitzo tres tobogans que han estat emblemàtics en aquests darrers temps a Catalunya.

Primer, el tobogan de l'Estatut. Es va construir impulsat per motivacions discutibles, com ho és partir de l'eix ideològic en comptes de l'eix nacional per a un projecte com aquest. Els esforços van ser titànics. El boicot i l'atac al país, una constant. Els protagonistes catalans van evidenciar la seva dificultat de compartir projecte, però es va arribar al final i es va aprovar al Parlament amb aplaudiments, emocions i abraçades. Montilla no va esperar ni un dia per posar l'acord en sordina. Després de raspatllar-lo, tot i les promeses de ZP d'aprovar el que sortís del Parlament de Catalunya, i de viure un ambient irrespirable, es va aprovar al Congrés. Després hi va haver la negativa d'ERC i la seva sortida del primer tripartit. Però el culebron continua. A partir d'aquí, impugnacions per inconstitucionalitat i incompliments continus de termini a l'espera de la propera «castració química de l'Estatut», com escriu Victoria Priego i glossa Enric Juliana.

Segon, el tobogan del finançament. Amb molts mesos de retard sobre el que marca la llei i després d'afanys continus per arribar a un model, que fos coherent amb el que marca l'Estatut, s'ha arribat al capdamunt del tobogan. Promeses i enganys que han dinamitat la confiança en els polítics que, segons el baròmetre del Centre d'Investigacions Sociològiques (CIS) el mes de juny passat, ocupaven el cinquè lloc a la llista de preocupacions dels espanyols, darrere de l'atur, dels problemes econòmics, de la immigració i del terrorisme. Tot i alguna millora inqüestionable, el model no respecta l'Estatut ni garanteix encara un sistema just amb Catalunya, malgrat que ens l'han volgut vendre com un gran triomf. S'ha escenificat una comèdia que, en part, només existia al plató. Saura s'ha fregat les mans augurant el tercer tripartit, que així queda blindat, tot i l'equidistància fictícia d'ERC. La caiguda és probable, tot i que la velocitat és incerta. Elena Salgado no dóna xifres i aquí ens inunden amb guarismes de l'any 2012, però ni els endevins es comprometen a garantir-los. La necessitat de liquidesa en el govern i en els actors socials dóna per bo el que no ho és. Millor que abans, sí, però tampoc no hi havia un Estatut amb un model aprovat pel Congrés que hi donés suport legal. Quina fiabilitat mereixen totes aquestes promeses i on recolzen tots aquests càlculs? Es tracta d'un tema tècnic però les repercussions socials, tant per a bé com per a mal, seran indefugibles. Acostumats a l'engany, no ens en fiem. El dèficit adquirit ha fet que totes les comunitats hi surtin guanyant, però això no té futur. El culebron continua.

Tercer, el tobogan de la transició espanyola. Es va arribar a un pacte en la Constitució, impulsats més per la por d'un retorn fratricida que pels horitzons de futur. Al cap de poc temps, el soroll de sabres i el tret de Tejero van iniciar la caiguda del tobogan. El model autonòmic és rebutjat per les visions centralistes. PP i PSOE pacten a Euskadi. En el fons, la convivència entre comunitats es deteriora fins a límits impensables. Tothom té part de responsabilitat. Hem creuat la prima línia roja mitjançant enganys i mentides i no sabem si el mal serà irreversible. També aquí el culebron continua.

CASA GAY
SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona
☎ Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193
Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...
Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.
CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Finestra a la vida

Victòria Molins,
s.t.j.

Addictes a la misericòrdia

Una festa de barri. Un dinar parroquial i una conversa d'amics. Nous amics, per cert. Coses senzilles de la vida que et deixen a voltes una sensació d'optimisme i esperança que no és habitual en aquests esdeveniments una mica forçats.

I va ser arran d'aquesta conversa que vaig pensar que a la vida no podem generalitzar mai sense córrer el risc d'equivocar-nos, si més no en part. Estem acostumats a parlar dels bisbes com a persones llunyanes i incapaces d'aterrar al món de la gent del carrer i, sobretot, de la gent que no té lloc en el món d'una disciplina eclesiàstica. Tots ens deixem endur sovint per apreciacions col·lectives que, o bé poden tenir excepcions o bé tenen el seu origen en la generalització d'altres casos.

Entre els que érem a taula va ser normal parlar dels marginats i de tanta gent que viu al límit, des de la seva exclusió. Les anècdotes s'anaven succeint tot posant de manifest la vida desestructurada de gent que coneixíem, de casos viscuts al voltant nostre o a les presons. Però de totes les que vaig sentir, em vaig quedar amb una que el bisbe amic va recordar i que, amb una gran capacitat explicativa, ens va fer viure amb tota la seva realitat.

A la parròquia on era li havien regalat una cadena musical molt útil per a les celebracions. Però un noi amb problemes de drogues i molt conegut a la parròquia va entrar un bon dia i se la va endur. El bisbe, aleshores rector de la parròquia, lamentant el robatori i imaginant qui ho havia fet a causa dels seus problemes d'addicció, no el va denunciar ni va prendre represàlies. Amb el temps en va comprar una altra. Però, se li va ocórrer posar-hi un rètol que li va sortir espontàniament del seu cor misericordiós i el va enganxar, ben visible, davant de l'aparell. En el rètol s'hi podien llegir més o menys aquestes paraules: «Tot el que hi ha en aquesta casa és de tots. No cal que us ho emporteu d'amagat ni a la força. Qualsevol cosa que necessiteu, la podeu demanar.» L'aparell va continuar allà durant tot el temps necessari.

Però, vet aquí que un bon dia, com a delegat d'Afers Socials, va anar a la presó i es va trobar amb el noi que intuïa que s'havia endut l'aparell. Directament i sense embuts li va preguntar si havia estat ell. Ell ho va confessar immediatament; li va dir que sí, que se l'havia endut perquè necessitava urgentment els diners. Aleshores li va fer una altra pregunta: «Doncs, per què no et vas endur l'altre quan estava tot obert i al teu abast?» La resposta va ser una lliçó per a tots nosaltres: «Aquelles paraules escrites al rètol que vau deixar davant de la cadena em van arribar al cor. Com puc fer mal a qui no només no em denuncia i ni tan sols em judica, sinó que ho posa tot a la meva disposició?»

Vaig estar rumiant aquestes paraules del noi i sobretot en l'actitud del bisbe: certament, la bondat del cor, la misericòrdia i el perdó aconsegueixen molt més que les actituds repressives, condemnatòries i radicals.

Potser Déu està responent a una petició col·lectiva que fa temps li van fer un grup de joves compromesos amb l'Església: «"Volem bisbes cristians" significa que volem bisbes que segueixin Jesús amb autenticitat, que siguin autocrítics, que acullin la pluralitat tal com Jesús acollia tothom i que s'adaptin als signes dels temps.... Així entenem que seguir l'Evangeli, que és l'aposta per l'Amor, no admet un llenguatge judicador, d'atac, de divisió o d'exclusió.»

Zoom

Eduard Brufau

Aquesta vista amb el majestuós Mont Blanc al fons és el que veu cada matí el Papa durant els quinze dies de vacances que passa a la Vall d'Aosta. Concretament Benet XVI s'està a la residència salesiana de Les Combes, situada a 1.400 metres d'alçada. Algunes de les activitats del Pontífex són les passejades breus per la muntanya i les sessions davant del piano, encara que no oblida la seva cita dominicial amb el rés de l'Àngelus i l'emissió de missatges sobre l'actualitat mundial.

CARTES DEL LECTOR

Any Sacerdotal

Reunió de sacerdots de Catalunya

Aquest any 2009 ens ha correspost, segons ordre cronològic, organitzar a un grup de sacerdots de la diòcesi de Tortosa la reunió anual de la Unió Apostòlica del Clergat. La UAC és una associació de sacerdots estesa arreu del món que pretén viure la comunió sacerdotal i tenir unes trobades per a la formació i conreu de la vida espiritual. Durant els dies 30 de juny i 1, 2 i 3 de juliol ens vam reunir al Seminari Diocesà de Tortosa, en total 34 sacerdots, i durant aquests dies vam tenir l'oportunitat de conviure junts. Tractem diversos temes a les reunions de matí i tarda entre exposició i diàleg.

El tema important va ser l'Any Sacerdotal i la figura rellevant dins de la pastoral i l'espiritualitat del sacerdot, encarnat en la figura del Rector d'Ars, sant Joan Maria Vianney, en el 150è aniversari de la seva mort a la parròquia d'Ars.

També vam tractar diversos temes: la història de la Unió Apostòlica; l'evolució de les espècies; sant Pau, encara que el dia 29 de juny ja s'havia acabat la celebració dels dos mil anys del seu naixement; la doctrina pontifícia sobre la nació, una explicació senzilla sobre el que aporta la persona i la família a la formació de cadascú; la teologia de Joan Baptista Manyà Alcoverro, a partir de les seves obres més importants... Ens hi va ajudar la projecció d'un vídeo.

El dijous dia 2 a la tarda vam tenir l'oportunitat de visitar la catedral de Tortosa i el museu. Mn. Salvador Ballester ens va fer una encertada explicació i en vam apreciar les obres artístiques i devocionals. Tot això unit al rés diari junts de la litúrgia de les hores i la celebració de la missa, que resulta un record profund i inoblidable.

Mn. ANTONIO BORDÀS
Sant Jaume d'Enveja

Capellans d'ahir, capellans d'avui

Als 150 anys del naixement de Joan Maria Vianney, l'Església proposa una renovació interior als sacerdots. El primer que crida l'atenció en la seva biografia és la seva permanència ininterrompuda a la seva parròquia d'Ars. Tenia les portes obertes des de l'alba fins entrada la tarda, per si algú el necessitava, ensenyant a estimar Jesucrist present al sagrari, així com la seva disposició per al sagrament de la penitència: «No és el pecador que torna a Déu, sinó Déu mateix que va rere el pecador i el fa tornar a Ell.» S'admirava davant de la grandesa del sacerdot: «Déu l'obeeix: pronuncia dues paraules i Jesús baixa del cel i es tanca en una petita hòstia.» «Després de Déu, el sacerdot ho és tot, ja que té els tresors del cel: ell és el que obre la porta, és l'administrador dels seus béns.» «Totes les bones obres juntes no són comparables a una sola missa, perquè són obres dels homes, mentre que la santa missa és obra de Déu.» I és així, com en el seu temps, va organitzar una revolució de santedat a tot França. Per què no un rector d'Ars a cada parròquia del món?

MARÍA FERRAZ
Barcelona

Temps de vacances, temps de convivència

Les vacances poden ser una oportunitat de convivència que durant la resta de l'any no podem gaudir. Em fa molta llàstima quan sento dir que el setembre és el mes en què hi ha més separacions i divorcis, perquè, com que durant la resta de l'any cadascú fa el seu camí, amb prou feines es relacionen perquè no coincideixen en els horaris i ni es coneixen.

Per això en període vacacional fa molta falta el diàleg lliure i acollidor que permeti als membres de la família expressar-se, ser escoltats i aprofundir en la comunicació. A més de permetre'ns sortir dels horaris i de la rutina diària, juntament amb els caps de setmana, constitueixen aquest temps tan necessari en què podem oblidar que som productors i convertir-nos en persones capaces d'escoltar, estimar i comprendre.

El matrimoni, com tot, cal cuidar-lo, talment com si comprem una planta bonica i la deixem abandonada en un racó del saló i no la reguem arribarà el dia que la planta s'assecarà. En el matrimoni per molt que vulguem no és possible mantenir l'estat d'èxtasi. El 99% del temps el passem convivint i compartint petits retalls de la vida. Una vegada vaig llegir un llibre del Dr. Marañón que deia: «Hem de ser drapaires amb el temps.» Drapaires de detalls insignificants. És gairebé única la manera d'expressar l'amor. Ho tenim tot a l'abast de la mà, perquè és barat. No té preu, tenir els ulls oberts i l'oïda fina. Com es dilaten les pupil·les i vibren els timpans? Amb amor. Qui està enamorat capta immediatament els desitjos de l'altre. No cal demanar-ho, ni tan sols dir-ho.

Cada nit llancem a la brossa els diaris que contenien les notícies truculentes del dia. Podríem fer el mateix amb les petites desavinences que hagin pogut sorgir aquell dia i començar de nou.

El que Déu ha unit que no ho separi l'home perquè a la seva mà hi ha la voluntat de mantenir-ho unit per sempre.

ELENA BAEZA
Màlaga

Violència

És alarmant que vagin creixent els maltractes entre les persones. És també alarmant que ens acostumem a les violències diàries que llegim i veiem per la televisió, sentim per la ràdio. Violències, guerres, drets humans trepitjats, ningú no respecta els ancians, malalts poc cuidats, disputes violentes entre els esposos, agressions de fills a pares, infants no desitjats i destruïts.

És molt urgent que reflexionem, que ens parem a pensar el perquè de tanta intolerància i força bruta; es evident que no anem bé.

Es parla molt de pau, però veiem violència i destrucció a diari.

Dic tot això perquè acabo de llegir que en 4 anys s'han registrat 15.000 casos de violència domèstica; el cas és que ens falta saber conviure. Hi ha més agressions en moments de més hores de convivència: caps de setmana, vacances de Nadal, d'estiu... Hauríem d'intentar no viure amb tant d'egoisme, fent exactament, només, i en primer lloc, el que a mi em vingui de gust, sense pensar que hem de compartir temps, esbarjo, sortides, descans, mitjans materials, amb altres persones, i que el lleure compartit, sempre enriqueix la persona. Tot això vol esforç, però gratifica amb companyia.

M. DOLORS PUIG
Terrassa

Recordant el bisbe Guix

La notícia de la mort del Dr. Josep M. Guix i Farreres, bisbe emèrit de Vic, em causà una profunda tristesa.

Ens havíem conegut de joves. Tots érem del bisbat de Solsona, ell del Cardener, jo del Llobregat. Quan era bisbe de Vic li vaig escriure queixant-me d'una informació que em semblà poc correcta en el *Full Diocesà* que publicaven conjuntament Solsona i Vic. Em va respondre: «Picas, ho sento. Jo només sóc el bisbe.»

Per Sant Josep passat el vaig felicitar i li vaig trametre un estudi sobre el trienni dolorós de l'església catalana. Em contestà dient: «Agraït per la síntesi històrica del trienni 1936-1939 i pel judici moral matisat que l'acompanya. Guardo la carta del senyor bisbe amb gran respecte.»

FRANCESC A. PICAS
La Jonquera

Ràdio Estel

Ràdio Estel mereix el meu elogi per l'equanimitat en tractar i presentar tots els diversos programes. És veritablement interessant.

Acostumo, pràcticament cada dia, a connectar el programa matinal a l'hora de transmetre el cant de Laudes, des del monestir de Montserrat, i és un plaer escoltar-lo amb aquella unitat, dicció tan perfecta; la seva interpretació del gregorià i del polifònic, quan al final s'acaba amb el cant del Parenostre. Meravellós! La veritat és que cal agrair poder començar el dia d'aquesta manera. Moltes gràcies!

DANIEL RAMOS
Reus

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Ministres de la comunió

—A la meva parròquia sol distribuir la Comunió una dona, que ajuda el sacerdot, fins i tot quan hi ha molt pocs fidels que combreguen. Algunes persones no estan d'acord que aquesta senyora exerceixi aquest servei... i es posen ostensiblement a la fila de combregants que reben la Comunió de mans del sacerdot... Hi ha normes de l'Església sobre aquest assumpte?

—Distribuir la Sagrada Comunió, quan és possible, ho han de fer els ministres ordinaris, és a dir, els sacerdots i els diaques. Personalment m'estimo més escurçar una mica l'homilia i distribuir personalment la Sagrada Comunió i em consta que els fidels ho prefereixen així. En el cas d'una gran multitud que volgués combregar, que no és precisament el més freqüent, el sacerdot pot encomanar que l'ajudin alguns laics. Òbviament han de ser persones que per la seva vida cristiana no suscitaran cap perplexitat o sorpresa entre els fidels. Quan es tracta d'una col·laboració habitual com a ministre extraordinari de la Sagrada Comunió, el permís l'ha de concedir el bisbe diocesà. Actuar en sentit contrari seria molt imprudent. Fa uns anys, la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, va fer pública la instrucció *Redemptoris sacramentum*. Em permeto recordar-ne uns quants punts referents a la consulta que vostè em fa:

«Si habitualment hi ha un nombre suficient de ministres sagrats, també per a la distribució de la sagrada Comunió, no es poden designar ministres extraordinaris de la sagrada Comunió. En aquestes circumstàncies, els que han estat designats per a aquest ministeri no l'han d'exercir. Cal reprovar el costum d'aquells sacerdots que, tot i ser presents a la celebració, s'abstenen de distribuir la Comunió i encomanen aquesta tasca a laics. El ministre extraordinari de la sagrada Comunió podrà administrar la Comunió només en absència del sacerdot o diaca, quan el sacerdot estigui impedit per malaltia, edat avançada o per una altra causa veritable, o quan el nombre de fidels que s'acostin a la Comunió sigui tan gran que la celebració de la missa s'allargaria massa. Però això s'ha d'entendre de manera que una prolongació breu seria una causa absolutament insuficient, segons la cultura i els costums propis del lloc» (Cf. RS 157-158).

Això és, doncs, el que s'ha de fer segons les disposicions de l'Església.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121
25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

ràdio estel

la ràdio amable al seu servei

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7
- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

principat ràdio

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

catcrist estiu

SUPLEMENT D'ESTIU CULTURAL I SOLIDARI NÚM. 5

OBERT PER VACANCES

Festival de Músiques de Torroella de Montgrí

Víctor Gay
Torroella de Montgrí

En l'horitzó dels seus primers trenta anys (el d'enguany és el 29), el Festival de Músiques de Torroella és dels pocs de casa nostra que figura en el calendari europeu corresponent. Això és possible pel fet que compleix els dos condicionants: un contingut cent per cent clàssic i tenir un espai d'audició de qualitat que és l'església parroquial de Sant Genís, d'estil gòtic i amb una acústica gairebé perfecta.

S'han programat 12 concerts fins al dimecres 26 d'agost. Només dos, els del 26 de juliol, amb *Les cartes meridionals* de Josep Pla a càrrec de dues formacions, la portuguesa Lisboa Zentral Cafè i una d'autòctona, i un espectacle de música i cinema a l'entorn de Sergei Eisenstein, es van fer a la plaça. Els altres deu es faran a l'interior del temple.

El programa és el següent: 31 de juliol, Arditi Quartet, amb obres de Benet Casablancas, Béla Bartók, Maurice Ravel i Ludwig van Beethoven; 6 d'agost, Gala Händel; 8 d'agost, concert del pianista rus Boris Berezovsky, amb obres de compositors del seu país; 13 d'agost, *De la cançó alemanya i catalana a l'òpera italiana*, amb la soprano Katarina Javanovic.

L'Orquestra Simfònica Nacional de Txèquia oferirà el 14 d'agost una nit txeca; el 19 d'agost tindrà lloc un doble concert de Schumann i Beethoven amb l'Orquestra Obuda Danubia; el 20 d'agost es viurà la fascinació de la veu del primer barroc amb la soprano Núria Rial i el contratenor Carlos Mena. Clourà el Festival un concert de piano íntegrament dedicat a Isaac Albéniz, el 26 d'agost, que interpretarà Joaquín Achúcarro. L'horari de tots els concerts és el mateix: les 22 h.

El festival té enguany tres «sucursals» a l'entorn de Torroella: el primer d'agost l'església parroquial de Verges acull el concert titulat *Movimento Airosa*, dedicat al compositor Franz von Beber; el dia 3 serà l'església parroquial de l'Estartit l'escenari del concert de flautes a càrrec del Doppler Ensemble, i el 4 d'agost la capella de castell de Bellcaire repetirà el concert del dia anterior. Les formacions procedeixen de l'Acadèmia del Festival de Torroella.

Els organitzadors del Festival de Torroella són conscients que cal fer un esforç d'imaginació i de coordinació per garantir la continuïtat del certamen, ja que enguany s'han limitat notablement les aportacions de les entitats que el fan possible. En tot cas sembla que l'efemèride de l'any vinent, el 30è Festival, estarà garantida.

ESTIU SOLIDARI

La nostra primera «boule» txadiana!

Sandra Gordo
Sarh

El dimarts passat un dels nostres alumnes ens va convidar a dinar a casa seva. Quan hi vam arribar, vam descobrir, entre les olles, un plat cobert per un bol de fusta. A sota hi havia la *boule*, l'aliment principal del país. Una pasta feta a base de mill que les dones aprenen a cuinar des de ben petites.

El més important no és el menjar, sinó el ritual que l'acompanya: les mateixes dones que han estat tot el matí a la cuina per acollir afectuosament els seus convidats s'apropen a la taula amb palanganes. Un gest servicial que ens permet rentar-nos les mans. És possible una acollida millor?

Lwanga, un jesuïta parent del nostre amfitrió, ens indica que la tradició «exigeix» menjar amb les mans i assaborir, així, la salsa que l'acompanya amb els dits. Compartir adquireix un sentit més gran pel fet de menjar tots del mateix plat.

El treball del grup es reparteix entre les classes d'informàtica i el centre que les germanes de la Mare Teresa de Calcuta tenen en un barri de Kassai. És increïble la tasca que duen a terme amb els més pobres! Els dissabtes van a la presó per repartir un plat de menjar calent als interns. Cada dia atenen una vintena de nadons i infants i els proporcionen no només aliment i sostre sinó també educació. Aquest treball tan intens que realitzen no els impedeix ocupar-se també d'unes quantes dones que per la seva malaltia, majoritàriament per la sida, necessiten una atenció especial.

Moniquilla es troba amb Génévième, una de les *correspondants*, i els joves voluntaris que imparteixen classes per fer la programació del que serà el curs d'estiu. L'Albert, tot i les petites dificultats amb l'idioma, col·labora també en la dinàmica de les classes.

Mónica aconsegueix visitar el centre en una de les poques estones lliures que li deixa el dispensari de Maingara. Antoine, la mare superiora, aprofita aquest moment perquè examini algun dels nadons. Ens crida l'atenció una nena de no més de 2 anys que no aconseguim que s'empassi ni una cullerada i a la Mónica la supera la impotència de veure que una bona assistència no és a l'abast de tothom. A mi em reconforta saber que, tot i les dificultats que es presenten, aquestes monges no desisteixen del seu afany per ajudar els més necessitats dia rere dia.

SABÍEU QUE...?

Una monarquia atípica: el regne de Redonda

Hilari Raguer*

Quan Colom va emprendre el seu segon viatge al Nou Món, el 1493, l'acompanyava Fra Bernat Boïl, nomenat vicari apostòlic de les Índies Occidentals pel papa Alexandre VI. Havia estat ermità a Montserrat: ho recorden sis relleus de bronze amb escenes de la descoberta i evangelització d'Amèrica que el 1892, quart centenari, es van col·locar a les trones de la basílica i ara són a la porta de la sagristia. En aquell viatge van donar a una de les illes aleshores descobertes el nom de Montserrat (periòdicament se'n parla, quan un volcà que hi ha entra en erupció). També van descobrir, entre altres illes, una que va ser anomenada Santa María la Antigua, i entre aquesta i la de Montserrat una de tot just tres quilòmetres quadrats, que per la seva forma anomenaren Redonda. Durant segles era només refugi ocasional de contrabandistes i corsaris, però modernament en van començar a explotar el guano, el fertilitzant resultant de l'acumulació d'excrements de les aus marines, i aleshores els anglesos la van annexar a la veïna Antigua, que era colònia seva.

Un home de negocis de l'illa de Montserrat, Mathew Dowdy Shiell, contemplant l'illot veí de Redonda va tenir la idea de constituir-lo en reialme per al seu fill primogènit, Matthew Phipps. El 1880 el va fer coronar rei de Redonda pel bisbe d'Antigua. M. P. Shiell va ser un escriptor notable, lloat per autors tan famosos com Henry Ridder Haggard, Edgar Allan Poe, Dashiell Hammett i Lawrence Durrell. Shiell volgué que aquell reialme tan pintoresc tingués un contingut positiu, que seria el de crear una nova aristocràcia basada en el mèrit de l'esperit, i no en la sang. Va obtenir del govern anglès el dret de crear títols nobiliaris, a condició de no perjudicar la política colonial britànica. Shiell va transmetre la reialesa al seu deixeble John Gawsworth, nat el 1912. A la segona guerra mundial va ser pilot de la RAF, però duia una vida tremendament desordenada. Es passava la vida a les tavernes de Londres i atorgava títols nobiliaris a tothom que realitzava alguna acció que ell tingués per meritòria, o simplement li feia un donatiu. De resultes d'aquesta vida irregular, cinc o, segons alguns, nou persones asseguraven haver-ne rebut la reialesa. El 1970 la BBC li va dedicar un reportatge, tot seguint-lo d'una taverna a l'altra, ben embriac. Morí poc després en un hospital públic.

El 1984 el famós escriptor Javier Marías va anar a Oxford com a professor de llengua espanyola. Dels dos anys d'aquella experiència en va resultar la novel·la *Todas las almas*, on parla de Gawsworth. Els lectors pensaven que era un més dels personatges ficticis, però era real. Les discussions entre els pretendents del tron de Redonda no s'acabaven mai, tots invocant abdicacions, herències i compres. Gawsworth va cedir tots els seus drets a John Wynne-Tyson, que va prendre el nom de Joan II, editor i també novel·lista. Havia lluitat per desautoritzar els competidors, però ja n'estava tip. Va llegir *Todas las almas* de Javier Marías, amb les referències a Gawsworth, i li va oferir la corona. Amb el nom de Javier I de Redonda, des del 2001, Marías ha volgut reprendre allò que hi havia de millor en la idea original de Shiell i de Gawsworth: un reialme no polític basat en la noblesa intel·lectual. El seu lema és *ride si sapis*, que jo traduiria per «riu si ho entens». Sota la parafernàlia de nomenaments pintorescos hi ha el noble propòsit d'homenatjar personalitats culturals i fer assequibles obres remarcables. Els títols atorgats són extravagants, i els agraciats han d'escollir un pseudònim o sobrenom. Vet ací alguns ducs: Pedro Almodóvar, duc de Trémula; Antony Beevor, de Stalingrad; Guillermo Cabrera Infante, de Remonstranza; Francis Ford Coppola, de Megalópolis; Umberto Eco, de la Isla del Día de Antes; John Elliott, de Simancas; Eduardo Mendoza, de Isla Larga; Mario Vargas Llosa, de Miraflores; Fernando Savater, de Caronte... També ha nomenat un «emissari infiltrat a les Nacions Unides», amb el sobrenom de Philby, ambaixadors a diversos països i, amb gran sorpresa meva, m'ha designat ambaixador a l'abadia de Montserrat, amb el sobrenom de Bernat Boïl. Bromes a part, Javier Marías ha creat el segell editorial Reino de Redonda que, sense ànim de lucre, publica en espanyol obres que considera importants, molt ben traduïdes, amb excel·lents introduccions seves o d'algun especialista i pulcrament editades.

*Monjo de Montserrat i historiador

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

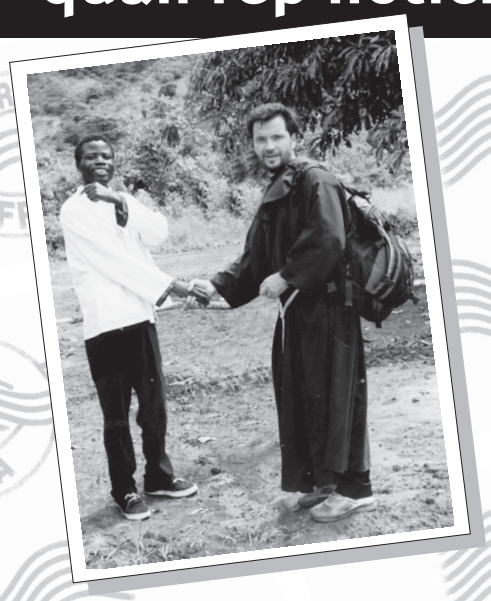

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 217,06 €** ☐
Àsia i Oceania: 290,38 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
(Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms .....
Adreça .....
Població ..... Província ..... C.P. .....

FORMA DE PAGAMENT:
Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
Titular ..... Data .....
Entitat | Oficina | DC | Compte

Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
Comtes de Bell—lloc, 67—69, 08014 Barcelona — Tel. 934 092 810 —Fax 934 092 820

ANEM DE FESTA

La Festa del Càntir d'Argentona

Oriol Calvo Vergés*

Jocs infantils en els dies de Festa Major.

La Festa del Càntir se celebra sempre el dia de sant Domènec, el 4 d'agost. És durant el matí que es fan els actes de més tradició, com la renovació del «vot de poble» per part de l'alcalde en el decurs de l'ofici, la benedicció de les aigües de la font de sant Domènec, la benedicció i venda del «càntir de l'any» i els jocs a l'entorn de l'aigua i el càntir.

Els orígens cal cercar-los a mitjan segle XVII, quan una greu epidèmia va provocar que els argentonins cerquessin ajuda en sant Domènec, tingut com el sant advocat en les aigües. Les pregàries van fer el seu efecte i des d'aquells anys Argentona celebra el seu aplec el 4 d'agost, en iniciar-se el tradicional mercat del càntir, puix es creia que si es posava l'aigua de la font en un càntir nou, aquest conservava millor les propietats remeieres que se li atribuïen.

Des de l'any 1951 se celebra com a Festa del Càntir, i es posa a la venda cada any un nou model d'entre l'ampli repertori de la terrissa d'arreu. La fira s'allarga uns dies (enguany serà el 7, 8 i 9 d'agost) i convoca milers de visitants d'arreu del país a conèixer la terrissa dels més de 80 artesans que hi participen. La fira s'acompanya de nombroses activitats com exposicions, demostracions i tallers.

* *Director general Museu del Càntir d'Argentona*

LLIBRES PER ALS MÉS JOVES

La realitat quotidiana del Bruc

Assumpta Muset, *Economia, societat i cultura al Bruc i al seu entorn al començament del segle XIX.* *Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Col·lecció El Montserratí, Barcelona 2009, 124 pàg.*

Aquest llibre es proposa explicar com transcorria la vida dels pagesos, protagonistes i herois de les glorioses batalles del Bruc, obligats per les circumstàncies bèl·liques a participar en la defensa del seu territori. Amb tot, també van ser forçats per la duresa del conflicte a abandonar cases i béns, a refugiar-se en llocs agrestos i a suportar tot tipus de calamitats i privacions. L'estudi se centra en tres poblacions concretes: la Guàrdia, el Bruc i Collbató.

La felicitat, segons el cardenal Amigo

Cardenal Carlos Amigo, *Contra el pesimismo. Siempre podemos encontrar luz y felicidad en nuestras vidas.* *La Esfera de los Libros, Madrid 2008, 250 pàg.*

El cardenal Carlos Amigo ens ofereix unes reflexions sobre la felicitat, convençut que sempre podem trobar llum en la vida. Aquest llibre és un elogi a l'optimisme i ja a la introducció llegim: «Mirarem de cercar sinceralment on es troba el camí del benestar, l'alegria, la felicitat, la il·lusió, la bonança... De tot això en parlarem, i com si d'una sola cosa es tractés: viure com persones amb dret a ser felices.»

Més enllà de la màgia

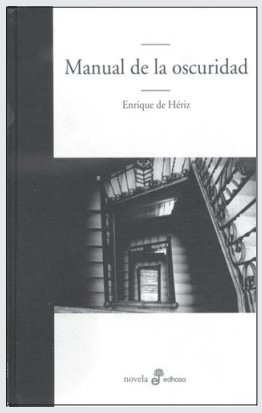

Enrique de Hériz, *Manual de la oscuridad.* *Editorial Edhasa, Barcelona 2009, 566 pàg.*

Víctor Losa, hereu d'una llarga tradició d'il·lusionistes, ha après i practicat l'art de la desaparició durant anys, fins que ha arribat a ser el millor mag del seu temps. La màgia és la seva vida. Malgrat tot, l'atzar li prepara una sorpresa contra la qual el seu talent no pot fer res: de sobte, el món s'entesta a desaparèixer-li de la vista. El mag haurà d'iniciar un viatge a les profunditats d'ell mateix, convertir-se en un nou Víctor Losa i aprendre una altra manera de relacionar-se amb la vida.

Aparences enganyoses

Àngels Navarro, Sonsoles Llorens y Carmen Queralt, *Mira, mira. Il·lusions òptiques.* *Editorial Combel, Barcelona 2008, 23 pàg.*

Mira, mira recomanat per a nens i nenes a partir de 7 anys, i és tota una provocació a mirar la realitat amb altres ulls, perquè les coses no són el que semblen a primera vista. Des de fa molts anys petits i grans s'han divertit amb jocs visuals. El llibre ofereix el material necessari per als jocs que presenta, així com les solucions. És un llibre en forma d'acordió que recull fins a 39 jocs diversos per posar a prova la nostra capacitat d'observació.

ESTIL ESTEL: recomanacions discogràfiques

Estrella emergent del jazz

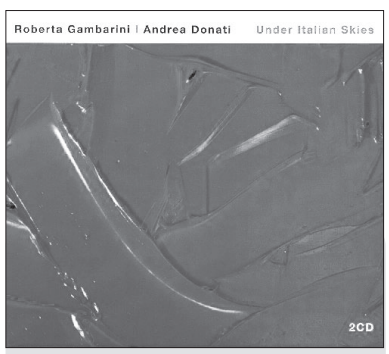

Roberta Gambarini / Andrea Donati, *Under Italian skies.* *Kind of Blue.*

Roberta Gambarini ha comptat, en aquest nou projecte, amb Andrea Donati, músic, compositor i arranjador, molt valorat pel mestre Ennio Morricone. Aquest doble CD es va enregistrar a Itàlia a finals dels anys noranta, i s'ha remesclat i remasteritzat l'any 2009. Cal assenyalar l'ús de la veu de Roberta com a instrument, que crea un poema tonal de bellesa intemporal. Gambarini està considerada una de les millors cantants de jazz del món i és una figura destacada dels principals festivals de jazz.

Una banda jove i fresca

Red-In, *Plastic People.* *L'Indi Music.*

Plastic People és el primer treball d'una banda de joves barcelonins, que respon al nom artístic de Red-In. Tres joves de la generació del '88, que han nascut i crescut musicalment a l'Eixample barceloní. Fidels exponents del llegat dels Beatles, es preocupen per reflectir a les seves composicions el so del rock més pur i actual. Aquest primer treball és difícil d'etiquetar per la varietat d'estils en els temes interpretats.

L'essència de Nena Daconte

Nena Daconte, *Retales de carnaval.* *Universal Music.*

Dos anys d'experiències, gires i premis han donat lloc a un àlbum que realça l'essència del grup. Aquest treball és lluminós, colorista i optimista, característiques que confirmen la qualitat i l'estil propi de Nena Daconte. En aquesta ocasió presenta 11 cançons, amb lletres cuidades acompanyades per les melodies vocals de Mai Meneses, carregades de sentiment, al costat d'arravataments de rock de Kim Fanlo a la producció, guitarra i arranjaments.

Austeritat i força musical

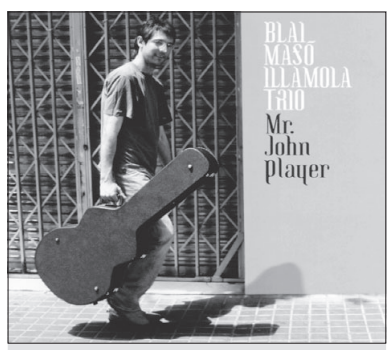

Blai Masó Illamola Trio, *Mr. John Player.* *Picap.*

Blai Masó Illamola Trio ofereix un repertori original i propi que inclou des de l'austeritat més modesta de la influència llatinoamericana fins a la força personal del jazz. Un trio carregat d'emocions que fa de la música la seva pròpia i veritable manera d'expressar-se. El trio està format per la guitarra i les composicions de Blai Masó Illamola, al costat del baixista colombià Juansebastián Cardozo i el bateria brasiler Serginho Moreira.

Recomanació cultural

L'exposició *Mecanismes màgics* es pot visitar fins al dia 2 de novembre d'aquest any al Museu de Joguets i Autòmats de Verdú (Lleida), plaça Major, 23. L'horari és de dimarts a divendres, de 10.00 a 14.00 i de 17.00 a 20.00, el dissabte d'11.00 a 14.00 i de 16.30 a 20.00, i els diumenges i festius, d'11.00 a 14.00.

A través dels autòmats de concepte antic col·leccionats per Lluís Ribas, una autoritat mundial en el sector, trobarem objectes que fan màgia real davant de l'espectador: levitacions, aparicions d'ampolles i desaparicions... A més dels seus autòmats, a l'exposició podrem veure un parell d'audiovisuals, cartells i programes i llibres de consulta. Al llarg de la mostra es realitzaran diverses sessions del «Lluís Ribas Show», on el creador i col·leccionista conduirà una visita guiada on es combinarà la tècnica constructiva i les experiències viscudes en petits espectacles, àgil i amena. Avui dia el Museu de Joguets i Autòmats és un dels centres més importants d'àmbit mundial en la seva temàtica, i ja ha rebut més de 100.000 visitants en cinc anys.

RUTES ESPIRITUALS PER CATALUNYA

per Eduard Brufau

Tarragona ens acull amb una llum especial i un mar d'un blau cristal·lí. Aquesta claror càlida la retrobem en la pedra de tots els edificis històrics, des de l'amfiteatre fins a la catedral. Nosaltres ens centrem en el patrimoni religiós de la ciutat, paleocristià i medieval, que es complementa amb la visita obligada al mausoleu de Centcelles, a la població veïna de Constantí.

TARRAGONA

Catedral i museu diocesà

Arribem a Tarragona amb la intenció de començar la visita per l'esplèndida catedral. Davant d'ella hi ha el pla de la Seu. Aquest espai ens sembla el racó més medieval de Tarragona: la façana de la catedral és un d'un gòtic perfecte i s'ha aconseguit conservar pràcticament intacta, tot i els estralls de la història. La portalada principal està flanquejada pels dotze apòstols i al mig, a la columna del mainell, hi ha la Mare de Déu amb l'Infant. Corona tota l'escena una rosassa gòtica que es desplega com una flor modernista.

La visita a la catedral inclou necessàriament el Museu Diocesà, les sales del qual es troben repartides entre diferents estances adjacents al claustre. El museu té un fons important d'unes 6.000 peces, si bé només se n'exposen unes 300. A la primera sala trobem obres romanes, com una curiosa estela funerària dedicada a un auriga —un conductor de quàdrigues, els carruatges que competien a l'arena del circ—; una làpida del segle XV corresponent a un dels darrers jueus de Falset; diverses imatges de marededéus, i sants i força retaules gòtics. Al costat d'aquestes peces sumptuàries hi ha petits objectes d'ús més quotidià com ara un braser del segle XIII-XIV procedent de la catedral.

Després d'aquesta primera sala accedim directament al claustre. És d'una gran uniformitat i senzillesa, gairebé com si fóssim en un monestir cistercenc. L'espai central és prou gran perquè l'hagin convertit en un veritable jardí: tot passejant-hi hi trobem basses amb peixos de colors i per tot arreu tarongers, rosers i especialment un xiprer altíssim d'una gran personalitat. En una altra galeria hi ha les sales que ens falten del museu. Aquí continuem trobant peces d'un gran valor, com el retaule gòtic de Sant Pere procedent de Vinaixa o dos magnífics tapissos, d'un total de cinquanta-quatre, que havien decorat les parets de la catedral.

A continuació, des de la mateixa galeria del claustre, passem a la sagristia. És una sagristia de les d'abans, no sembla que hi hagi res posterior al segle XIX: un gran tapís decora un dels murs; les taules i els armaris són de fusta enfosquida i massissa; a la part que dóna al claustre hi ha un singular rentamans barroc; damunt de les calaixeres un Sant Crist de cos contorsionat i mirada perduda. En una segona sala de la mateixa sagristia hi ha el tresor de la catedral, format per orfebreria religiosa diversa. La vistositat del metall preciós, però, no ens ha deixat veure una altra meravella d'aquesta estança: el sostre. Es tracta d'un enteixinat de fusta on apareix l'emblema de la diòcesi, la *tau* de Tarragona i de Santa Tecla.

Com totes les sagristies, aquesta comunica directament amb el temple, en aquest cas per una sala que hi ha darrere el presbiteri i que conserva l'enllosat medieval original. En la nostra visita estem sols i des del costat de l'altar la visió de tot l'interior de la catedral fa un cert respecte. Les lones que pengen del sostre a causa dels treballs de restauració semblen telaranys filats per aranyes enormes i donen a tot el conjunt un aire fantàstic. En la disposició de l'interior no podem evitar de trobar-hi una certa familiaritat amb la Seu Vella de Lleida, que també va ser construïda a la mateixa època.

Sens dubte el principal element del presbiteri és el retaule gòtic de Santa Tecla, d'alabastre policromat. És una obra escultòrica monumental i no gaire habitual, ja que hi ha pocs retaules gòtics d'aquestes dimensions. Els pinacles que el decoren es perden en l'altura, engolits per les lones. Que un retaule tan valuós ens hagi arribat intacte fins avui indica que l'interior de la catedral no va ser gaire afectat per les destrosses bèl·liques, especialment les de la guerra civil. Anem recorrent les diferents capelles i a totes trobem elements significatius: la preciosa capella de Santa Maria o dels sastres, que ha conservat el mateix aspecte que devia tenir al segle XIV; la del Sant Sepulcre, amb un Sant Enterrament gòtic; la barroca capella de la Concepció; el cadirat del cor, del segle XV o l'espectacular orgue renaixentista. Podríem continuar enumerant els diversos elements de la catedral fins a la sacietat. Ens hi passem més d'una hora per anar descobrint tots els detalls, racons i perspectives, i quan en sortim encara ens sembla que no ho hem aprofitat prou.

El M

A l'altre costat de la catedral, a tocar d'un bon XII, hi ha el Museu Bíblic. Ens rep molt amable el director, que abans de fer-nos la visita guiada l'objectiu d'aquesta institució: «El que pretenem, importància religiosa i cultural de les Escriptures, la geografia i la gent de què parla la Bíblia, la soc segles la va transmetre i escriure.» El museu, per clarament pedagògica i seria un error considera enfilall de peces més o menys curioses i prou objectes exposats han de servir perquè el visitan pugui relacionar el passat bíblic amb el present.

En el primer apartat Andreu Muñoz ens ense plars de la Bíblia, des d'una còpia d'uns fragmen del Qumran, de 2.000 anys d'antiguitat, fins a l' Perico Pastor de fa un parell d'anys. O exemplar tan diverses com ara el xinès, l'àrab o el suahili. que la Bíblia és un nexe d'unió que travessa èpo

Després d'un espai en què es presenta la rica v tal de Terra Santa, per desfer el tòpic que tot és d sala dedicada a les dues grans cultures entre les Terra de la Bíblia: Mesopotàmia i, sobretot, Egipt cuneïformes de 4.000 anys d'antiguitat servei naixement de l'escriptura i un cocodril dissecat e la veneració dels egipcis cap als animals sagrats, pel poble d'Israel.

Un dels àmbits més grans està dedicat a Terr Jesús. La vista se'ns en va cap a una gran maque famós temple de Jerusalem. Es tracta d'una peç feta a mà als anys vint. En un racó el director maqueta més modesta, concretament d'una ca 2.000 anys: una planta baixa que serveix d'esta

El maus

Deixem Tarragona enrere, però no ens obliden consell del director del Museu Bíblic i fer Constantí. Des del poble prenem un camí asfalta peu, al cap de deu minuts escassos ens du fins a monuments més engimàtics i captivadors d'aque el mausoleu de Centcelles. Havia estat una vil·la, de camp rica amb una gran extensió de propietat reconvertida segons sembla al segle IV en un mausoleu.

De lluny es veu que l'edifici devia haver esta tant, però costa d'imaginar la meravella que ens dins. La primera sala per on s'accedeix al conjunt no ens indica res d'especial. En passar a la estança, però, els ulls se'ns en van involuntàrian al sostre, cap a l'altíssima cúpula que tanca aque contemplem l'única cúpula romana que es cons tota la Península ibèrica. Però el que ens captiva n l'estructura en si sinó els magnífics mosaics que ren: és el mosaic cristià en cúpula més antic que es La qualitat i el detall de les tessel·les és excel·le estar fragmentades, moltes de les escenes són r al fossar dels lleons, Jonàs llençat al mar, el bon inferior hi ha una escena de caça de cérvols mit

La sala està en un silenci absolut i en contemp bella i excepcional és com si el temps s'aturés. É

A PALEOCRISTIANA I MEDIEVAL

Museu Bíblic

nic hospital del segle
ment Andreu Muñoz,
a ens explica quin és
a part de fer veure la
, és donar a conèixer
ietat que al llarg dels
r tant, té una finalitat
ar-la només com un
. Per al director els
nt es faci preguntes i

enya diversos exem-
ts de les escriptures
edició il·lustrada per
s escrits en llengües
Tot això per il·lustrar
ques i cultures.
varietat mediambien-
lesert, passem a una
quals va bascular la
e. Unes inscripcions
xen per il·lustrar el
ens porta a parlar de
considerada idolatria

a Santa en època de
eta que representa el
ça d'alabastre única,
r ens assenyala una
asa estàndard de fa
ble, i unes estances

superiors per a la família. Més senzill impossible! Però Andreu Muñoz ens explica que a Betlem l'abundància de coves feia que aquestes s'aprofitessin com a planta baixa, de manera que al damunt només calia construir-hi la part de la família. «Això explica l'aparent contradicció sobre el lloc del naixement de Jesús, perquè uns evangelis diuen que va néixer en una cova i uns altres en una establia. Totes dues versions, però, tenen raó: va néixer en una cova habilitada com a estable!»

En aquesta mateixa sala veiem exposades unes rèpliques exactes de la Santa Síndone de Torí i el Sant Sudari d'Oviedo. La imatge de la Síndone ens interpel·la vivament: les fuetades a l'esquena, les marques de sang que volten el cap, i aquell rostre característic que tants cops hem vist en pintures i escultures. Les explicacions d'Andreu Muñoz encara ens colpeixen més: «Totes dues teles tenen el mateix tipus de pol·len propi de Terra Santa i el mateix grup sanguini; els forenses han certificat que les ferides encaixen amb les tortures relatades als evangelis i que la persona embolcallada va morir crucificada.»

La darrera sala, dedicada als primers segles del cristianisme, és, al nostre entendre, la més vistosa. S'hi recrea una església paleocristiana, amb l'altar, una sala funerària i una altra de baptismal, i no hi falten ni les pintures ni els mosaics al·legòrics a la Resurrecció i la vida eterna. És la manera més encertada d'entendre com eren les primeres esglésies. A les vitrines hi trobem objectes curiosos com ara unes *ampullae*, unes ampolletes destinades a contenir l'aigua que els pelegrins treien d'una font miraculosa d'Alexandria, «una mica com passa avui amb Lourdes», ens concreta el nostre guia i director.

La visita ens ha estat molt grata, sobretot pel discurs amè i didàctic amb què ha estat pensat el Museu Bíblic i les explicacions aclaridores del director. Abans d'anar-nos-en, Andreu Muñoz ens aconsella que per acabar d'entendre el primer cristianisme és obligat visitar el mausoleu de Centcelles, situat a Constantí. I amb aquest consell al cap ens encaminem cap a l'amfiteatre.

oleu de Centcelles

n pas del
m cap a
at que, a
a un dels
esta ruta:
una casa
agrícola,
enorme

t impor-
espera a
t tampoc
segona
ment cap
st espai:
serva en
o és tant
la deco-
s coneix.
nt, i tot i

reconeixibles: Daniel
Pastor, etc. Al nivell
jançant xarxes.
olar aquesta obra tan
s gairebé un miracle

que el mosaic s'hagi pogut conservar, ni que sigui parcialment. Quantes obres com aquesta s'han pogut perdre en el transcurs dels segles? Ens estem molta estona amarant-nos de la sala de la cúpula, perquè volem que aquest lloc tan especial sigui el nostre darrer record d'aquesta ruta per la Tarragona cristiana.

L'amfiteatre i la necròpolis paleocristiana

Amb el mar blavíssim com a fons s'aixeca el famós amfiteatre de Tarragona. Tot l'edifici es conserva prou bé, especialment l'estructura de les grades, perfectament visibles, que conviden a asseure-s'hi. A l'arena s'hi alcen les restes d'una antiga basílica que s'hi va construir al segle VI en honor als màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi, cremats vius en aquest mateix lloc uns tres-cents anys abans. Ben mirat, la història i la funció de l'amfiteatre van ser esgarrifoses. Estava destinat a les lluites de gladiadors i a les excecucions públiques, ja fossin a la foguera o exposant els sentenciats a les urpes de les bèsties, i tot això entès com a espectacle públic de gran èxit. Avui per a nosaltres és paradoxal que una cultura com la romana, capaç de crear autèntiques meravelles en tots els àmbits del coneixement, al mateix temps tingués com a distracció habitual uns espectacles tan absolutament inhumans. Una làpida col·locada fa pocs anys recorda totes les víctimes d'aquest lloc, moltes d'elles cristianes.

© Museu Nacional Arqueològic de Tarragona / A. Saludes

L'últim indret que visitem de la ciutat és la necròpolis paleocristiana. Està situada a tocar del riu Francolí, en una antiga via d'entrada a la ciutat, lloc habitual d'enterrament en època romana. És un conjunt arqueològic poc conegut i encara no visitable, però una exposició *in situ* de peces seleccionades ens dóna una idea perfecta d'aquest jaciment. Del carrer estant podem veure unes quantes dotzenes de sarcòfags a l'aire lliure, però a la sala de l'exposició ens informen que se n'han trobat més de 2.000! La majoria pertanyien a cristians i n'hi havia de moltes menes però aquí hi ha exposats els més luxosos, la majoria de marbre. Alguns tenen en relleu un retrat del difunt, d'altres escenes bíbliques, i tots estan curosament decorats amb sanefes i figures. Al mig de la sala hi ha un mosaic corresponent a la tomba del bisbe Òptim, i que amb la mà dreta beneeix discretament els visitants. En una vitrina hi ha un objecte veritablement excepcional: una nina d'ivori articulada. Va ser trobada en un sepulcre d'una nena d'uns cinc anys. Les lleis romanes eren molt restrictives a l'hora de permetre sepultar els difunts amb objectes personals, però la família d'aquesta petita no es devia poder estar d'enterrar-la amb la seva joguina preferida perquè un cop arribés al cel hi continués jugant.

INFORMACIÓ D'INTERÈS

AJUNTAMENT: www.tarragona.cat
CATEDRAL I MUSEU DIOCESÀ:
http://museu.biblic.arquebisbattarragona.cat
MAUSOLEU DE CENTCELLES:
www.constanti.cat/centcelles.htm

MAYDISA
www.maydisa.com

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de la costa

✓**ALDEA, L'**
Parròquia de Sant Ramon
V.: 20.00 h. *D.*: 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
D.: 10.30 h, 20.00 h.

✓**ALELLA**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, *D.:* 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓**ALTAFULLA**
Parròquia de Sant Martí
V.: 19.00 h. *D.:* 11.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.30 h. *D.:* 19.00 h, 20.00 h.

✓**AMETLLA DE MAR, L'**
Parròquia de la Purificació de Maria
V.: 19.00 h. *D.*: 10.30 h, 19.00 h.

✓**AMPOLLA, L'**
Parròquia de Sant Joan Baptista
V.: 19.30 h, *D.*: 8.30 h, 11.00 h, 19.30 h.

✓**AMPOSTA**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.30 h. *D.*: 11.00 h, 19.30 h.
Parròquia del Sagrat Cor
V.: 19.30 h. *D.*: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de Sant Josep
V.: 20.00 h. *D.*: 8.30 h, 10.30 h.

✓**ARENYS DE MAR**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h. *D.:* 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Convent dels Caputxins
V.: 19.30 h.
D.: 11.00 h, 19.30 h.

✓**BEGUR**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h. *D.:* 11.20 h, 20.00 h.

✓**BENICARLÓ**
Parròquia de St. Bertomeu:
V.: 20.30 h. *D.*: 8.00 h, 11.00 h, 20.30 h.
Parròquia de St. Pere, Apòstol
V.: 19.30 h. *D.:* 11.030 h, 19.30 h.
Parròquia de Sta. Maria del Mar
V.: 20.00 h. *D.:* 10.30 h, 20.00 h.

✓**BLANES**
Parròquia de Sta. Maria
V.: 19.30 h. *D.:* 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família (Els Pins)
V.: 19.00 h. 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Teresa
D.: 9.30 h, 11.30 h.
Capella de Santa Anna
V.: 19.00 h.

✓**CABRERA DE MAR**
Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h. *D.:* 9.30 h, 12.00 h.
Santa Helena d'Agell *D.:* 11.00 h.
Joan XXIII, n. 1, *V.:* 18.30

✓**CABRILS**
Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h. *D.:* 9.00 h, 12.00 h,19.30 h.

✓**CADAQUÉS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.45 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓**CALAFELL**
Parròquia de la Santa Creu
V: 20.30 h. *D. :* 9.00 h, 11.00 h.
Parròquia de Sant Pere (platja)
V: 19.00 h, 20.00 h. *D. :* 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓**CALDES D'ESTRAC**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h.
Santuari del Carme
V.: 18.45 h. *D.:* 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓**CALELLA DE LA COSTA**
Parròquia de Santa Maria i Sant Nicolau
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Agustins
V.: 20.00 h. *D.:* 10.30 h, 12.30 h, 17.30 h.

✓**CALELLA DE PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, *D.:* 11.20 h, 21.00 h,

✓**CALONGE**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.30 h. *D.:* 11.20 h,

✓**CAMBRILS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h.
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.00 h. *D.:* 8.30h, 12.00 h, 19.00 h.
Santuari de la Mare de Déu del Camí, *D.:* 11.30 h, 19.00 h.

✓**CANET DE MAR**
Parròquia de Sant Pere i Sant Pau
V.: 20.00 h. *D.*: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Santuari de la Misericòrdia
D.: 11.00 h, 19.00 h.

✓**CASTELL D'ARO**
Parròquia de la Nativitat
D.: 10.00 h.
Ermita del Remei *D.:* 18.00 h.
Capella del Pla de Sant Pol
V.: 20.30 h. *.D.:* 11.00 h.

✓**CASTELLDEFELS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h. 13.00 h, 20.00 h.
Capella Bella Mar
*V.:*19.00 h. *D.:* 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Vista Alegre
*V.:*19.00 h. *D.:* 10.00 h.
Temple del Carme (Can Bou)
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h.

✓**CASTELLÓ D'EMPÚRIES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 9.30 h, 11.00 h, 20.00 h.
Empuriabrava: *Centre Cívic*
*V.:*16.30 h.

✓**COMA-RUGA**
Parròquia de Sant Ramon
V: 19.00 h, 20.00 h.
D. : 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Salvador de Mar
V.: 20.00 h, 21.00 h. *D.:* 10.30 h, 20.00 h, 21.00 h.

✓**CREIXELL**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. *D.:* 11.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓**CUBELLES**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓**CUNIT**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.30 h. *D.:* 8.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓**DELTEBRE**
Parròquia de l'Assumpció de Maria (Jesús i Maria)
V.: 19.30 h. *D.:* 8.00 h, 11.00 h.

Parròquia de Sant Miquel Arcàngel (La Cava)
V.: 20.00 h. *D.:* 8.30 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓**EMPÚRIES**
Parròquia de Sant Martí
D.: 12.00 h.

✓**ESCALA, L'**
Parròquia de Sant Pere
V.: 19.00 h, 20.30 h. *D.:* 12.00 h, 20.30 h.

✓**ESTARTIT, L'**
Parròquia de Santa Anna
V.: 18.00 h, 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.

✓**HOSPITALET DE L'INFANT, L'**
Parròquia de Sant Pere, Apòstol
V: 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 20.00 h.

✓**LLANÇÀ**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.00 h. (Grifeu), 19.30 h. (Port) *D.:* 8.30 h. (Port), 11.00 h. (Vila), 19.00 h. (Vila), 20.30 h. (Port)

✓**LLAFRANC**
Parròquia de Santa Rosa
V.: 19.00 h. *D.:* 10.00 h

✓**LLORET DE MAR**
Parròquia de Sant Romà
V.: 18.00 h, 20.00 h. *D.:* 10.30 h, 12.00 h, 18.00 h, 20.00 h.
Sant Quirze
V.: 21.15 h.

✓**MALGRAT DE MAR**
Parròquia de Sant Nicolau
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h, Internacional, 11.30 h, 18.30 h.

Residència Natzaret
V.: 19.30 h. *D.:* 11.00 h.

✓**MASNOU, EL**
Parròquia de Sant Pere
*V.:*19.30 h. *D.:* 9.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Casa Benèfica
D.: 10.30

El Pilar
*V.:*20.00 h. *D.:* 11.00 h, 19.00 h.

Maricel
*V.:*21.30 h. *D.:* 9.00 h, 12.30 h.

✓**PALAFRUGELL**
Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓**PALAFOLLS**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h.

Sant Lluís *D.:* 11.00 h.

✓**PALAMÓS**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Eugènia
V.: 19.00 h. *D.:* 11.00 h.
Capella de La Fosca
*D.:*20.30 h.

✓**PENÍSCOLA**
Parròquia de la Mare de Déu del Socors
V.: 21.00 h. *D.:* 8.30 h, 11.00 h, (19.30 h, Patí Escoles) 20.30 h.

✓**PINEDA DE MAR**
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.
Parròquia Sant Joan Baptista
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella barri Les Creus
D.: 10.00 h.

✓**PLATJA D'ARO**
Parròquia de Santa Maria
V.: 18.30 h, 20.00 h. *D.:* 18.30 h, 20.00 h.

✓**PORT DE LA SELVA, EL**
Parròquia de la Mare de Déu de les Neus
V.: 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 11.00 h, 19.00 h.

✓**PREMIÀ DE MAR**
Parròquia de Sant Cristòfol
V.: 20.00 h. *D.:* 9.30 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de Santa Maria
*V.:*19.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.00 h.

✓**ROSES**
Parròquia de Santa Maria Assumpta
V.: 19.00 h, 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 18.00 h, 20.00 h.

✓**SALOU**
Parròquia de Santa Maria del Mar
V.: 19.00 h, 20.00h, 21.00 h. *D.:* 9.00 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h, 21.00 h.

Parròquia de Sant Andreu
D.: (només 2n i 4t) a les 9.00 h del matí.

Parròquia de Sant Ramon
V.: 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h. *D.:* 8.30 h, 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 18.30 h, 19.30 h, 20.30 h.

El Pessebre
V.: 19.00 h, 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Sant Jordi, *V.:* 19.00 h.

✓**SANT ANDREU DE LLAVANERES**
Parròquia de Sant Andreu
V.: 20.00 h. *D.:* 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Parròquia de Sant Pere
D.: 10.00 h, 18.30 h.

✓**SANT FELIU DE GUÍXOLS**
Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, 20.00 h. *D.:* 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Sta. Maria Assumpta
V.: 18.00 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 11.00 h.

✓**SANT GENÍS DE PALAFOLLS**
Parròquia de Sant Genís
D.: 12.30 h.

✓**SANT POL DE MAR**
Parròquia de Sant Jaume
V.: 10.00, 12.00 i 20.00 h.
D.: 10.00 h, 12.00 h.
Temple de Sant Pau *V.*: 18.30 h.

✓**SANTA CRISTINA D'ARO**
Parròquia de Santa Cristina
V.: 19.30 h. *D.:* 11.00 h.
Monestir de Solius
V.: 18.00 h. *D.:* 10.00 h.

✓**SANTA SUSANNA**
Parròquia de Santa Susanna
V.: 20.00 h. *D.:* 11.00 h, 12.00 h.

✓**SEGUR DE CALAFELL**
Parròquia de l'Assumpció
V.: 19.00 h. *D.:* 9.00 h, 12.30 h, 19.00 h, 20.00 h.

✓**SELVA DE MAR, LA**
Parròquia de Sant Esteve
D.: 20.30

✓**SITGES**
Parròquia de Sant Bartomeu i Santa Tecla
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.30 h, 19.00 h, 20.00 h.
Temple de Sant Joan Baptista
V.: 19.00 h. *D.:* 11.00 h.
El Vinyet
V.: 20.15 h. *D.:* 9.00 h.

✓**TORREDEMBARRA**
Església Arxiprestal
V.: 19.30 h, 20.30 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 19.00 h, 20.00 h.
Barri Marítim
V.: 20.00 h, 21.00 h. *D.:* 11.00 h, 20.00 h, 21.00 h.
Capella Clarà *D.:* 9.30

✓**TORROELLA DE MONTGRÍ**
Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 20.00 h.s
Capella de l'Hospital *D.:* 12.00 h.
Càmping *Delfín Verde*
D.: 10.00 h.

✓**TOSSA DE MAR**
Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h. *D.:* 7.30 h, 10.00 h, 12.00 h, 19.00 h.

✓**VENDRELL, EL**
Parròquia de Sant Salvador
V.: 19.00 h, 20.00 h. *D. :* 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h

✓**VILANOVA I LA GELTRÚ**
Parròquia de Santa Maria de la Geltrú
*V.:*19.30 h. *D.:* 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Antoni Abat
*V.:*20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

Parròquia de la Immaculada
*V.:*19.30 h. *D.:* 10.30 h, 11.30 h, 12.30 h, 19.30 h.

Parròquia de Sant Joan Baptista
*V.:*19.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h.

✓**VILASSAR DE MAR**
Parròquia de Sant Joan
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 11.00 h, 12.30 h, 20.00 h.

✓**VINARÒS**
Parròquia de l'Assumpció de Maria
V.: 20.00 h. *D.:* 9.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

Parròquia de Santa Magdalena
V.: 19.30 h. *D.:* 9.00 h, 19.30 h.

St. Agustí, convent
V.: 19.00 h. *D.:* 9.30 h, 11.30 h, 19.00 h.

LA 2, A LES 10.30, SANTA MISSA
Amb la participació d'una coral convidada.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Ignasi Miranda.)

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

CAMÍ DE BOLONYA

Ara és l'hora de la veritat: compromisos i protagonistes

Àngel-Jesús Navarro
Professor de la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna-Universitat Ramon Llull

Aquest setembre, finalment, les universitats espanyoles implementaran l'anomenat «procés de Bolonya», que, com se sap, és un procés engegat per millorar i actualitzar els estudis universitaris, així com per fer homologable en qualsevol país de la Unió Europea la formació universitària, de manera que un determinat país de la Unió reconegui un alumne per mitjà del seu corresponent títol. I amb aquest objectiu s'han reformat, amb unes pautes comunes acadèmiques i didàctiques, els diferents sistemes universitaris existents dins la Unió.

Ara, però, el repte recau a fer-ho bé. Això és, a aconseguir que els canvis que s'han de produir en tot el nostre sistema universitari siguin realment una oportunitat per a la millora i l'excel·lència.

I el primer canvi, i potser el més cabdal, serà el que hauran de fer els estudiants, ja que seran ells l'eix a partir del qual es basteixi tot l'engranatge: els alumnes disposaran de menys classes teòriques, però moltes més d'estudi i recerca, disposaran d'un contacte molt més gran amb els professors a partir dels seminaris i grups reduïts, i seran avaluats no ja per les seves capacitats memorístiques, sinó per l'adquisició d'habilitats i competències.

El segon canvi l'haurem d'afrontar els professors. Així haurem de renovar les nostres metodologies i els nostres esquemes didàctics. Més que dipositaris de coneixements, serem guies per als nostres alumnes, als quals acompanyarem i estimularem en tot el procés d'aprenentatge. Haurem de compartir i coordinar, amb altres professors, l'avaluació de cada alumne, en un esforç per evitar subjectivismes i arbitrarietats, tot valorant la globalitat de l'aprenentatge i no només el domini d'una sola disciplina. Igualment, haurem d'acostumar-nos a ser constantment avaluats: per nosaltres mateixos, per la universitat, i àdhuc pels propis alumnes.

El tercer canvi l'efectuarà la Universitat perquè amb el procés de Bolonya haurà de reconfigurar totes les seves estructures administratives, acadèmiques i humanes per tal de fer efectiu el nou sistema. Així, configuraran de nou els espais, els temps i els recursos de què disposen... perquè l'eix vertebrador de tot ja no serà la classe del professor, sinó l'aprenentatge de l'alumne... Hauran de fer un gran esforç per fugir d'endogàmies i clientelismes, i per potenciar la recerca i la col·laboració amb el món empresarial. Tot sota un procés constant d'avaluació i millora.

I per últim el darrer canvi l'haurà de fer la mateixa societat. Aquesta haurà de comprendre que l'adquisició d'un títol universitari ja no serà la fi d'una carrera, sinó el principi d'un compromís comunitari. Un compromís de col·laboració, de reconeixement, de renovació, de servei... Així, quan els nous alumnes del Pla Bolonya adquireixin un títol universitari, sabran que no acaba allí la seva formació, sinó que sempre hauran d'estar en contacte amb la Universitat i els col·legis professionals per renovar i actualitzar les seves competències.

CUINA SALUDABLE

Per M. José Camps

Tècnica en dietètica i nutrició
campsalut@gmail.com

Receptes contra la calor

Amb l'arribada de l'estiu, ens vénen de gust plats lleugers i refrescants amb moltes vitamines i que, a més, ens ajudin a no engreixar-nos. Plats frescos i ràpids de preparar. A l'estiu, suem més i perdem més aigua i sals minerals del que és habitual. Per fer que el nostre metabolisme suporti més bé la calor i evitar els efectes indesitjables d'aquestes altes temperatures, cal incrementar el consum d'aliments líquids o reemplaçar-los adequadament, ja que prop del 60% del pes d'una persona adulta és aigua.

També les altes temperatures de l'estiu poden ocasionar problemes a la nostra salut com insolacions i cops de calor, deshidratació i gastroenteritis infeccioses per aliments en mal estat o aigua contaminada.

Cal consumir verdures riques en aigua com el carabassó, el cogombre, el pebrot i el tomàquet, entre d'altres. L'aigua i els sucs de fruites són les begudes més aconsellables i prendre moderadament gelat baix en greix, sorbet i granissat, pot ajudar-nos a rebaixar la temperatura corporal i a reduir la suor. Evitarem descongelar els aliments a temperatura ambient i ho farem dins del frigorífic o al microones. Evitarem ingerir aliments que hagin estat exposats al sol més d'una hora.

Per a les persones que fan algun esport, exercici físic o treballs intensos, és aconsellable que dues hores abans de començar beguin mig litre d'aigua i mitja hora després d'acabar un quart de litre d'aigua. Si l'exercici dura més d'una hora, és aconsellable prendre begudes isotòniques per ajudar a refer pèrdues de sals de l'organisme.

MENÚ D'ESTIU

Desdejuni: suc de taronja i 2 galetes integrals
Mig matí: un iogurt amb fruits secs
Dinar: gaspatxo, *pastís de porros i bacallà. Postres: sorbet de llimona
Berenar: suc de pinya natural o un cafè amb llet fred
Sopar: **crema freda de carabassons amb gambes, espàrrecs verds a la brasa amb salsa romesco. Postres: macedònia de fruites fresques

*PASTÍS DE PORROS I BACALLÀ

Ingredients per a 4 racions: pasta fullada congelada, 2 manats de porros, 1/2 litre de nata líquida, 250 grams de formatge fumat, 300 grams de bacallà dessalat sense pell ni espines, oli d'oliva verge.

Preparació: amb un corró estenem la massa ja descongelada perquè quedi més fina. Folrem un motlle circular amb la massa i la punxem amb una forquilla. La posem al forn a 180º fins que la pasta fullada quedi daurada i després la deixem refredar. Coem al vapor els porros tallats en rodanxes no gaire fines. En una paella posem una mica d'oli i sofregim el bacallà. Quan comenci a tenir un color daurat incorporem les rodanxes de porro ja cuites, la nata i un pessic de sal. Ho deixem coure fins que es redueixi i quedi espès. Amb aquesta preparació emplenem la pasta fullada i posem per damunt els trossets de formatge. Tornem a ficar el pastís al forn i el gratinem fins a obtenir-ne un bonic color. Traiem el pastís del forn i el deixem reposar. Es pot servir calent o temperat acompanyat d'una mica d'amanida verda.

**CREMA FREDA DE CARABASSONS AMB GAMBES

Temps de preparació : 30 minuts més una hora o dues de repòs a la nevera

Ingredients per a dues racions: dos carabassons grans, 4 porcions de formatgets, nou moscada, quatre gambes a la planxa.

Preparació: primer peleu els carabassons i talleu-los a trossos petits. Poseu-los a coure en una cassola amb una quantitat d'aigua que tot just els cobreixi i tireu-hi sal. Immediatament afegiu-hi els formatgets i deixeu-los coure mitja hora. Quan estan tous els carabassons i el formatge s'ha desfet, bateu la barreja amb la batedora i rectifiqueu de sal. Fiqueu-ho a la nevera una hora abans de consumir. Se serveix molt freda en bols individuals amb una mica de nou moscada i un parell de gambes a la planxa. Podeu deixar els carabassons amb pell i coure'ls sencers per així obtenir una crema de color verd.

Per efectuar una bona dieta estiuenca, recordeu: cal consumir aliments rics en aigua.

JUGA I APRÈN

per Enric Benavent Vallès

EL SANT de la setmana

SANT IGNASI
31 DE JULIOL

Sant Ignasi (Loiola 1491-Roma 1556) era el més petit dels onze fills d'una noble família de Guipúscoa. Militar de professió, l'any 1521 va caure ferit. Mentre s'estava curant, va sentir que la vida que duia no el feia feliç i va decidir anar a Jerusalem per conèixer la terra de Jesús. De camí, va passar per Montserrat i hi va deixar espasa i vestits. A Manresa va descobrir la seva vocació religiosa. Hi va viure gairebé un any en la pobresa i dins d'una senzilla cova. Allà es va inspirar per escriure els Exercicis Espirituals. Després va passar per Roma camí de Jerusalem. Es va adonar que si volia predicar, primer havia d'estudiar. És fundador dels jesuïtes.

Granissat de LLETRES

Troba en aquest granissat de lletres sis variants del nom del sant de Loiola.

O	I	N	A	B	H	J	Z
I	Ñ	I	K	J	B	C	P
Z	X	O	H	C	A	N	L
A	I	G	N	A	S	I	O
N	A	C	O	O	L	A	I
I	Ñ	A	Z	I	O	K	Ñ
Ñ	K	O	L	B	A	T	A
M	O	G	I	Ñ	I	B	K
B	A	S	C	I	N	A	I

LABERINT

Sant Ignasi tenia el desig de visitar Jerusalem. Ajuda'l a trobar el camí cap a la ciutat santa.

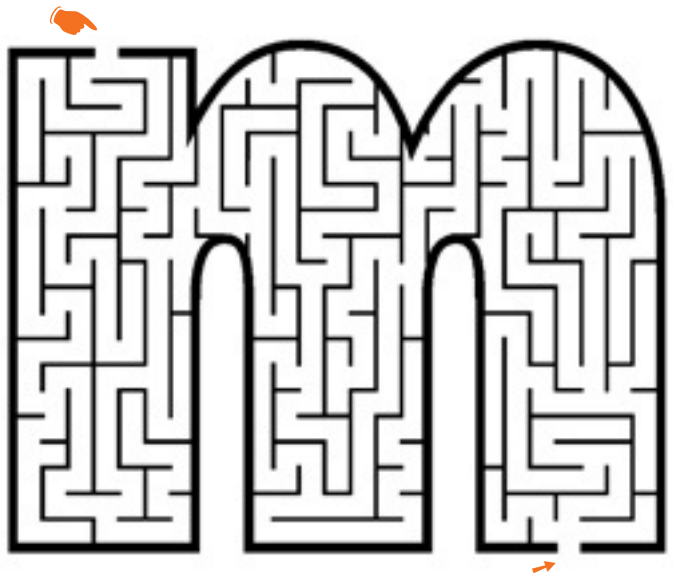

L'ENIGMA

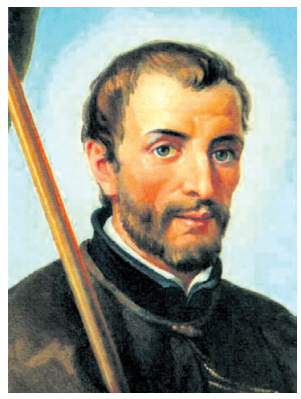

Com es diu el sant, company i estret col·laborador de sant Ignasi, que va fundar amb ell els jesuïtes i que és conegut perquè va passar els darrers anys de la seva vida predicant per l'Índia i el Japó? En quina ciutat europea va conèixer Ignasi? A les portes de quin país era a punt d'entrar a predicar quan va morir?

Envieu les respostes, juntament amb les vostres dades personals, a redaccio@catalunyacristiana.cat o per correu postal al c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 – Barcelona. Entre els guanyadors del mes de juliol sortejarem un lot de llibres infantils i juvenils de l'Editorial Casals.

LES SET diferències

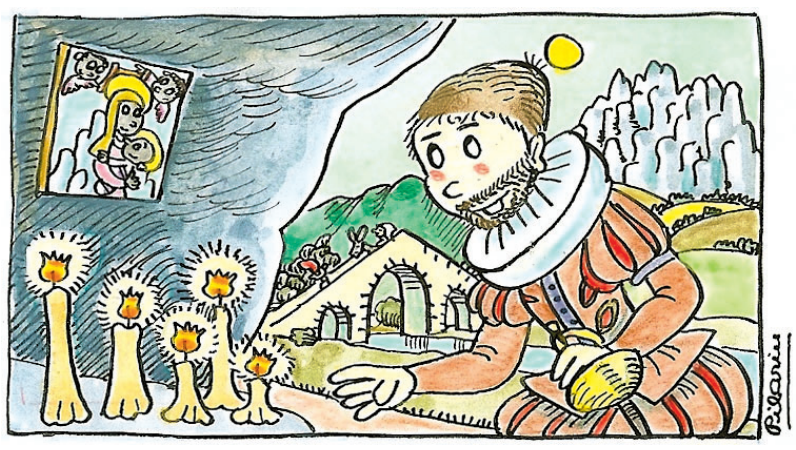

Aquestes dues imatges semblen iguals però són diferents. Encercla les set diferències que hi ha entre l'una i l'altra.

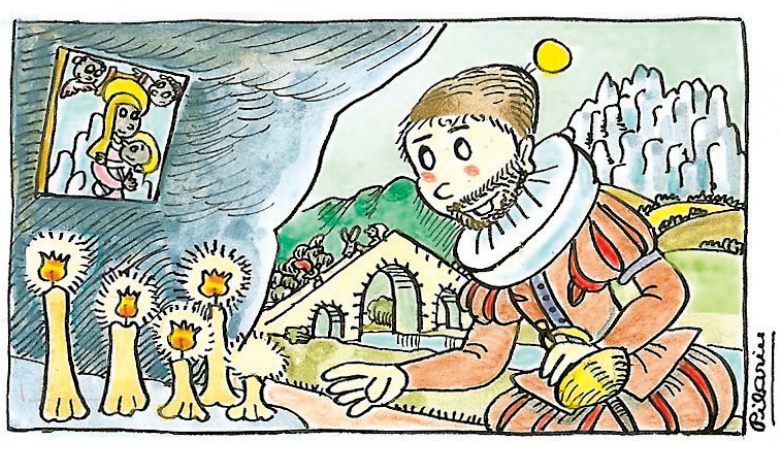

EL REFRANY

Completa aquest refrany amb les paraules que tens a continuació: si, blat, pas, bé, juliol, tens, darrer, cap, graner

Del _____ _____ al _____, ten ton _____dins el _____, que _____no l'hi _____ no t'anirà _____ _____.

Les solucions, la propera setmana a la pàgina d'agenda.

ACRÒSTIC

Completa les línies horitzontals amb el nom de:

1. Vila natal de sant Ignasi
2. Província basca
3. Lloc on va deixar la seva roba militar
4. Capital per on va passar en el seu viatge a Jerusalem
5. Ciutat on va descobrir la seva vocació religiosa
6. Va anar-hi per estudiar

1			I							
2			G							
3			N							
4			A							
5			S							
6			I							

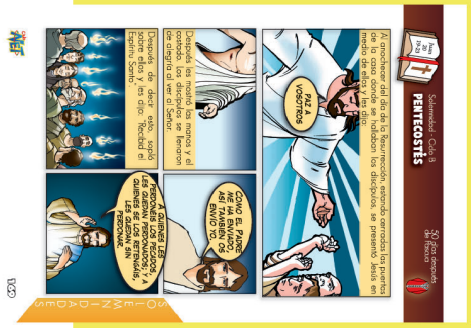

Colección TENGO ALGO QUE DECIRTE...
Club NET
EVANGELIOS DOMINICALES ilustrados
CICLO B
INCLUYE LOS PASAJES EVANGÉLICOS DE LAS SOLEMNIDADES

ELS EXTRAORDINARIS

Francesc fou un home extraordinari perquè va viure amb valentia la seva fe.

Francesc Xavier Nguyen Van Thuan

Nom: Francesc Xavier

Data de naixement: 1928

Lloc de naixement: Vietnam

Francesc Xavier va néixer a Vietnam i fou bisbe de Nhatrang durant vuit anys. Més tard el Papa Pau VI el va nomenar arquebisbe de Saigon. Tres mesos després, Francesc fou arrestat per soldats comunistes. Aquell dia era el 15 d'agost de 1975, dia de l'Assumpció de la Santíssima Mare de Déu.

Durant l'arrest, Francesc no va poder agafar cap de les seves pertinences. Només portava a la butxaca un Rosari. Durant el llarg trajecte cap a la presó va recitar moltes vegades l'oració a la Mare de Déu.

Va estar nou anys aïllat en una cel·la freda i obscura. No tenia finestres i hi havia tanta humitat que els fongs creixien al sostre i a les parets. Gairebé no podia respirar aire fresc, excepte per un petit forat que hi havia a la part baixa d'un mur.

Per poder tenir contacte amb la seva comunitat, se li va ocórrer escriure cartes. Un nen anomenat Quang l'ajudava a portar les cartes fins al poble. Allí les persones rebien els missatges i els copiaven per llegir-los a casa seva. Fou així com es va escriure el llibre "Camí de l'esperança", que ha estat traduït a onze idiomes.

Com que no s'havia endut cap Bíblia a la presó, va ajuntar uns quants trossos de paper i hi va escriure aproximadament tres-centes frases de l'Evangeli. Cada dia llegia aquestes frases i les meditava.

A la presó, Francesc parlava amb els soldats. Els explicava els seus viatges i va començar a ensenyar-los idiomes. Això ho feia perquè sabia que havia d'estimar tothom, tal com Jesús ens estima, inclosos els nostres enemics

En una ocasió, els soldats li concediren a Francesc de demanar una cosa, el que volgués. Pensaven que demanaria sabó o roba neta, potser alguna medecina; però el que va demanar va ser una mica de vi.

En realitat, amb tres gotes de vi i una d'aigua al dia, Francesc podia celebrar la Misa i consagrar el vi per convertir-lo en la sang de Jesús.

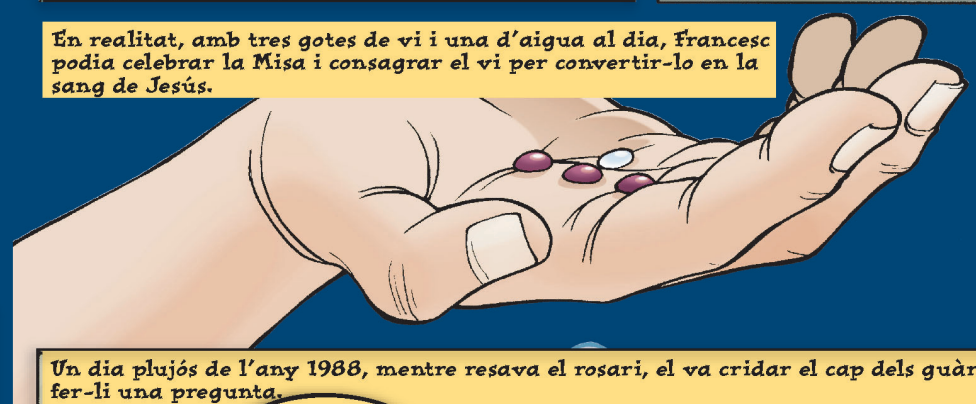

Un dia plujós de l'any 1988, mentre resava el rosari, el va cridar el cap dels guàrdies per fer-li una pregunta.

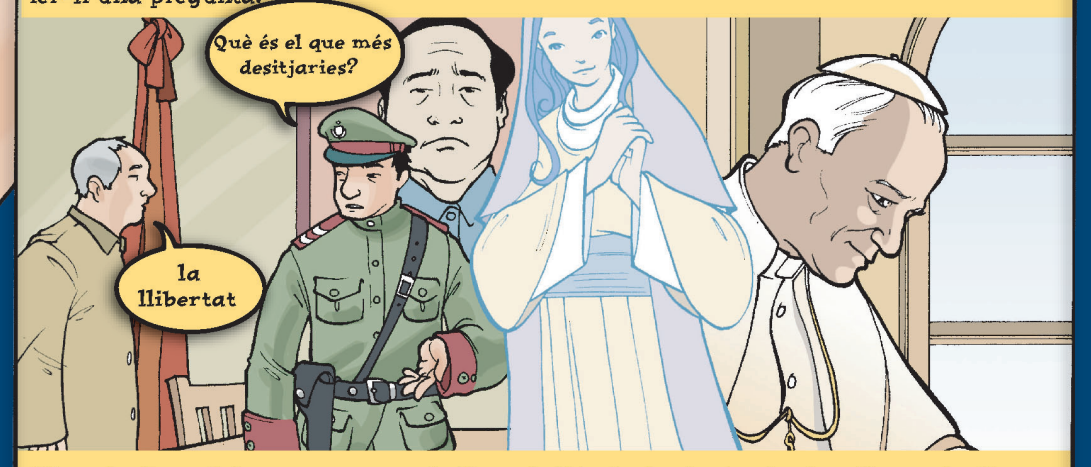

"Ho vaig dir amb la seguretat que la Mare de Déu faria el miracle. Aquell mateix dia, després de 13 llargs anys, vaig sortir de la presó. Era el dia de la Presentació de la Mare de Déu al temple".
Al febrer del 2000, el Papa Joan Pau II va escriure una carta a Francesc Xavier Nguyen: "Vull que a l'Església es doni un espai a totes aquelles persones que com vostè, han patit a causa de la fe, vivint amb valentia i amor aquells interminables anys de presó".
El cardenal Van Thuan morí el 16 de setembre de l'any 2002.

Última publicació del Club NET

Tots ELS EVANGELIS DOMINICALS del CICLE B IL·LUSTRATS en còmics

Inclou les SOLEMNITATS

Tfn.: 93 2042433

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(CICLE LITÚRGIC B; FERIAL I) TEMPS DE DURANT L'ANY
(Salteri: setmana 2)

AGOST

2. DIUMENGE
XVIII de durant l'any, *Verd.* Lectures: Èxode 16,2-4.12-15 / Salm 77 / Efesis 4,17.20-24 / Joan 6,24-35
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eusebi de Vercel·li, b.; Pere Julià Eymard, prev. I fund.; Esteve I, p. i mr.; Santes, Teodora i fills, mr.

3. DILLUNS
Fèria, *Verd*. Lectures: Nombres 11,4b-15 / Salm 80 / Mateu 14,13-21
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gustau, b.; Santes, Lídia; Cira, vg.; beata Joana d'Aza.

4. DIMARTS
Sant Joan M. Vianney (MO), *Blanc*. Lectures: Nombres 12,1-13 / Salm 50 / Mateu 14,22-36
ALTRES CELEBRACIONS: Santes, Perpètua, mr.

5. DIMECRES
Fèria, *Verd*. Lectures: Nombres 13,1-2.25-14,1.26-29 / Salm 105 / Mateu 15,12-28. Si es vol: Dedicació de la Basílica de Santa Maria, a Roma (MLl), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Osvald, rei; Santes, Afra, mr.

6. DIJOUS
La Transfiguració del Senyor (F), *Blanc*. Lectures: Daniel 7,9-10.13-14 (o bé: 2 Pere 1,16-19) / Salm 96 / Marc 9,2-10
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Just i Pastor, mr.; Hormisdes, p.

7. DIVENDRES
Fèria, *Verd*. Lectures: Deuteronomi 4,32-40 / Salm 76 / Mateu 16,24-28. Si es vol: *Sant Sixt II* (MLl), *Vermell*; *Sant Gaietà* (MLl), *Blanc*.
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Albert Tràpani, prev.

8. DISSABTE
Sant Domènec de Guzmán (MO), *Blanc*. Lectures: Deuteronomi 6,4-13 / Salm 17 / Mateu 17,14-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Ciríac, Llarg i Esmeragde, mr.

Comentari de la PARAULA

M. Teresa Llach, *c.c.v.*

Rebaixes i bufet lliure

Pot resultar molt estimulant un dia passat amb aquesta tònica. Compte! Si al final de la jornada no volem sentir que l'hem espifiada, necessitem unes condicions.

Calen uns criteris vàlids: hem de comprar allò que ens serveix, a nosaltres o a un destinatari a qui li convé, no podem deixar-nos endur pel caprici, ni podem gastar més del que ens hem proposat, ni deixar-nos enlluernar per un cop d'efecte.

A l'hora del bufet, que sigui tan lliure com vulguem, però evitem l'excés, allò que perjudica. No podem menjar amb els ulls —per un dia passi—. Necessitem una disciplina alimentària i una taula compartida. És bo per a la salut.

Doncs, què direm sobre el viure cristià? El Senyor ens orienta prou bé. Guiar-nos pels autèntics criteris, com diu Pau, que hauríem d'haver après si és que hem conegut la veritat sobre Jesús i no una aproximació esbiaixada. Anul·lar les vestimentes velles dels nostres egoismes i desficis interiors i les quincalles que se'ns ofereixen.

Renovar-nos amb «una vida justa, bona i santa de veritat», amb capacitat de lluita. Una vida amb color i alegria, que assumeix la contrarietat i el dolor inevitables quan arriben.

I com que «no podem caminar amb fam, set i calor», acudim a la taula parada i compartida, amb el Pa que és Ell i dóna la vida. Quina sort si ens espolsem la rutina o redescobrim madurament l'Eucaristia, més enllà dels prejudicis!

L'única rebaixa que ens podem permetre és desviure'ns perquè l'altre visqui.

LECTURES BÍBLIQUES

Diumenge XVIII de durant l'any

Lectura primera Ex 16,2-4,12-15

Jo us faré ploure pa del cel

Lectura del llibre de l'Èxode:

En aquells dies, tota la comunitat del poble d'Israel murmurà en el desert contra Moisès i Aharon. El poble d'Israel els deia: «Tant de bo la mà del Senyor ens hagués fet morir tots al país d'Egipte, quan encara sèiem al voltant de les olles de carn i menjàvem tant de pa com volíem. Ens heu fet sortir cap aquest desert perquè tot aquest poble mori de fam.» El Senyor digué a Moisès: «Mira, jo us faré ploure pa del cel. Que tothom surti cada dia a recollir-ne, però només el que necessiten per a aquell dia. Vull veure si compleixen o no el que jo els mano.» He sentit aquestes murmuracions del poble d'Israel. Digue'ls, doncs: Aquest vespre menjareu carn, i demà al matí tant de pa com voldreu, i sabreu que jo, el Senyor, sóc el vostre Déu.» Aquell vespre, doncs, arribà un núvol de guatlles que cobrí el campament, i l'endemà al matí, tot el campament era ple de rosada. Quan la rosada s'esvaí, quedà per tot el desert una cosa granulada, fina com la capa de gebre que cobreix la terra. Els israelites, en veure-ho, es deien l'un a l'altre: «Manhu», que vol dir, «Què és això?» Perquè no sabien què era. Moisès els digué: «Això és el pa que el Senyor us dóna per aliment.»

Salm responsorial 77

El que vam sentir i aprendre,
el que els pares ens van contar,
no podem amagar-ho als nostres fills,
i que ells ho contin als qui vindran.
Són les gestes glorioses del Senyor.

R. El Senyor els donà el seu blat celestial.

Però ell donà ordres als núvols
i obrí els batents del cel;
perquè plogués l'aliment del mannà,

Jorge Rojas

el do del seu blat celestial. R.

I els homes van menjar el pa dels àngels,
les provisions abundants que els enviava.
Els introduí al seu clos sagrat,
a la muntanya que el seu braç es conquerí. **R.**

Lectura segona Ef 4,1,20-24

Revestiu-vos d'aquesta humanitat nova que Déu ha creat a imatge seva

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes:

Us dic, i insisteixo en el Senyor, que no visqueu més com viuen els pagans. Es guien per criteris que no valen.

Però el Crist, tal com vosaltres heu après, no és res de tot això. No us l'han predicat tal com és? No us han ensenyat la veritat sobre Jesús? Doncs, deixeu la vostra antiga manera de viure. Despulleu-vos d'aquesta naturalesa envellida; els desigs que la sedueixen la porten a la seva destrucció. Que es renovi el vostre esperit i tota la vostra manera de pensar! Revestiu-vos d'aquesta nova naturalesa que Déu ha creat a imatge seva: porteu una vida justa, bona i santa de veritat.

Al·leluia Mt 4,4b

L'home no viu només de pa;
viu de tota paraula que surt de la boca de Déu.

Evangeli Jn 6,24-35

Els qui vénen a mi no passaran fam,
els qui creuen en mi no tindran mai set

Lectura de l'evangeli segons sant Joan:

En aquell temps, quan la gent s'adonà que Jesús no era allà, ni tampoc els seus deixebles, s'embarcaren i anaren a Cafar-Nahüm a buscar Jesús. Quan el trobaren a l'altra banda del llac, li preguntaren: «Rabí, quan heu vingut?» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: Vosaltres no em busqueu pel que signifiquen els prodigis que heu vist, sinó perquè heu menjat pa i heu quedat satisfets. No us afanyeu tant per aquest aliment que es consumeix, sinó pel que dura sempre i dóna la vida eterna, per l'aliment que el Fill de l'home us proporciona. Penseu que és Déu, el Pare, qui l'acredita. Ells li pregunten: «¿Què hem de fer per complir el que Déu vol?» Jesús els respon: «El que Déu vol és que cregueu en aquell que ell ha enviat.» Li contestaren: «Quin senyal prodigiós ens doneu perquè nosaltres us creguem? Què podeu fer? Els nostres pares, estant en el desert, menjaren el mannà, tal com diu l'Escriptura: "Els donà l'aliment del seu blat celestial."» Jesús els respongué: «Us ho dic amb tota veritat: El pa que us va donar Moisès no era de debò el pa del cel, però el meu Pare sí que us dóna l'autèntic pa del cel. El pa de Déu és el que baixa del cel per donar la vida al món.» Li diuen: «Senyor, doneu-nos sempre pa d'aquest.» Els diu Jesús: «Jo sóc el pa que dóna la vida: els qui vénen a mi no passaran fam, els qui creuen en mi no tindran mai set.»

diòcesis

Catalunya

El bisbe d'Urgell visita els llocs de l'incendi

David Codina
Cabanabona

El bisbe d'Urgell, Joan Enric Vives, va fer el diumenge dia 19 de juliol a la tarda una visita de solidaritat amb els afectats pel greu incendi de conreus i béns diversos, i que va causar una víctima mortal a Cabanabona d'un veí de Guissona.

El foc de divendres a la tarda va afectar durament diverses zones del bisbat d'Urgell i va cremar unes 5.000 hectàrees de conreus i bosc, així com maquinària i magatzems.

El bisbe Joan Enric Vives anava acompanyat per l'arxiprest i rector d'Agramunt, Mn. Llorenç Utgés, i els rectors de Cabanabona, Mn. Bonifaci Fortuny, i de Butsènit, Mn. Josep M. Santesmases, i va poder fer una visita a les zones més afectades per l'incendi.

Mons. Vives va ser rebut per l'alcalde de Cabanabona, Josep Torra.

Acompanyat per l'alcalde pedani de Coscó, Francesc Xavier Albareda, Mons. Joan Enric Vives va visitar la masia de la Rovira, que el foc va rodejar, i després es va dirigir a Cabanabona, on va ser acollit per l'alcalde, Josep Torra, i pels veïns que li van explicar sobre el terreny els elements més rellevants de l'incendi tan dolorós que van sofrir. El bisbe va visitar tots els ancians de la Residència de Cabanabona, els va donar suport i coratge després de les hores de gran incertesa que van haver de passar.

El bisbe al matí s'havia entrevistat amb el president de la Diputació de Lleida i alcalde de Montgai, Jaume Gilabert, que li va explicar totes les incidències de l'incendi i les primeres impressions de les ajudes que es van efectuar.

L'única víctima mortal d'aquest incendi va ser enterrada diumenge dia 19 al matí a l'església parroquial de Guissona, i va oficiar l'enterrament Mn. Joan Pujol, vicari general del bisbat d'Urgell, amb l'expressa delegació del bisbe, que va fer arribar als familiars els seus sentiments de condol i d'esperança.

L'incendi més greu d'aquest estiu als ports de Tortosa-Beseit

Víctor-Manuel Cardona
Tortosa

El 20 de juliol a la tarda començava a declarar-se el que, de moment, és l'incendi més gran i més greu que s'ha declarat a Catalunya aquest estiu. Ubicat als ports de Tortosa-Beseit, va començar al terme d'Horta de Sant Joan per causes encara no del tot conegudes però que apunten a un llamp que hauria caigut durant la tempesta elèctrica que hi va haver el dia anterior.

L'incendi, que porta ja cremades més de 1.150 hectàrees de bosc i que s'ha cobrat la vida de quatre bombers i n'ha ferit dos més molt greument a Horta de Sant Joan, continuava al tancament d'aquesta edició sense control. De tal manera que a causa dels forts vents s'escampava cap a Prat de Comte.

L'incendi va començar al terme municipal d'Horta de Sant Joan.

El bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, estava en permanent contacte amb els mossens de la comarca i, en concret, amb el rector de Gandesa i d'Horta de Sant Joan. També estava informat per les autoritats civils, que fins al moment li desaconsellaven que s'arribés en automòbil fins al lloc dels incendis.

Mn. Jordi Centelles, rector de Gandesa i arxiprest de la comarca, ens comentava que la gent estava «entre espantada i enfadada. La por ve donada per les greus circumstàncies que es viuen i l'enuig és perquè no els deixen ajudar en les feines d'extinció del foc mentre veuen com se'ls cremen les propietats i el terme del poble».

De fet, d'una banda la gent estava molt contenta amb els bombers, que estaven fent una boníssima tasca, amb gran esforç i professionalitat, però de l'altra els semblava que mancava coordinació per part dels comandaments, ja que «hi haurien de deixar participar la gent del terreny, que coneixen millor l'orografia i les característiques del terme».

Els mossens de la comarca, el dimecres 22 de juliol, van celebrar una eucaristia, no institucional, a Horta de Sant Joan pels quatre bombers morts.

Mn. Centelles destaca molt la solidaritat i col·laboració de tots el habitants de la comarca: cedint cases, facilitant coses, preparant menjars… De fet, a Horta de Sant Joan feien un menjar, a Prat de Comte un altre, etc.

El bisbe Tortosa demanava pregàries pels difunts i pel bon i ràpid èxit davant d'aquesta greu catàstrofe.

Preguem pel desconsol de tants damnificats pel foc

Mn. Bonifaci Fortuny*

Hi ha el perill, ara mateix, que puguin sorgir un nombre desmesurat de notificacions que vulguin fer llum o dir la darrera paraula sobre el llastimós foc de Cabanabona els darrers dies. No és pas l'hora de les paraules, sinó que ara més que mai ha de ser l'hora de les persones. I, quan dic persones, em refereixo al pomell de pobles que fan corona a l'entorn de Cabanabona, i dels quals potser no en pugui sortir ni un esment. Cabanabona, Vilalta, Plandogau, l'Alzina, Vilamajor, Coscó, l'Adonzell, Sanaüja, Vilanova, Ribelles…, són tots pobles que, en abocar-se a la finestra, sols veuen cendres, i en retornar a la llar, sols troben llàgrimes i una no fàcil serenor i esperança de cristians.

Quan el diumenge 19 de juliol, a les set del matí, m'enfilava fins a la capella estimada de Sant Pol, vaig fer una trista parada. En retornar la vista vers tota la llarga plana: fum, cendra, silenci del matí, el soroll dels darrers passos dels bombers i algun avió que encara refrescava el terreny cremat. I, tornant enrere, no gaire lluny de la nostra parròquia de Cabanabona, el turisme sinistrat on havia trobat la mort el nostre estimat Joan Marsol, de Guissona, que s'hi havia fet present per vetllar per les seves propietats a prop de Sant Pol.

Encara faltaven dues hores per a la missa a Cabanabona, però, no sense llàgrimes als ulls i al cor, em vaig sentir a prop com mai de les llàgrimes i del desconsol de tota la gent d'aquella terra cremada. I vaig pensar què podia fer un sacerdot dins aquella soledat. Vaig tancar els ulls i, dins aquella cercle de silenci, vaig pregar pel Ramon i per tots els fidels que en aquella hora matinera també pregaven. Vàrem celebrar la missa a les 10.30, amb una ben testimonial assistència de fidels, i, a les 12 hores, vaig fer-me present a les exèquies que, a la parròquia de Guissona, van celebrar-se pel malaurat amic Joan Marsol.

A la tarda, vam tenir la gratificant presència del nostre bisbe que, després de travessar totes les serres cremades des d'Agramunt-Coscó, Cabanabona, va passar unes hores a Cabanabona, animant l'alcalde i un bon grup de fidels que li anaven comentant els personals trògols materials i psicològics. Va acabar fent una visita a les persones grans de la residència de Cabanabona, felicitant per la serenor i bon fer en aquelles hores viscudes per tots.

I deixeu-me dir que, avui, al mercat de Ponts he vist plorar molts homes. Un em deia: «Mossèn, ens hem salvat per un miracle. Ara asserenem-nos i que Déu ens ajudi de valent.» Preguem pel desconsol de tants damnificats pel foc, i preguem, també, perquè aquestes llàgrimes tinguin un sincer i just apropament de les ajudes pertinents que els permetin mirar amb menys dolor i més esperança un demà novament verd i joiós.

** Administrador parroquial de Cabanabona i agregats*

BARCELONA

Parròquia innovadora al 22@

La nova església de Sant Francesc de Pàola atén pastoralment una zona emergent de Barcelona

Mónica García / *Barcelona*
Fotos: Agustí Codinach

El Poblenou de Barcelona es distingeix des de fa uns quants anys per atraure artistes i dissenyadors en recerca d'estudi. Al carrer Ramon Turró s'erigeix la nova parròquia de Sant Francesc de Pàola, tan innovadora com alguns dels seus veïns. Els materials sobris com ara l'acer Corten o el formigó recorden tant el barri fabril d'abans com l'arquitectura contemporània més en voga. Seguint un esperit minimalista, s'han plasmat discretament alguns símbols clau del cristianisme —la creu, l'alfa i l'omega, la vieira, el peix— a les parets formigonades del temple. I especialment els arquitectes Maluenda i Ibars han buscat la llum natural per il·luminar els feligresos a través de grans finestrals i lluernes.

El presbiteri també és senzill: un altar sobri d'acer i marbre i unes lletres al retaule «com un trencaclosques», indica el rector, Mn. Villegas, en les quals després de fixar-nos-hi uns instants podem llegir «Tomad y comed. Això és el meu cos. Gratia plena». A la façana trobem igualment l'acer amb referències fonamentals del cristianisme com ara les benaurances, el parenostre i una frase de sant Francesc de Pàola, barrejant castellà i català. «S'ha volgut tenir en compte a tothom, sense fixar-nos en cap procedència», explica el sacerdot.

Nova església de Sant Francesc de Pàola al Poblenou.

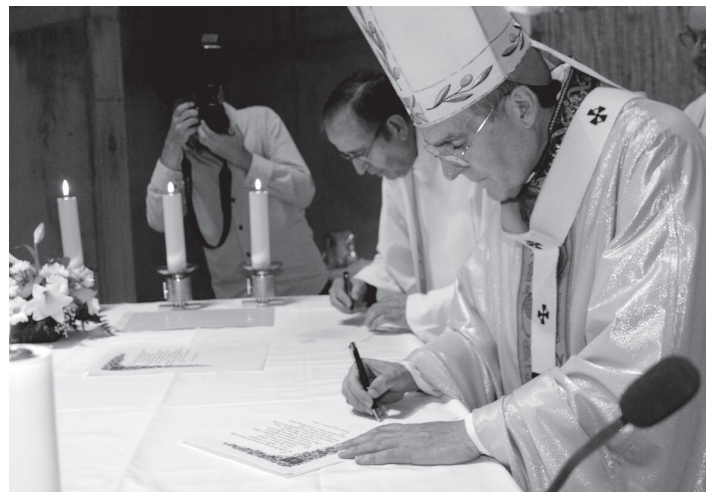
El cardenal va presidir la dedicació de la nova església.

El mes de desembre de l'any 2003, el cardenal Ricard Maria Carles va beneir la primera pedra del complex parroquial sota l'advocació de sant Francesc de Pàola. Aquesta primera pedra es va dur de l'anterior temple, construït el 1604 i ubicat al costat del Palau de la Música Catalana: després d'uns acords amb l'arquebisbat, es va convenir vendre els terrenys parroquials del centre de Barcelona i construir-la novament a l'emergent Poblenou. Tot i això, fins al desembre del 2005 no se n'iniciarien les obres. Mentrestant, totes les activitats parroquials es van desenvolupar als baixos d'un bloc del passeig del Taulat. «Molts turistes s'apropen a preguntar pels horaris, perquè és una zona de molts hotels», relata Mn. Villegas, «i també vénen força nens a catequesi perquè moltes parelles joves vénen a viure per aquí».

Certament, l'extensa zona del Poblenou compta amb altres parròquies, com Santa Maria del Taulat o el Sagrat Cor de Jesús. Però l'ampli territori de l'arxiprestat del Poblenou fa que la nova parròquia de Sant Francesc de Pàola es converteixi en un petit referent per als veïns d'aquest barri. «En aquesta zona no hi havia cap església», apunta el rector, «les més properes són a un quart d'hora caminant».

Finalment, després de tres anys i mig d'obres, va arribar el dia de començar el culte al temple nou: el 12 d'abril del 2009, diumenge de Pasqua de Resurrecció, es va celebrar la victòria del Senyor amb magnificència a la parròquia de Sant Francesc de Pàola del Poblenou. I amb prou feines un mes i mig més tard, el 24 de maig, el cardenal Lluís Martínez Sistach va oficiar solemnement l'eucaristia en la dedicació de la nova església parroquial. «No hi cabíem a l'església», recorda el rector, «érem més de 300 persones...».

Comença, doncs, una nova etapa per als feligresos del Poblenou: cursos de Bíblia, grups de Vida Creixent, catequesi, sopars solidaris, etc. en aquest barri en constant evolució i sota la protecció de sant Francesc de Paula, copatró de Barcelona des del 1651.

Cursets de Cristiandat celebra el 50è aniversari a Montserrat

Redacció / *Montserrat*

Unes 250 persones de procedències, situacions i edats diferents es van reunir el 18 de juliol passat a Montserrat amb un mateix objectiu: celebrar el 50è aniversari de la fundació del moviment Cursets de Cristiandat a Barcelona. Després de la missa conventual, presidida pel P. Hilari Raguer, els membres de Cursets de Cristiandat van assistir a la xerrada del P. Josep M. Sanromà, que els va animar a actuar com Maria, que va acollir la proposta de Déu sense entendre-la bé del tot, deixant-lo fer. «Maria va respondre amb un càntic de lloança. Avui, la nostra lloança, no podria ser viure i proclamar la fe amb alegria, sentint-la com el tresor amagat de què parla l'Evangeli?», es va preguntar el P. Sanromà.

Paco Jiménez, president de Cursets de Cristiandat a Barcelona, també va animar els membres del moviment a continuar vivint i proclamant l'amor de Déu, «que vol comptar amb nosaltres per fer un món més just, humà i fraternal». Per la seva part, Mn. Agustí Viñas, consiliari, va tenir un record agraït per tots aquells que durant cinquanta anys han treballat a Cursets amb generositat i entusiasme per apropar tantes persones a Déu.

Després de dinar, el P. Hilari Raguer, que coneix la tasca de Cursets, es va oferir a acompanyar els membres del moviment en una visita ràpida al Museu Bíblic. A les cinc, es van reunir a la basílica per pregar junts als peus de la Mare de Déu com a moment previ al cant de comiat.

Benedicció de cotxes per Sant Cristòfol

Josep Capdevila / *Barcelona*

Amb motiu de la festivitat de sant Cristòfol, el dia 10 de juliol passat es va celebrar a la Reial Capella de Sant Cristòfol del carrer de Regomir de Barcelona la tradicional benedicció d'automòbils, que per primera vegada a Espanya tingué lloc en aquesta capella l'any 1907. A principis del segle XX eren ja possibles els desplaçament ràpids en automòbil i ben aviat proliferaren les curses. Totes dues activitats comportaven un risc i els conductors sentiren la necessitat de tenir un sant protector.

Com que a tot Europa sant Cristòfol havia estat venerat com a especial protector de pestes, fams i tot tipus de calamitats, i també com a protector de viatgers i pelegrins, es va difondre la creença que tothom que veiés la imatge de sant Cristòfol seria preservat de mort violenta o sobtada i s'assegurava als seus devots de morir sota teulat. És per aquesta raó que es considerà que el més adient era posar els automobilistes sota la protecció de sant Cristòfol.

Enguany la celebració s'inicià amb una missa a les 8 del matí i des de les 9 fins a les 2, i a la tarda des de les 5 fins a les 7 tingué lloc la benedicció d'automòbils amb una constant afluència de vehicles de la ciutat i rodalia. El punt culminant de la benedicció fou pels volts de la 1 del migdia, amb la presència, com en anys anteriors, d'una trentena de cotxes històrics pertanyents al Motor Club Girona i organitzats per Mutual de Conductors. També hi van col·laborar les Cerveses Damm i els Bombers de Barcelona amb un magnífic vehicle marca Delahaye del 1925. Van assistir a l'acte una representació de l'Ajuntament de Barcelona i nombrosos mitjans de comunicació.

Agustí Codinach
Tradicional benedicció de cotxes al carrer de Regomir.

Al vespre, a les 8, es celebrà una eucaristia amb l'assistència de molts veïns del barri i devots de sant Cristòfol. Es va cloure la celebració amb una ballada que els gegants del Pi oferiren al seu patró sant Cristòfol.

Després de la celebració la capella restarà tancada, per un temps indeterminat, per motius de seguretat, per causa d'unes obres que l'Ajuntament i el Museu d'Història de la Ciutat faran a l'immoble on està ubicada la capella i que suposarà l'ampliació del Centre Cívic del Pati Llimona i la creació d'un espai museístic amb la restauració de la muralla i les restes arqueològiques que es troben a prop de la porta romana de Regomir.

RECONCILIEM-NOS! EN ELS 70 ANYS DE LA GUERRA CIVIL ESPANYOLA

Episodis, anècdotes i rumors (I)

Josep M. Martí i Bonet
Canonge i conservador de la catedral de Barcelona

Tinc la sensació d'haver escrit un llibre incomplet. Em refereixo a l'obra intitulada *El martiri dels temples a la diòcesi de Barcelona (1936-1939)* que l'Arxiu Diocesà de Barcelona ha editat fa pocs mesos. El llibre ha estat molt ben acollit, tanmateix la gran majoria de les persones amb qui hem parlat o que han visitat l'exposició amb el mateix títol celebrada a la Pia Almoina (Museu Diocesà de Barcelona), ens animen a fer una segona edició afegint una nova anècdota, un nou testimoni, una serena reflexió... sempre molt adients per completar alguna informació malgrat que alguns mitjans de comunicació diguin que l'obra ja és prou exhaustiva. Si es fa una nova edició ho tindrem present. Això indica que sembla que encara hi ha una sensibilitat molt viva referent al drama que patí el nostre país en els anys 1936-1939. En aquest cas probablement hi ha molta «memòria» que cal compartir, amb la voluntat que la veritat ens faci cada cop més lliures, segons expressió del mateix Jesucrist a l'evangeli de sant Joan (8, 32). Òbviament que la veritat d'ambdós bàndols enfrontats en aquest cas ens podrà portar a la concòrdia que en alguns sectors —possiblement entre els mateixos historiadors— és necessària i urgent, havent passat ja 72 anys. Tanmateix caldrà destriar els fets històrics dels simples rumors; les ideologies dels vertaders factors històrics, que van influir o causar la tragèdia.

Hom pot observar que, de rumors, n'hi havia molts, i aquests es reflecteixen en els informes que hem transcrit en el llibre *El martiri dels temples a la diòcesi de Barcelona (1936-1939)*. Entre els rumors, tal com expressarem en propers articles, hi ha la pervivència del mateix Dr. Irurita o si ens referim a les desfetes del patrimoni cultural-religiós, el que es deia per exemple de la catedral i de Santa Maria del Mar. Textualment, l'informe o inventari que va confeccionar la mateixa Generalitat l'any 1938 diu: «Santa Maria del Mar; l'església gòtica la més bonica del món (*sic*), de tres naus sostingudes sobre pilars (columnes), amb capelles laterals que corresponen tres a cada tram... va sofrir un incendi (*sic*). El conseller de Cultura (Gassol), per evitar-ho, envià Mossos d'Esquadra contra les torbes, però aquestes feren córrer la veu de què eren fascistes disfressats de Mossos... i continuaren els incendis, i seguí l'espoli i el saqueig.» Referent a la catedral diu: «Aquest temple o catedral... no sofrí cap desperfecte en el mes de juliol de 1936, ni tampoc hi va haver cap intent d'aixecar les lloses de les escales de la façana principal, malgrat que els rumors ignominiosos que corrien deien que en alguns dels seus soterranis hi havia refugiats cinc mil capellans que comptaven amb queviures per alimentar-se durant cinc anys (*sic*).» Per tots cantons es propagaven rumors. Es corria la falsa notícia de l'existència dels famosos tresors del bisbe que —es deia— estaven amagats darrere les prestatgeries de l'Arxiu Diocesà de Barcelona. Aquí no es va trobar res. Es deia que la catedral de Barcelona tenia escamots «feixistes» que des dels campanars responien amb trets a l'entrada dels milicians; això fou un simple rumor molt mal intencionat.

Llegint l'entrevista del sagristà de la catedral, Lluís Merino, hom observa que des dels carrers (del Bisbe o dels Comtes) es creia que la catedral estava fortificada en el seu interior, i que cada cop que ell mateix o un company seu obrien la porta, sortia una ràfega de trets (potser alguns d'aquests trets són els que observàrem el 12 de juny del 2009 a la imatge de santa Elena que es trobava sobre el pinacle del cimbori de la catedral). Al final ells —el sagristà i el company— sortiren i entraren els Mossos d'Esquadra, que confiscaren la catedral i la clausuraren. Els nous gestors de la catedral, el Sr. Duran i Sanpere i Josep Buch, van situar a la cripta de Santa Eulàlia els sepulcres de Sant Oleguer i Sant Ramon de Penyafort, perquè creien que allà es conservarien millor. Però no fou així, ja que els bombardejos dels aliats de Franco van provocar una gran obertura a la part que dóna a la nau davant la capella del Sant Crist de Lepant, per la qual entraria l'aigua de la pluja i s'aniria acumulant a la mateixa cripta, i farien malbé —malgrat els matalassos que cobrien les relíquies de sant Oleguer— la cara incorrupte del sant arquebisbe de Barcelona.

LLEIDA

L'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes viatja a Terra Santa

Jordi Curcó / *Lleida*

Del 6 al 13 de juliol, 50 pelegrins sota l'organització de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes van peregrinar a Terra Santa per tal de visitar els Llocs Sants de Galilea, Jerusalem i Palestina.

Va ser una experiència inoblidable en tot moment, i sobretot ho va ser la visita als llocs més sants com la basílica de l'Anunciació, on es va celebrar l'Eucaristia davant de les restes de la casa on la Verge Maria va rebre l'anunci de l'àngel. També es va fer una eucaristia al mig del llac de Galilea amb una barca de pescadors.

Els pelegrins lleidatans van visitar a Jerusalem l'Hort de les Oliveres, el Cenacle, la Via Dolorosa i la basílica del Sant Sepulcre, així com el Mur de les Lamentacions, a l'esplanada del temple, i els barris jueu, ortodox i musulmà.

A la zona de Palestina es va fer l'emocionada visita a la ciutat de Betlem, rodejada del mur de separació amb Israel, on van poder venerar el lloc on va néixer Jesús i viure de prop la situació del poble palestí.

En opinió d'un dels pelegrins, «ha estat un viatge a Terra Santa amb un gran ambient de germanor en el qual vam tenir l'ocasió de compartir emocions amb un grup de persones meravellós, al capdavant del qual hi anava el consiliari de l'Agrupació Ilerdenca de Pessebristes i rector de la parròquia de Sant Martí de Lleida, Mn. Vicenç Alfonso, a qui unànimement vam agrair la dedicació i esforç perquè tot és desenvolupés amb la pau i harmonia que mereixia la terra que ens va acollir».

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

✓Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
✓Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
✓Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
✓Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera al Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasra fatima.org

TARRAGONA

Escola d'Estiu a Poblet

El tema d'enguany ha estat «L'evolució i el comportament»

Joan Boronat
Poblet

Per tercer any consecutiu la Fundació del Monestir de Poblet ha acollit l'Escola d'Estiu, organitzada per l'Especialització en Ciència i Filosofia de la Pontifícia Universitat Gregoriana, que enguany ha versat sobre *L'evolució i el comportament*. Va tenir lloc del 6 a l'11 de juliol, amb la participació d'una vintena de congressistes, en la seva majoria italians i alguns de catalans. Aquest ha estat un seminari enmmarcat dins del projecte STOQ (*Sscience, Ttheology and The Ontological Quest*).

El projecte STOQ és un programa molt ambiciós que vol fer dialogar la ciència, la filosofia i la teologia. A aquest fi, engloba actualment 6 universitats pontifícies romanes i s'està treballant per introduir en el projecte altres universitats estrangeres. Segons va assenyalar el P. Lluc Torcal, prior de Poblet, «actualment avança en aquest sentit i es tenen converses amb una universitat polonesa de Dublín i una altra dels Estats Units, també la Facultat de Teologia de Catalunya ja s'hi ha posat a treballar».

Un moment del col·loqui presidit pel P. Lluc Torcal.

En total han estat cinc les ponències exposades per diferents experts interdisciplinaris, com ara teòlegs, bioquímics, genetistes, filòsofs de la naturalesa i d'altres tipus, que van posar sobre una mateixa taula de diàleg, sovint de diferent procedència ideològica, la seva visió. Un repte «que no és gaire fàcil», comenta el prior pobletà, «però aquest és el fil conductor que més es valora en aquestes escoles d'estiu, el qual pemet arribar a certs acords i conclusions congruents», en qüestions de l'evolució, sobre la qual hi ha diferents sensibilitats.

Pel que fa a aquesta darrera edició, l'Escola d'Estiu de Poblet ha emfatitzat molt la continuïtat que hi ha entre l'animal i l'home «a través d'uns estudis que s'han fet sobre el gènere dels primats, que evidencien aquesta continuïtat, per bé que hi ha unes diferències», explica el P. Lluc Torcal. L'Escola d'Estiu 2009 a Poblet ha donat continuïtat a la reflexió que el Congrés Internacional sobre *Evolution and Evolution Theories*, que la Pontifícia Universitat Gregoriana, sota el patrocini del Pontifici Consell de la Cultura, ha obert en el si de l'Església, el qual es va celebrar el mes de març passat.

En l'opinió del prior de Poblet, «l'Església té prou maduresa com per assumir aquests reptes de diàleg amb el món i entenem que estimular aquest tipus d'iniciatives ens farà bé a tots, creients i no creients», en referència al fet que, incorporant conceptes provinents de les noves teories científiques, poden fer més entenedor allò que creiem de la narració de la creació.

Els participants van poder gaudir també de l'hospitalitat dels monjos i compartir la seva pregària, cosa que fa aquell diàleg entre la cultura i la fe més fecund.

Abans d'instal·lar-se a Poblet, els participants a l'Escola d'Estiu van ser rebuts per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, a la mateixa Casa de l'Arquebisbat, amb els quals va departir a bastament, tot mostrant-los diferents dependències de palau. Els va explicar les arrels paulines de l'Església de Tarraco i la història dels seus màrtirs.

També va comentar el recentment celebrat Any Jubilar de Sant Fructuós i el congrés internacional sobre Pau i Fructuós, entre d'altres qüestions i particularitats de la seu metropolitana i primada. Finalment, Mons. Jaume Pujol va convidar els visitants a accedir a un tram de la muralla de Tarragona per poder gaudir de la magnífica vista panoràmica de la ciutat.

Els tarragonins de l'Hospitalitat invoquen la Mare de Déu a Lourdes

J.B. / *Tarragona*

Del 7 a l'11 de juliol va tenir lloc el pelegrinatge anual de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de l'arquebisbat de Tarragona, que enguany ha complert la 37a edició.

En total van ser 650 els pelegrins, entre malalts, familiars i voluntaris, que es van traslladar, en 14 autocars, fins al santuari marià de Lourdes, una expedició que va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, acompanyat del president de l'Hospitalitat, Antoni Boada, i del consiliari, Mn. Joaquim Gras, a més d'altres sacerdots.

El bon temps va ser la nota dominant en tots els dies d'estada a Lourdes, la qual cosa va permetre poder assistir a tots els actes pietosos i litúgics programats, amb aquell esperit de fe, solidaritat i esperança que caracteritza el pelegrinatge.

El primer dia d'estada a Lourdes va començar amb l'assistència a la missa internacional a l'església de Sant Pius X i tot seguit la gran fotografia de grup, a la sortida. A la tarda va tenir lloc el Via Crucis per a malalts i a la nit la processó de les torxes. Els següents dies van transcórrer segons les previsions, amb la missa a la gruta, el bany a les piscines i la benedicció dels malalts a la processó del Santíssim. Així mateix van tenir lloc altres activitats, com l'acte lúdic a La Foret i una xerrada sobre Bernadeta dirigida als joves.

Un any més els tarragonins, tot peregrinant, han anat a Lourdes a invocar la Mare de Déu i a posar-se sota la seva protecció per tal, com va manifestar l'arquebisbe Jaume, «d'omplir-nos d'esperança en aquests moments en què moltes persones ho passen malament. Potser nosaltres els podem ajudar de veritat amb la nostra alegria i la nostra solidaritat».

Tarragona clausura l'Any Jubilar de Sant Pau

J.B. / *Tarragona*

L'arxidiòcesi de Tarragona va clausurar la celebració de l'Any Jubilar de Sant Pau i ho va fer amb una celebració eucarística que va tenir lloc el 28 de juny a la catedral, en la qual es va aplegar un important nombre de fidels.

La solemnitat litúrgica va ser presidida per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol Balcells, acompanyat del vicari general, Mn. Joaquim Fortuny, i del capitular, Mn. Josep M. Barenys, i concelebrada per un nodrit grup de preveres diocesans.

En la seva homilia, Mons. Jaume Pujol va recordar que «és una *veritas* eclesiàstica que l'apòstol Pau va predicar a Hispània i que aquesta Església s'ha considerat una Església arrelada en la predicació apostòlica». Va manifestar que ha estat una joia poder presidir el pelegrinatge diocesà que recentment s'ha fet a Roma, «on a cada lloc i a cada celebració portàvem el cor de tota l'arxidiòcesi».

Posteriorment l'arquebisbe Jaume va fer una semblança de l'apòstol dels gentils i es va referir a les moltes persones que tenen un coneixement defectuós de Jesús i «a les que cal que arribi el nostre esforç evangelitzador». Va dir que aquestes són persones de bona voluntat, «joves en la seva majoria que desitgen sentir que se'ls parli del Déu viu amb la paraula i sobretot amb l'exemple senzill i amable d'una vida recta». Sant Pau pot servir-nos d'inspiració, per la força dels seus arguments, la seva doctrina segura, però sobretot pel seu lliurament apassionat, d'amant de Crist.

El cant de l'assemblea va ser sostingut pel cor i orquestra dels Amics de la Catedral i l'organista Mn. Miquel Castillejo, tots sota la batuta de Mn. Miquel Barbarà. Cal remarcar en aquest aspecte musical l'estrena, durant l'ofertori, del motet *Fidem servavi*, per a orquestra i solista, que va dirigir el mateix autor, Josep Enric Peris, i va cantar la soprano Consol Vericat.

cultura

Immersió en la iconografia oriental

Diverses iniciatives promouen a Catalunya el coneixement i la formació en l'art de les icones

Samuel Gutiérrez / *Olot*

Tot i que a Catalunya, l'interès per les icones continua sent encara minoritari, en els darrers anys s'han posat en marxa diverses iniciatives que impulsen el coneixement d'aquest art sagrat tan vinculat des de fa segles a l'Orient cristià. L'aparició d'artistes aquí i allà que se senten seduïts, i fins i tot transformats, per la iconografia oriental és cada vegada més freqüent. Al mateix temps, no són poques les cases que en un racó destacat de la llar comencen a posar icones, atretes no només pel seu valor artístic sinó també, i sobretot, per la seva significació espiritual. Sembla que la iconografia oriental està de moda. Una moda, però, que no respon als paràmetres habituals. La icona destaca per la seva simplicitat, a través de la qual ens parla del gran misteri de l'amor de Déu. S'hi arriba per curiositat o per atzar, però acaba atrapant de tal manera que en alguns casos fins i tot canvia la vida.

Carme Ayguavives pinta icones des de fa vuit anys.

És el cas de l'artista gironina Carme Ayguavives, profundament atreta des de fa vuit anys per un art que ha començat a amarar tota la seva existència. La seva «trobada personal» amb les icones va tenir lloc a través d'uns curs de cal·ligrafia antiga —la seva altra passió— en una comunitat francesa que també es dedicava a la iconografia. Va ser un amor a la primera vista. Tota una seducció. Cursos i diverses experiències d'aprenentatge a França, Itàlia i Espanya l'han anada consolidant com una gran iconògrafa, un art que era dins seu però que fins aleshores no havia descobert amb aquesta intensitat. Entre els seus mestres hi a l'especialista italià Giancarlo Pellegrini, titular de Studio Iconografico Labarum Coeli de Bolònia, que del 3 al 12 d'octubre impartirà per primera vegada al Museu dels Sants d'Olot un curs d'iconografia de primer nivell. La iniciativa ha estat impulsada per la mateixa Carme Ayguavives, arran d'una exposició que va fer allà mateix de les seves icones.

L'objectiu del curs, que està adreçat a tota persona sensible a aquest art i amb una bona disposició interior i exterior, és aprofundir en una realitat encara poc coneguda a Catalunya, on la influència romànica ha estat sempre molt més decisiva. Carme Ayguavives afirma que «el curs d'iniciació a la iconografia preveu l'escriptura de la icona del Crist Pantocràtor, precisament per introduir els alumnes en el coneixement del llenguatge iconogràfic, simbòlic i teològic, pictòric i artístic». Durant 10 dies, el Museu dels Sants d'Olot es convertirà en un fascinant taller iconogràfic, amarat de pregària i meditació, a partir del qual s'aprofundirà en un art que va molt més enllà dels aspectes purament artístic. I és que les icones, a Orient, segons Ayguavives, són «una finestra oberta a la transcendència, tot un món ple de simbologia i bellesa».

Amb la mateixa voluntat d'aprofundir en el món desconegut de les icones, tot i que des d'un punt de vista més teològic i divulgatiu, s'emmarca la proposta que per a aquest estiu ofereix la Comunitat Ecumènica de Sant Jordi, amb la col·laboració de la Llibreria Claret. Es tracta d'un seminari d'iconografia que tindrà lloc del 3 al 24 d'agost tots els dilluns, dimecres i divendres, de 18.00 a 20.00 h. La primera i darrera sessió se celebraran a la Llibreria Claret de Barcelona, mentre que la resta tindran lloc a la seu de la Comunitat Ecumènica, a Sant Boi de Llobregat. L'objectiu és formar els assistents en alguns dels «elements claus de l'art iconogràfic i engres-car-los per esdevenir predicadors de la Paraula».

Taller de la Comunitat Ecumènica de Sant Jordi.

El seminari d'estiu, que comptarà amb sessions teòriques i sessions pràctiques, serà impartit pel pastor i teòleg Jordi David d'Alemany i la seva esposa Maria Roig, iconògrafa. Es començarà parlant una mica sobre la història general de la icona, a mena de context, per continuar amb qüestions més referides a la tècnica pròpiament iconogràfica: preparació de la taula, el dibuix, el daurat, pintura al tremp, el treballa dels colors i els acabats. També hi haurà una sessió dedicada als símbols i la teologia de les icones i una conferència, el 12 d'agost, com a complement a tot el seminari.

Convençuts que «l'art iconogràfic és veritable predicació de l'Evangeli amb formes i colors», el matrimoni format per Jordi David d'Alemany i Maria Roig han decidit apostar fort per la promoció d'un art sagrat pensat per a la trobada amb Déu i amb un mateix. A Sant Boi de Llobregat imparteixen classes i tallers en un ambient de pregària, amb esperit comunitari, sense perdre mai de vista que tant el treball com la contemplació de la icona «ens ha de dur a una vivència més radical i coherent de la pròpia fe».

Més informació
Curs d'iconografia de primer nivell a Olot: 972 266 791 – 972 267 869
Seminaris iconogràfics d'estiu: tel. 659 261 956 – 607 840 225

Sorprenent exposició d'América Sánchez a Montserrat

Redacció / *Montserrat*

El Museu de Montserrat (MDM) amplia la seva oferta museística amb una exposició més que sorprenent del dissenyador gràfic América Sánchez, autor, entre d'altres, del logo de Barcelona'92, del centenari del FC Barcelona o de muntatges per a la companyia teatral *El Tricicle*. A l'Espai d'Art Pere Pruna es pot visitar, fins al 13 d'octubre de 2009, la mostra de fotografies de gran format *Talls/Lonchas/Slices*.

La mostra està formada per 47 fotografies de 60x80 cm de talls d'embotits que conformen un espectacle estrany per la seva quotidianitat i per la seva raresa com a tema d'una exposició i d'una sala d'art. Sánchez utilitza l'estratègia de presentar amb un realisme cru i evident allò que tothom ha vist i que ningú ha mirat amb ulls d'artista. Però el tractament fotogràfic que ha fet servir, la il·luminació, l'aproximació, el fons, connecta amb la sensibilitat *caravaggesca* i amb el bodegó del Segle d'Or espanyol de tal manera que el tema és molt més del que hom pot veure a primera vista.

Es tracta, segons Sánchez, d'un calidoscopi de formes, totes molt coherents i totes molt diferents. La sèrie *Talls/Lonchas/Slices* és un exponent evident de la modernitat més punyent i juga amb una ironia de sacralitzar allò que és desacralitzat. La dimensió irònica d'América Sánchez surt, també, en la petita escultura de bronze que América Sánchez estrena en aquesta exposició, i que representa l'òs d'un pernil penjat del sostre.

L'exposició d'América Sánchez no respon als cànons tradicionals.

América Sánchez és, en realitat, Juan Carlos Pérez Sánchez. Va adoptar el nom i cognom de la seva mare l'any 1980 per diferenciar-se d'altres Pérez Sánchez. Aquest dissenyador gràfic, fotògraf i pedagog de la imatge va néixer a Buenos Aires (1939), però viu a Barcelona des del 1965, ciutat on va establir el seu propi estudi de disseny. Guardonat amb el Premi Nacional de Disseny (1992), América Sánchez participa en diverses exposicions de disseny nacionals i internacionals, i en publicacions especialitzades.

Nou llibre sobre la devoció de sant Fèlix a Vilafranca del Penedès

Mn. Josep Maria Juncà i Antoni Ribas publiquen una recerca històrica basada en documents dels segles XVII, XVIII i XIX

Redacció
Vilafranca del Penedès

L'Ajuntament de Vilafranca, en col·laboració amb Caixa Penedès, acaba d'editar el llibre *Sant Fèlix, el romà fet vilafranquí*, escrit per Mn. Josep Maria Juncà i Ramon, antic vicari de Vilafranca i rector fundador de Sant Sebastià de Verdum, i Antoni Ribas i Beltran, periodista durant anys a *El Periódico de Catalunya*. El llibre, de més de 400 pàgines, és un estudi de la recepció que els ciutadans de Vilafranca van fer de la relíquia de sant Fèlix, de com neix la devoció envers aquest màrtir romà i s'engresca una festa que esdevé festa major de la vila. És una investigació històrica de l'origen de la Festa Major de Vilafranca, avui coneguda per les epopeies castelleres i per la gran presència de folklore propi de la nostra terra.

Portada del llibre dissenyada per Guido Dettoni.

Enmig del conflicte botifler

Els autors han fet una tasca de recerca en els diversos arxius en els quals s'hi troba recollida informació sobre la vila i els principals protagonistes que té el procés de recepció de la relíquia. La recerca abasta des de mitjan segle XVII fins entrat el XIX i el XX. Així traça els trets biogràfics de Mons. Josep Molines, l'ardiaca barceloní auditor de la Rota romana que va obtenir i donar la relíquia a Vilafranca; del bisbe Pere Lambert Ledrou, el bisbe belga que certifica l'autenticitat dels ossos desenterrats de la catacumba de Calepodi, i del bisbe i cardenal de Barcelona, Benet Sala, que va autoritzar la festa de Vilafranca.

Agustí Codinach
El llibre va ser presentat a la Pia Almoina de Barcelona.

L'obra aporta també detalls de la vida i activitat dels beneficiats de Vilafranca que van participar en les votacions i l'establiment de la festivitat de sant Fèlix. En paral·lel als fets de Vilafranca, Molines i Sala mostren un enfrontament molt dur ja que Molines va fer l'opció botiflera en els anys de la guerra de Successió i Sala va ser austriacista. Sala moriria a l'exili i Molines, presoner a Milà, no va poder tornar a Barcelona a gaudir del beneficis de la victòria borbònica del 1714.

Textos i imatges dels segles XVII i XIX

Ell treball recull, a més, com creix la devoció i constata les diverses rogatives que es van fer a la vila pràcticament des de l'endemà d'arribar la relíquia. Sant Fèlix va ser el patró de l'aigua —de la pluja i del bon temps— i al cap de 76 anys va ser votat com a copatró de la vila, per formar una tríada protectora amb sant Ramon de Penyafort i sant Jocund. Juntament amb les rogatives s'estudien els textos dels oratoris que des del 1722 van cantar-se, dels goigs —les diverses versions literàries— i la imatgeria del sant des de les icones gràfiques impreses (12 models inicials) fins a les estampes i les deu imatges corpòries que s'han fet.

El llibre intenta respondre alguns dubtes i desfer algunes confusions que en el dinamisme del procés de recepció de la relíquia s'han creat a l'entorn de la figura de sant Fèlix in Calepodi, màrtir romà. Com a complement, aporta el nom dels 115 primers administradors que cobreixen els primers dos terços del segle XVIII.

La portada ha estat dissenyada per l'artista italià, arrelat a Catalunya i Mallorca, Guido Dettoni, a partir de material artístic realitzat a l'entorn de sant Fèlix —recerca de firmes a ulls clucs d'infants, i excavacions— els anys 2005 i 2006.

Sant Fèlix, el romà fet vilafranquí es va posar a la venda el 15 de juliol passat, quan es va fer una presentació a Barcelona, al Museu Diocesà. El pròxim 21 d'agost, en el context de la festa major de Vilafranca del Penedès, es farà una presentació a l'Auditori del Vinseum, a les 19 hores, i s'unirà als actes que es fan entorn l'exposició de la imatgeria de Sant Fèlix que dirigeix Josep M. Feliu a la Capella de Sant Pelegrí.

I ARA TAMBÉ US PODEU SUBSCRIURE A L'EDICIÓ DIGITAL PER NOMÉS 65 EUROS L'ANY

DONEU-VOS D'ALTA A WWW.CATALUNYACRISTIANA.CAT

CATALUNYA CRISTIANA
El cel, plenitud de comunió amb Déu

Catalunya Cristiana
Una xarxa per a l'evangelització

Subscriviu-vos-hi ara
per només 111,30€ l'any

Desitjo subscriure'm al setmanari CATALUNYA CRISTIANA durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐

Nom ____ Cognoms ____

Adreça ____ Població ____

D.P. ____ Tel. ____ N.I.F. ____

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 111,30€ per any
☐ Amb dos pagaments semestrals de 55,65€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meva subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular ____ Data ____

Entitat ____ Oficina ____ DC ____ Compte ____

Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: http://fed.sardanista.com

Intensa activitat competitiva en el 35è Campionat de Sardanes de la Terra Ferma

Un total d'onze grups de dansaires prenen part en el 35è Campionat de la Terra Ferma. El Campionat de colles sardanistes de les Terres Lleidatanes ha experimentat enguany un augment de colles de competició, amb un total d'onze grups de dansaires i amb el debut en la categoria gran de la Colla Xalem, de Bellvís, i de la Colla Alguairenca, d'aquesta vila del Segrià.

El Campionat d'enguany va iniciar-se a Almacelles, el dia 1 de març del 2009 i ha completat ja la primera tanda de competicions que s'han desenvolupat a Lleida, Agramunt i Ivars d'Urgell. Un total de 14 concursos configuren el calendari d'enguany d'aquest certamen, que promou l'Agrupació de Colles Sardanistes de les Terres Lleidatanes.

Després de les quatre primeres tandes classificatòries, el dia 30 d'agost s'obrirà a Juneda l'etapa més activa de la competició de colles sardanistes a les comarques de Ponent, que es desenvoluparà al llarg dels mesos de setembre i octubre, i culminarà, com ja és habitual a Balaguer, el segon diumenge del mes de novembre.

«L'economia ha d'estar sempre al servei de les persones»

Ignasi Farreres i Bochaca, exconseller de Treball de la Generalitat i president del Centre d'Estudis Econòmics i Socials

Samuel Gutiérrez

Un cop absolt en l'anomenat «Cas Treball», Ignasi Farreres i Bochaca (la Pobla de Segur, 1939) afronta ara el futur amb una mica més de tranquil·litat. L'exconseller de Treball de la Generalitat (1988-1999) presideix des de fa uns quants anys el Centre d'Estudis Econòmics i Socials, que recentment va organitzar unes jornades sobre «Economia de Mercat. Ètica i justícia social en temps de crisi». La trajectòria professional i humana d'Ignasi Farreres s'ha caracteritzat sempre per la defensa dels valors tant des del món de l'economia com des de la vida política. És llicenciat en Econòmiques i Màster en Direcció i Administració d'Empreses per ESADE.

—Primera pregunta gairebé obligada per l'actualitat... Vostè acaba de ser absolt per l'anomenat «Cas Treball». Com viu, després de tants anys de patiment, la resolució positiva d'aquest judici sobre les seves actuacions al capdavant de la Conselleria de Treball de la Generalitat?

—Estic bé, gràcies a Déu, molt tranquil de consciència, com ho he estat sempre, encara que durant quatre anys he viscut amb l'espasa de Dàmocles a sobre, amb la sensació de ser acusat injustament i amb molta impotència. Tenia la plena convicció que m'havien d'absoldre, però no tenia cap seguretat que ho fessin.

—Després de molts anys dedicats a la política activa, actualment dedica bona part dels seus esforços al Centre d'Estudis Econòmics i Socials, del qual és president. Què destacaria de les jornades sobre ètica i justícia social que van celebrar el mes de juny?

—Les jornades van comptar amb catedràtics i professors universitaris de primera línia, tots ells marcats per una concepció humanista de l'economia. És a dir, l'economia ha d'estar sempre posada al servei de les persones i de la comunitat. Tal com afirma el filòsof francès Comte-Sponville, «l'economia no és ni moral ni immoral, sinó que és amoral; la moralitat l'hem de posar les persones». I perquè l'economia estigui al servei de la persona, i no sigui només una ciència freda i mecanicista, cal que hi posem valors. Aquesta és una tasca que hem de dur a terme tots els agents socials: els dirigents, els polítics, els empresaris, els treballadors, els consumidors... Hem d'actuar amb valors. Precisament, davant del terrabastall econòmic actual, hi ha una convicció cada vegada més gran que cal recuperar amb urgència valors com ara l'honestedat, l'esforç, l'esperit de servei... La responsabilitat personal ha de ser l'element necessari de l'actuació de l'economia. Perquè, tot i que cal que hi hagi regles i normes, és imprescindible una ètica personal que ho amari tot.

—És això el que anomenen «economia social de mercat»?

—L'economia social de mercat va ser creada l'any 1948 pel govern alemany liderat per Konrad Adenauer. L'objectiu era afrontar la reconstrucció d'una Alemanya totalment destruïda per la guerra. Els efectes van ser esplèndids amb l'anomenat «miracle econòmic alemany». Durant gairebé 20 anys, l'economia alemanya va tenir un gran creixement econòmic, però sense oblidar la redistribució de la riquesa i justícia social. L'economia social de mercat viu actualment un nou rellançament, en part sobretot a la voluntat política de la cancellera Angela Merkel. Fins i tot figura en el projecte de Constitució europea com el sistema econòmic que hauria de guiar les economies de la UE. Aquest sistema persegueix simultàniament dues finalitats: el creixement econòmic mitjançant l'economia de mercat, que es demostra que és la més eficient, i alhora la cohesió i la justícia social. No és vàlid cap dels dos extrems en els quals es pot caure: només creixement econòmic sense redistribuir; o redistribuir el que no tens. En primer lloc, doncs, cal creixement econòmic i, per tant, economia de mercat. Després cal crear les condicions perquè la justícia social ja hi sigui a les estructures: salaris justos, convenis col·lectius, programes redistributius... I allà on no arribi tot això, cal oferir assistència social, és a dir, beneficència.

—Què pot aportar la Doctrina Social de l'Església a l'economia social?

—Entre els referents més importants de l'economia social de mercat hi ha, evidentment, la Doctrina Social de l'Església. La famosa encíclica *Populorum progressio* (1967), sobre el desenvolupament dels pobles, marca l'inici explícit d'aquesta proposta eclesial. La Doctrina Social de l'Església constitueix un cos teòric i d'orientacions molt vàlid.

—Creu que és tinguda prou en compte en els àmbits econòmics?

—Malauradament, des de fa uns quants anys no és tinguda prou en compte. Això ha fet que perdem referents ètics. S'ha actuat amb deshonestedat, fent prevaldre el benefici personal, oblidant que l'economia ha d'estar al servei de les persones... En aquest context, l'ètica no era considerada important i això és molt greu. Com hem vist, aquests darrers anys de neoliberalisme desbocat han produït una desviació d'aquests principis que ha empastifat el sistema econòmic i financer i ha acabat perjudicant el conjunt de la societat.

—Algú es podria preguntar si avui dia es pot ser alhora economista i cristià... Vostè ho és. Li ha costat compatibilitzar aquestes dues dimensions tan importants de la seva vida?

—Aquest és un repte que tenim tots: fer compatible la professió amb els principis ètics i espirituals. En aquest sentit, jo, com a economista creient, m'he basat sempre en principis humanistes i m'he decantat per l'economia social. Això vol dir que cal buscar el creixement econòmic, evidentment, però al mateix temps les riqueses i els beneficis obtinguts han de ser redistribuïts. Res a veure amb els principis neoliberals, que cerquen la creació de riquesa, però només en benefici d'uns pocs. No és cert que el mercat per ell mateix resolgui les desigualtats, com diuen alguns. S'ha de garantir la igualtat d'oportunitats, per solidaritat humana i per sentit cristià. Per això és tan important que l'economia no perdi mai la seva finalitat, que no és altra que el benestar de la persona humana.

—Quina valoració fa de la seva experiència política com a conseller de la Generalitat?

—Malgrat aquest darrer ensurt judicial, estic molt agraït d'aquesta experiència perquè m'ha donat l'ocasió de servir la meva comunitat i el meu país. Vaig intentar propiciar sempre el diàleg entre les patronals i els sindicats, que és una de les condicions que hauria de caracteritzar l'economia social de mercat. Ho hem de fer tots junts. També em sento especialment orgullós per haver aconseguit la renda mínima d'inserció, creada a principis dels anys noranta, i que estableix una renda per a aquelles persones que no tenen res.

Interferències a Ràdio Estel a Barcelona

Redacció / *Barcelona*

Des de fa unes quantes setmanes una emissora il·legal, Olímpica FM, interfereix la freqüència de Ràdio Estel a la zona de Barcelona, al 106.6 de la FM. Es tracta d'una emissora que emet sense llicència i que provoca que Ràdio Estel se senti interferida en algunes zones de la Ciutat Comtal. L'emissora de l'arquebisbat ha denunciat aquests fets a les administracions amb competències en la matèria, que estan estudiant el cas per prendre les mesures legals pertinents. Davant d'aquesta situació, la direcció de Ràdio Estel demana disculpes als oients afectats per aquesta incidència i insisteix que continuarà treballant perquè l'emissió pugui ser sentida de nou amb la qualitat adequada.

Coses de la vida

Senyor, què vols de mi?

Hola, amics! Fa uns quants dies em va arribar a les mans una estampeta amb la imatge de Jesús vestit de pelegrí i trucant a la porta d'una casa. Vaig pensar que seria una bona idea plantejar-nos què faríem si fos casa nostra. El convidaríem a entrar? Li donaríem menjar? El saludaríem amb educació? El cas és que Jesús no demana res. Només truca a la porta i espera. El primer que hauríem de fer és convidar-lo a entrar... però està preparada casa nostra per rebre el Rei de Reis? En realitat no cal que ens fem tantes preguntes. Si Jesús truca a la nostra porta només hem d'obrir i pronunciar una frase: «Senyor, què vols de mi?» Segur que ens contestarà d'alguna manera. Només cal que li oferim la nostra vida amb generositat, com Ell ho ha fet amb nosaltres.

Cecília Aranés Mallol

Crítica literària

Cristóbal Sàrrias

Una mica d'humor

AA.DD.
El mejor humor inglés
Anagrama, Barcelona, 162 pàg.

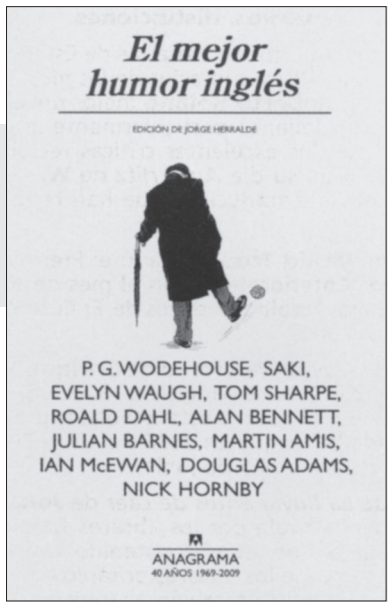

És difícil definir amb poques paraules en què consisteix l'humor, i encara més com es viu aquest humor en diferents latituds. L'humor anglès resulta característic, i els autors que el reflecteixen, deixen constància de la seva peculiaritat.

Charles Chaplin és l'estereotip, i els personatges que ell representa són sempre a les coordenades d'aquesta manera de provocar la hilaritat tan característica del món saxó. És un humor aparentment fred, centrat en l'absurditat de moltes situacions en les quals es troben implicats els protagonistes, ben a desgrat seu. No és una figuració grotesca, sinó la constatació de la incoherència de moltes situacions, en les quals els actors o personatges principals estan subjectes a un esquema vital impensat o indesitjat, però sense dramatismes, amb la força d'una gran capacitat d'improvisació, sense cap grandiloqüència. L'humor de Charlot, o de Mr. Bean, viscut a les pàgines d'un llibre.

L'antologia que edita Anagrama és breu, però encertada, i té el valor de proporcionar-nos en poques pàgines molts moments de «relax», que prou falta ens fan en aquesta vida tan atrafegada d'avui. Un conjunt de textos que aparentment només intenten distreure, encara que suposen una mirada crítica subtil, de la realitat, per deixar constància, això sí, de l'absurditat de la vida que reflecteixen. No fereixen gaire profundament, però conviden a mirar-ho tot d'una manera més freda i distant, sense apassionar-se per res, amb la tradicional «flegma» britànica, que no compromet a res i s'aprofita de tot.

Quan Bergson parla del «somriure a través d'una llàgrima», ens convida a mirar la vida amb aquesta barreja d'escepticisme vital que ens ajuda a col·locar «les coses al seu lloc». Les situacions còmiques que provoquen la hilaritat es poden distorsionar fins a arribar a la bufonada, amb una retòrica gestual que resulta d'un exagerat i grotesc afany desmesurat de presentar els aspectes més febles de la vida d'un ésser humà, posat en situacions límit. L'«humor anglès» no és un vendaval que esgota la sensibilitat del lector, amb la torrentera d'incongruències que envaeixen la imaginació i la sensibilitat, ben al contrari. Ens agradi o no, segons la capacitat de reacció psicològica que tinguem, és una brisa suau, de vegades càlida, de vegades gèlida, que no ens envaeix, però que s'instal·la al nostre ànim.

Aquesta antologia és com un refresc que cal beure a glops, cada capítol ens porta a un autor que segurament coneixem, i que intenta recollir el tarannà autèntic de la seva obra. Noms com el de Wodehouse, Tom Sharpe, Waugh, Martin Amis ens serveixen per endinsar-nos en ambients tan diferents com els d'una llar anglesa tradicional, o una oficina bancària, però sempre amb el respecte de qui sap mantenir les distàncies.

Un recull de textos intranscendents, però que proporcionen moments de «relax», potser bons per preparar l'ànim per a lectures més serioses.

Crítica cinematogràfica

Peio Sánchez

Director del departament de Cinema de l'arquebisbat de Barcelona

Una reflexió emocionada i profunda sobre la mort

TÍTOL: Despedidas.
DIRECCIÓ: Yôjirô Takita.
INTÈRPRETS: Masahiro Motoki, Ryoko Hirosue i Tsutomu Yamazaki.
Drama. 131 minuts.
Japó, 2008.

Mentre que en l'àmbit quotidià amaguem la mort i en els mitjans de comunicació es transforma moltes vegades en espectacle, per el·lipsi o evasió, continuem sense plantejar-nos una reflexió serena i recuperadora sobre el seu sentit. Aquesta pel·lícula és una bona ocasió per estirar el vel i col·locar-nos davant de les morts que ens afecten i de la pròpia mort.

Daigo, un violoncel·lista a l'atur, descobreix la seva vocació quan abandona Tòquio amb Mika, la seva dona, i torna a la ciutat i a la casa on va viure durant la seva infantesa. Un procés lent i sorprenent el converteix en un especialista en el *nôkan*, un ritual mortuori japonès, que suposa una rememoració del difunt des de l'acte d'embalsamament. En el seu aprenentatge es creuen una sèrie d'històries de reconciliació dels vius amb els morts que, a poc a poc, obren la seva pròpia història a un camí de pacificació.

Yôjirô Takita fa un gir sorprenent en la seva filmografia amb aquesta obra que va romandre 31 setmanes en cartellera al seu país i que va acabar accedint al mercat internacional a través de l'Oscar 2009 a la millor pel·lícula de parla no anglesa. Després dels seus inicis en el cinema pornogràfic, es va especialitzar en el cinema fantàstic amb pel·lícules com *Secret* (1999) *Onmyoji* 1 (2001) i 2 (2003), *La espada del samurai* (2003) i *Askura* (2005). No obstant això, *Okuribito*, títol original, és un salt temàtic i formal del director que reorienta la seva habilitat expressiva al servei d'una preocupació profunda que a més es fa significativa per al gran públic.

A meitat de camí entre la bellesa del cinema de Yasujiro Ozu i el melodrama convencional japonès, l'encerta en trobar una barreja adequada de l'àmbit contemplatiu i sentimental, del reclam a la interioritat i de l'exposició dels afectes. Per descomptat, amb l'ajuda valuosa d'una banda sonora emotiva i transcendent a càrrec de Joe Hisaishin i una fotografia sòbria i tènue de Takeshi Hamada.

Despedidas s'hauria de titular traduint-ho literalment «els que s'acomiaden». Té com a protagonista silenciosa la mort i des d'ella la vida. Els ritus funeraris són la mediació per a un apropament directe però pudorós a la finitud. Juntament amb la parella protagonista, interpretada per Masahiro Motoki i Ryoko Hirosue, la trama presenta una sèrie de personatges secundaris veritablement excepcionals com el cap de Daigo, mestre en l'art d'embalsamar, la vídua de la casa de banys amb el seu fidel i silenciós client o l'administrativa de l'empresa on treballa el protagonista. Aquest tractament quotidià amb la mort suposa per a tots ells un desvetllament progressiu dels nusos i les ferides de la seva vida.

Des del punt de vista temàtic hi ha una escena central al crematori, on un d'aquests genials secundaris, autèntic guardià del llindar, ens parla de la mort com a trànsit i com a viatge. El seu acomiadament d'«aviat ens retrobarem» és una certesa xiuxiuejada com a pregària. Fer un pas a través de la porta mortal suposa atendre les melodies, que amb el violoncel com a protagonista, ens permeten anar més enllà. Com si les seves notes, properes a la veu humana, ens mostressin que encara que desaparegui el que és visible, en l'invisible queda un cant que no s'apaga mai.

Pel·lícula netament espiritual que convida al reconeixement del valor i la caducitat del cos, a una mirada cap a la transcendència en clau xintoista explícitament subratllada al mont Fuji i amb una invitació al canvi cap a la reconciliació i l'amor. La seqüència del gir de direcció de Daigo —fascinant la posició de la càmera en els diferents quadres— ens mostra plàsticament el procés de conversió, que d'una manera o altra fan tots els personatges davant l'esdeveniment de la mort. I aquí les actuacions cobren especial brillantor i versatilitat quan mostren com cadascun d'ells realitza el seu propi i particular procés interior.

Aquesta proposta de Takita recupera també la força expressiva dels símbols que són mostrats amb profusió: teles que actuen com a llindar que vetlla i desvetlla, pedres que es comuniquen com les paraules, banys que netegen i converteixen o vols d'aus que eleven i aixequen. Tot això, com aclareix la veu en off en diferents ocasions, al servei de la recerca de l'ésser humà i no tant de les seves aspiracions d'èxit o dels els seus interessos sinó del seu futur definitiu.

Entre les limitacions des del punt de vista formal el guió peca d'una desconfiança notable en el poder de les imatges que han de ser remarcades per una música de vegades excessivament manipuladora del sentiment, o per una resolució del drama tan explícit que acaba per agredir la intimitat de l'espectador que, perdent l'encant, ja no es descobreix lliure sinó obligat, quan fins i tot una veu en off li indica el que ha de pensar i sentir. Això és, probablement, el que fa que Takita no sigui Ozu i que a pesar de ratllar la mestria, de vegades, s'esvaeix el misteri per una evidència massa explícita amb aroma comercial.

Pel que fa a la imprescindible reflexió teològica que suscita la pel·lícula, cal assenyalar, com a apunts urgents, que en l'apropament espiritual al tema de la mort els personatges, girant cap a la pròpia interioritat, cerquen el sentit com a misteri d'infinitud però no tant com a trobada personal amb el Déu que acompanya i ofereix plenitud. Els personatges habitats per la transcendència espiritual compten més amb el seu propi dinamisme que amb un Déu que surt al seu encontre a l'hora de la mort. Fet diferencial cristià que no anul·la en absolut l'eloqüència dels personatges d'aquesta pel·lícula, que, arribant més enllà d'ells mateixos, situen la seva vida gairebé *coram Deo*.

JULIOL ÉS EL MES CONSAGRAT A LA PRECIOSÍSSIMA SANG

ALTRES BISBATS

• **XII ASSEMBLEA GENERAL DE LA GOAC.—** Del **13 al 16 d'agost** se celebra a Madrid amb el tema *Para evangelizar el mundo obrero y del trabajo, humanicemos la cultura*. Per a més informació: www.hoac.es.

BARCELONA

• **MUSEU D'HISTÒRIA DE CATALUNYA.—** El **31 de juliol**, a les 22.00, concert entorn de l'exposició «Princeses de terres llunyanes», amb la Família Karavan, música tradicional hongaresa d'arrel gitana. Pl. Pau Vila, 3 – Barcelona, tel. 932 254 700, web: www.mhcat.cat.

• **PARRÒQUIA MARE DE DÉU DELS ÀNGELS.—** El **2 d'agost**, missa solemne, a les 19.30 h. Presidirà l'eucaristia el bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Sebastià Taltavull. També, durant tot el dia, es pot guanyar Indulgència Plenària, visitant l'església i en la forma acostumada.

• **GOA.—** Els Grups d'Oració i Amistat organitzen, del **24 al 29 d'agost** uns exercicis espirituals, en català, oberts a tothom, dirigits per Mn. Josep Serra (professor del Seminari i consiliari dels GOA de Barcelona). Serà a la casa de la Immaculada de Tiana. Més informació: tel. 932 181 005 i 606 229 630.

MAC BA

• **MUSEU D'ART CONTEMPORANI DE BARCELONA.—** Fins al **27 de setembre** es pot visitar la mostra «Als marges de l'art. Creació i compromís polític». Més informació: pl. dels Àngels, 8 – Barcelona, web: www.macba.cat.

• **JARDÍ BOTÀNIC.—** Fins al **30 de novembre** és oberta l'exposició «Fibres vegetals. Les plantes ens ajuden a viure». Més informació: c/ Doctor Font i Quer, 2 – Barcelona, tel. 932 564 160, fax 934 245 053.

GIRONA

• **FESTIVAL DE MÚSICA DE SANT PERE DE RODES.—** Concerts a les 20.00: el **2 d'agost**, Marc Armengol (violí), Mark Friedhoff (violoncel) i Gennady Dzyubenko (piano), que interpretaran obres de Brahms i Serra; el **5**, Michel Bourdoncle (piano), amb obres de Bach, Brahms i Mompou; el **9**, estrena del *Concert Català*, de Françoise Choveaux. Més informació: tel. 972 387 025.

• **SAGRAT COR.—** El **6 d'agost**, a les 22.00, adoració nocturna al temple del Sagrat Cor de Girona.

SANT FELIU DE LLOBREGAT

• **UNIÓ COMARCAL DE LLIGUES DE PERSEVERANÇA DEL BAIX LLOBREGAT.—** El **2 d'agost**, a les 18.00, trobada mensual a la catedral de Sant Feliu de Llobregat. Es resarà el Rosari i Mn. Francesc Nicolau farà una reflexió breu i es cantaran les vespres.

SOLSONA

• **SANTA MARIA DE L'ALBA DE TÀRREGA.—** El **13 d'agost**, amb motiu del 73 aniversari del màrtir Germà Ferran Sapras Aluja *c.m.f.*, tindran lloc els següents actes: a les 19.45 h, rés del Sant Rosari, i a les 20.00 h, santa missa, presidida per Mn. Antoni Bonet Trilla, rector de l'església parroquial Madona Santa Maria del Coll de les Savines de Cervera.

• **EL MIRACLE.—** Del **25 al 27 de setembre**, sessions sobre *Vorejant l'ànima humana. Bíblica i psicologia*. Més informació: tel. 973 480 002 i 649 465 814, a/e: casespi@santuarielmiracle.com, web: www.santuarielmiracle.com.

TARRAGONA

• **CONCERT A LA RUTA DEL CISTER.—** El **8 d'agost**, a les 22.00, concert de gospel amb Gospel Soul al monestir de Santes Creus. Més informació: tel. 977 871 247.

URGELL

• **SANT SALVADOR DE PREDANIES.—** El **6 d'agost**, Aplec a l'ermita de Sant Salvador de Predanies: missa, cant de caramelles i dinar de germanor. Més informació: tel. 973 510 700.

• **SEMINARI DEL POBLE DE DÉU.—** Del **17 al 21 d'agost** el Casal Sant Martí organitza les convivències culturals *Arrels de Catalunya*. Més informació: pl. Església, s/n - Campelles, tel. 972 727 288, a/e: csm@spdd.org.

• **NOVAHUMANITAS.—** Del **18 al 20 de setembre i del 25 al 27**, a Puigcerdà, sessions de dimensió humana *Descobreix-te a tu mateix*, amb Josep Font. Més informació: tel. 972 140 671 i 616 164 006, a/e: info-barcelona@novahumanitas.org.

PREGUEM PER LES INTENCIONS DEL PAPA

• Perquè l'atenció internacional a les nacions més pobres susciti una ajuda concreta

• Perquè l'amor i la proximitat dels catòlics sostinguin les Esglésies a regions assolades per la violència

JUGA I APRÈN. Solucions 23 de juliol

GRANISSAT DE LLETRES

Juliana / Semproniana / Cristina / Marta / Brígida / Valentina / Cunegunda

EL REFRANY

Si plou per Santa Anna, plou un mes i una setmana.

LES SET DIFERÈNCIES

ACRÒSTIC

1. Je**s**ús
2. Joa**q**uim
3. Orie**n**t
4. Natzare**t**
5. Miri**a**m
6. -
7. Fr**a**nça
8. Mi**n**ers
9. -
10. Angl**a**terra

Anuncis per paraules

COMPRA i VENDA

COMPRO SEGELLS, postals i tota classe d'objectes i mobles antics. Tel. 933 578 394.

COMPRO rellotges de qualsevol tipus, ràdios, làmpades, mobles, segells, postals, monedes, llibres, joies i instruments musicals. Tel. 609 230 303.

DIVERSOS

ADVOCADA especialista en nul·litats matrimonials i separacions. 1a visita gratuïta. Tel. 934 510 707.

DESCOBREIX *premsa cristiana, ens comunica, ens uneix.*

Si voleu anunciar-vos, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadret, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho juntament amb un gir postal o xec bancari a CATALUNYA CRISTIANA c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona.

NOMBRE DE SETMANES ☐ IMPORT TOTAL ☐

NOM .....

ADREÇA .....

POBLACIÓ ..... C. P. .....

TELÈFON ..... DNI/CIF .....

☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐	19,50 € 3 setmanes
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐	26 € 2 setmanes
☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐☐	19,50 € 1 setmana

REQUADRAT: suplement de 3€ per inserció. Preus amb IVA Inclòs.

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

CATALUNYA CRISTIANA 30 · juliol · 2009

Des del carrer

FR. FRANCISCO JAVIER PALOMARES PEÑA, RELIGIÓS MERCEDARI

Seguint les passes del barceloní sant Pere Nolasc, el 4 de juliol passat va professar vots solemnes com a religiós mercedari de la província d'Aragó el jove de Jaén Francisco Javier Palomares (Santo Tomé, 1978). És el darrer i més jove profés de l'orde de la Mercè, fundat solemnement a la Ciutat Comtal el 1218. El seu carisma és l'alliberament de captius, cosa que avui, gairebé vuit segles després, continua sent plenament vigent.

«Jesucrist s'encarna avui en els presos»

Samuel Gutiérrez

—Segur que hi ha molta gent que s'estranya que hi hagi joves que optin actualment per la vida religiosa... Què t'ha portat a prendre aquest camí tan poc habitual?

—Són molts els factors que m'han portat a fer aquest pas, emmarcats tots dins del que anomenem la pròpia història vocacional. Ja a la meva època de joventut, jo notava que hi havia alguna cosa que es movia dins meu i que a poc a poc va anar *in crescendo* motivada en gran part per la meva implicació social al barri de Bonavista, a Tarragona, on vivia amb la meva família. Era un barri obrer, de perifèria, amb problemes de droga, maltractaments, convivència de diferents ètnies i races... Aquella realitat em va interpel·lar profundament i, com a jove entusiasta i somiador, vaig pensar que es podia canviar. Vaig començar a col·laborar amb l'associació de veïns, el centre cívic, els serveis socials de l'Ajuntament de la Canonja i amb Càritas, a la vegada que participava activament a la parròquia, en la vida comunitària i litúrgica. En aquest context, vaig anar creixent i m'hi vaig implicar cada vegada més. Se'm van obrir nous horitzons i, gràcies a l'acompanyament de Mn. Isidre i Mn. Antonio, de la Comunitat Jerusalem i dels Religiosos Mercedaris de Reus, vaig descobrir la crida vocacional de Déu envers la vida religiosa.

—Per què l'orde de la Mercè?

—Els camins del Senyor són inescrutables... La meva família es va traslladar a Reus i em vaig començar a comprometre amb un grup de joves al barri de la Immaculada, molt marcat per la droga. Vaig veure que la problemàtica social m'interpel·lava molt i que em sentia cridat a intentar respondre-hi en la mesura del possible. A Reus vaig conèixer els mercedaris, vaig començar a col·laborar en la Pastoral Penitenciària i de seguida vaig descobrir que aquell podia ser el meu lloc. Després va venir un llarg procés de discerniment i maduració i les etapes pròpies de la vida religiosa, fins que el 4 de juliol passat vaig professar vots solemnes.

—Què és el que més t'atrau d'aquest carisma tan vinculat a l'alliberament de captius?

—Precisament això: la crida a lluitar contra les esclavituds i les captivitats del nostre món, que avui són moltes i de tota mena, però que es concentren de manera molt especial, en uns pocs metres quadrats, en la realitat penitenciària, on nosaltres ens sentim cridats a estar molt presents. L'orde de la Mercè es dedica des dels seus inicis a detectar captivitats, que al segle XIII eren sobretot físiques a causa de la fe cristiana, però que al llarg del segles han evolucionat, i a lluitar-hi en contra. Sant Pere Nolasc considerava sagrada la llibertat que tots tenim com a fills de Déu i per això la seva tasca es va centrar en les persones mancades de llibertat, tant en l'àmbit físic com espiritual. Aquesta crida actualment continua sent plenament vigent.

—La fórmula de professió és bastant eloqüent: «Disposat a donar la meva vida, si fos necessari, pels nous captius de la societat...»

—Estem convençuts que el Déu encarnat a Jesucrist es fa present avui a la presó, encarnat en homes i dones destrossats, de vegades fins i tot físicament, pel seu passat, per la seva vida, per les no-oportunitats que se'ls ha donat... És el mateix Jesús que va estar pres i va ser condemnat, i el mateix que també va dir: «Vaig ser a la presó i em vau visitar.» Aquest és el nostre text de referència, l'essència mateixa de l'ésser mercedari. Així, a la presó, els mercedaris simplement oferim el que hem rebut de Déu. Crist Redemptor i Maria de la Mercè són els que omplen de sentit la nostra missió.

—Aquesta opció de vida et fa feliç?

—Molt feliç. Estic molt a gust i content per aquest compromís per a tota la vida, i això repercuteix també sobre la gent que m'envolta —la meva família, els meus amics, els meus germans...—, que s'alegra amb la meva felicitat.

Rauxa

Aturem-nos

Eduard Brufau

El sistema de vida occidental ha fet del rendiment econòmic immediat l'objectiu prioritari. Aquesta concepció economicista s'aplica a tots els aspectes possibles de la realitat, i no només als materials, sinó també als que no es poden percebre pels sentits. És així com fins i tot el temps s'ha convertit tan sols en un valor econòmic, transformació que queda perfectament sintetitzada en la coneguda frase «el temps és or».

Com a conseqüència, aquesta mentalitat ens ha dut a ocupar al màxim el temps omplint-lo d'activitats múltiples, encara que no tinguin cap finalitat. El resultat és un ritme personal i col·lectiu exageradament frenètic i mancat de sentit, agreujat per l'absència total de moments per poder estar sols amb nosaltres mateixos i reflexionar amb calma i tranquil·litat. Aquests moments per aturar-se a pensar, per trencar el ritme obsessiu habitual, són absolutament necessaris per al nostre esperit però també per poder encarar la vida mateixa i donar-li sentit. Si no som capaços de trobar personalment aquests espais de serenitat tan sols serem un engranatge més del sistema econòmic i no aprofundirem mai en el do que ens ha estat ofert: la naturalesa espiritual de la persona humana.

José Delicado Baeza
Arquebisbe emèrit de Valladolid

Pensant-ho millor

Per la família educadora

Heus aquí una necessitat àmpliament sentida, però que en el si de moltes famílies que es consideren cristianes sembla que passa inadvertida, perquè senten l'afecte innegable envers els propis fills, fins i tot en percebre la correspondència en la seva estimació. Els joves diuen, quan se'ls pregunta, que la família és el valor més important de la seva vida. Però quan aprofundim en les motivacions, també apareixen les següents: la meitat de les respostes confessa que no se'n van de casa dels pares perquè els és més còmode viure així i, per això, posen gairebé al mateix nivell de l'estimació de la família el fet que aconsegueixen dels pares tot el que volen.

Si aquest sondeig sobre la transmissió de valors entre nosaltres es relaciona amb els d'una altra enquesta europea que concloïa que la família espanyola és la que menys valors transmet a Europa, davant d'aquesta adhesió tan gran dels fills com a àmbit preferit, caldria que ens preguntem quina mena de socialització educativa transmet la família espanyola. Aquest informe del Grup Europeu d'Estudi del Sistema de Valors sobre aquesta manca de comunicació entre nosaltres es pot atribuir en parts proporcionals a la mateixa mancança, a la permissivitat complaent o a la impotència, a pesar de la frustració dels intents educatius d'acord amb els mateixos valors que s'estimen els més importants davant de les influències socialitzadores del medi ambient.

Però, si l'àmbit familiar està condicionat en el seu comportament per les seduccions que afebleixen aquestes conviccions positives o les marginen a la superfície de les pròpies vivències; si a la llar hi ha conflictes, mancança de valors o incoherències, encara que es conservin alguns ritus o paraules que no manifesten conviccions profundes i coherents, tot això influeix en el procés testimonial que s'hauria de transmetre per suscitar la confiança i l'alegria dels valors de la vida cristiana. No sempre hi ha una correlació indefectible entre la família ben constituïda i els comportaments anàlegs en els fills, perquè la llibertat oberta de les noves generacions, donades les influències sociològiques a les quals estan exposats, poden produir crisis inevitables. Però, si tenim en compte el que confessen alguns conversos a la vida cristiana en el seguiment de Crist, sovint analitzen el que han viscut des del seu origen en aquest àmbit familiar, per la increença o la indiferència que hi van respirar.

Els joves tenen el risc en la nostra societat de ser un dels sectors més allunyats de la comunitat eclesial, no només de les pràctiques religioses sinó també de l'estimació dels valors religiosos. D'aquí, la necessitat d'una atenció més viva a la família i la joventut. Des del punt de vista eclesial, és evident que la sol·licitud apostòlica per la conjunció del servei en aquests punts ens concerneix plenament. Però també a tota la societat, per a una reacció positiva amb totes les conseqüències.